

Giới thiệu Cô Đơn Oi Chào Nhé!

“ Cho đến tận bây giờ tôi mới hiểu lý do mà tôi tồn tại trên thế gian này – là vì anh – anh tồn tại như một phần linh hồn trong tôi – tất cả ...tất cả đã trải qua như một giấc mơ , anh trong cuộc đời tôi như trò đùa của số phận . Nhưng , tôi cam tâm tình nguyện !”

Tóm tắt nội dung Cô Đơn Oi Chào Nhé!

Trần Dạ sinh ra và lớn lên trong một gia đình thuần nông , tuổi thơ của cô gắn liền với sự êm ả , yên bình nơi làng quê . Cô thiếu nữ thôn quê này là một người thông minh và mạnh mẽ .

Truyện về năm mươi bốn tuổi , cô được đưa đến sống ở thành thị , cũng từ đó cuộc đời ngôn tình của cô đã bước sang trang mới .

Năm hai mươi tuổi , cô đặt chân đến một đất nước xa lạ , để tìm lại người anh trai của mình .

Năm hai sáu tuổi , cô mới trải nghiệm mùi vị thật sự của địa ngục trần gian . Sự tàn khốc của chiến tranh , lòng tham không đáy của con người đã dồn ép những số phận bé nhỏ vào bước đường cùng .

Cũng vào mùa thu năm ấy , dưới cơn mưa , cô gặp anh – kiếp nạn tình nhân , người đã đảo lộn cuộc đời cô – Nhưng , anh lại là người gieo dất nỗi kinh hoàng và đau khổ cho kẻ khác .

Anh mặc bộ quân phục , tay cầm súng , ánh mắt sâu hun hút nhìn thẳng vào cô , đôi môi mím chặt thành một đường thẳng . Cô , đối diện với ánh mắt anh , toàn thân bất giác run lên bắn bật , cô không sợ phát súng anh đang chĩa thẳng vào mình . Mà cô sợ sự lạnh lùng trong đôi mắt anh .

Rose Cyrus , con trai của dòng tộc vua chúa Ba Tư . Anh mang trong mình hai dòng máu Anh và Ba Tư . Sinh ra và lớn lên trên đất nước Hồi giáo , những cuộc bạo động , chiến tranh đã mài dũa người con trai ấy : trở thành một chiến binh tàn nhẫn và lạnh lùng .

Năm anh ba mươi tuổi , anh gặp cô – người phụ nữ định mệnh trong cuộc đời anh .

Bạn đang đọc truyện *Cô Đơn Oi Chào Nhé!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: 1.1: Mở Đầu: Biến Cố Lớn

Những trận sóng to nối tiếp nhau, dồn dập và chạm mạnh vào mạn thuyền. Bầu trời đen kịt, phía cuối chân trời, sấm chớp nổ vang rền. Có một con thuyền đang dập dềnh trên sóng biển như đang phải hứng chịu sự nổi giận của đại dương.

Thủy thủ trên thuyền thay nhau bám chặt vào lan can, duy chỉ có một người đàn ông vẫn đứng trên mũi thuyền, hất ta với thân hình vạm vỡ, khuôn mặt dữ tợn, tay hắn đang cầm ống nhòm quan sát ở phía xa xăm.

Hắn ta hét lên giữa cơn bão:

“ Mẹ kiếp, bọn phiến quân. Sao chúng lại biết chúng ta ở đây chứ?”

Người đàn ông với những ngón mỡ trên mặt, cách hắn vài bước chân chạy vội đến:

“ Đại ca, chúng ta mau chuẩn thôi, bọn chúng có ba thuyền, đông hơn chúng ta nhiều.”

Hắn ta lại hét lên:

“ Khốn kiếp, cho thuyền chạy sang hướng Bắc”.

Người đàn ông khuôn mặt ngắn mỡ đứng bên cạnh hắn luống cuống vội nói:

“ Đại ca, nếu cho thuyền chạy theo hướng Bắc sợ là sẽ bị bọn cớm tóm mất. Hay là chúng ta bỏ lại hàng cho chúng đi. Dù gì bọn phiến quân chỉ cần con đàn bà đó thôi mà.”

Hắn ta trừng mắt, nhổ nước bọt mắng:

“ Đồ ngu, mày không sợ sau khi chúng ta cho con đàn bà đó xuống thuyền, bọn chúng cho mày ăn pháo tan xác hả”.

Hắn ta nhếch môi, tỏ vẻ đắc ý nói:

“Tao không tin là hắn dám làm gì tao khi con đàn bà của hắn còn nằm trong tay tao.”

Hắn lại nói tiếp:

“Bọn mày xuống canh chừng nó đi, nó mà có chuyện gì mạng của chúng mày cũng không giữ được đâu.”

Trần Dạ nằm co ro trong một cái xó xinh bốc mùi hôi thối và ẩm mốc, những con côn trùng bò đi bò lại trên người cô. Miếng keo siết chặt làm cho môi cô nứt toác ra. Tay và chân đều bị trói chặt, Trần Dạ dường như mất đi cảm giác, toàn thân nhor nhóp, trên người đầy những vết tím bầm đau nhức.

Cánh cửa bỗng bật mở, ba bốn người đàn ông đi vào, trên khuôn mặt hiện rõ những vết sẹo lớn, trông chẳng khác gì ác quỷ. Bọn chúng tháo dây thừng buộc chân cô ra, cô vùng dậy định chạy trốn, nhưng sức lực dường như bị rút cạn. Vừa bước được vài bước cả người cô đã ngã về phía trước. Bọn chúng như được dịp xem chuyện hề, cười rộ lên. Một người trong bọn chúng tiến về phía cô, vừa kéo vừa lê cô về phía trước, hắn ta dí sát khuôn mặt dơ bẩn của mình vào tai cô nói:

“Con đàn bà này, mày định chạy à, mày khôn hồn thì ngoan ngoãn đi, thằng đàn ông của mày đang ở ngoài kia. Muốn sống thì nên nghe lời bọn tao”, rồi hắn bật cười hề tiện.

Trần Dạ vừa nghe được anh đang ở đây, toàn thân sững lại, những giọt nước mắt nóng hổi chực trào ra.

Bạn đang đọc truyện *Có Đơn Oi Chào Nhé!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: 1.2: Ký Ức Tuổi Thơ

Hoàng hôn buông xuống, một màu vàng rực, ngã bóng phía bên kia ngọn núi Đứng.

Những lúc này, cô bé Trần Dạ sẽ bắt đầu phe phẩy cái roi trên tay, nhanh chóng lừa đàn bò được thả cả buổi chiều trên đồng về chuồng.

Thôn nhỏ của Trần Dạ nằm ở giữa một con sông lớn, bao bọc xung quanh là những dãy núi già cao sừng sững. Đó là một thung lũng nhỏ giữa vùng trời bao la.

Khí hậu nơi đây giống hệt tính khí của một thiếu nữ đang yêu, bầu trời trong xanh, gió lồng lộng nhưng chỉ cần vài phút sau mây đen sẽ ùn ùn kéo đến trút một cơn mưa thật lớn trong tích tắc. Cuốn trôi hết tất cả bụi bặm của cuộc sống thường nhật.

Tuổi thơ của Trần Dạ gắn liền với những cơn mưa, cô rất thích cùng bọn trẻ trong xóm chạy đi chạy lại trên con đường làng chỉ để đắm mình trong mưa. Những lúc như vậy cả xóm sẽ trở nên náo nhiệt bởi tiếng bọn trẻ con đùa giỡn nhau và cả tiếng của những con chó bị nhốt trong nhà.

Thôn nhỏ của Trần Dạ có tên là thôn Vĩ, vì trong thôn có ngọn đồi gió lồng rất đặc trưng cũng tên Đồi Vĩ, bọn trẻ rất thích chơi trên ngọn đồi này, Trần Dạ cũng vậy. Cô thích cái cảm giác đứng trên đỉnh đồi, chỉ cần vươn tay lên là có thể chạm được tới mây, nhắm mắt lại hít thở một hơi căng tràn không khí trong lành, dường như thêm mười phần sức sống.

Nhớ ngày ấy, lũ trẻ trong xóm có cái tật hay đi ăn trộm vật trái cây nhà ông Hai hàng xóm. Khu vườn nhà ông Hai rất rộng, ở đó có đủ mọi loại trái cây. Bởi vậy, trong vườn nhà ông không bao giờ ngớt mùi thơm của hoa quả chín, một mùi hương thoang thoảng ngọt ngào, làm ngây ngất lòng người, hấp dẫn đến nỗi dạ dày cứ sôi lên sùng sục.

Cha Trần Dạ rất khó tính, đặc biệt là ông không thích con cái trong nhà nhòm ngó hay tọc mạch vào đồ của người khác. Nên Trần Dạ rất sợ cha mình.

Lũ trẻ mà muốn qua được nhà ông Hai là phải trèo qua hàng rào nhà Trần Dạ. Cô cũng rất thích những trái mận đỏ mọng nhà ông Hai, nên thường canh chừng những lúc, ông Hai vác cuốc ra đồng để hành động.

Trần Dạ không qua vườn hái cùng lũ trẻ mà chỉ đứng canh chừng, mỗi khi có biến cô sẽ húy một hơi sáo dài, rõ to như tiếng còi báo động cho bọn trẻ trong vườn. Và trong suốt khoảng thời gian ấy, bọn trẻ chưa bị ông Hai bắt lần nào.

Gia đình Trần Dạ có tới sáu người con, cô là con gái út, người ta hay nói nhất đầu nhì út, nên cô cũng tương đối được ưu ái. Bởi vậy, từ khi lọt lòng mẹ cho tới khi hiểu chuyện, cô nhóc rất ít khi bị cha đánh đòn. Không phải là do Trần Dạ ngoan ngoãn gì cho cam, mà do cô rất nhát đòn, chỉ cần cha cô cầm roi mây vung lên là cô nhóc đã khúm núm, nước mắt dàn dụa. Nên làm cho cha cô không cách nào ra tay đánh cô được.

Trần Dạ có cô bạn thân từ thuở nằm lòng, cô bạn có cái tên rất hợp với người: Đỗ Quyên. Cô nàng có làn da trắng nuột nà, khuôn mặt với những đường nét rất rõ ràng, rất có khí chất. Vóc người cao ráo, thon thả, lại đặc biệt có giọng nói ngọt ngào nhỏ nhẹ. Trần Dạ và Đỗ Quyên giống như hai thỏi nam châm trái chiều nhau nhưng đặc biệt rất hút nhau.

Trần Dạ có lối suy nghĩ rất đơn giản, cô có thể vui vẻ cả ngày mà chẳng cần lo nghĩ điều gì? Cuộc sống như vậy đối với cô thật hoàn hảo.

Đỗ Quyên từng nói với cô: “Cuộc sống cũng giống như từng bậc thang trong cuộc đời của cậu vậy. Lúc nhỏ cậu chỉ bước được hai ba bậc, nên cảm thấy dễ dàng. Nhưng càng về sau, số bậc thang cậu bước được sẽ càng nhiều. Và lúc đó, cậu sẽ phải đối mặt với vô số nỗi lo sợ”.

Về sau, Trần Dạ từng vô thức nhớ lại điều này. Có phải chăng đó là quy luật ngầm của cuộc sống. Những lúc ta tưởng chừng đã chạm tay đến hạnh phúc cũng chính là lúc ta đang bước đến đau khổ.

Đôi khi bản thân Trần Dạ nghĩ cuộc đời cô là những nốt thăng trầm, tuy âm thanh vang vọng nhưng không được bền lâu.

Năm Trần Dạ vừa tròn mười bốn tuổi, cô đã trải qua những tháng ngày bàng hoàng cùng âm ảm, nước mắt ngập tràn trong sự thương đau vô hạn.

Buổi sáng định mệnh ấy, Trần Dạ bức dọc vì cha mẹ không cho cô đi ăn cưới cùng, trong khi anh chị người nào cũng xúng xính, quần áo lượt là hơn hờ vui mừng vì được đi ăn cỗ.

Cha Trần Dạ trước khi đi còn dặn dò con gái coi nhà, cửa nẻo cẩn thận, bảo Trần Dạ đừng đi chơi ở nhà cho mấy con vịt ăn thóc, rồi xả nước cho chúng uống. Trần Dạ xum xất lên phụng phịu nói vâng. Mẹ Trần Dạ thương con, trước khi lên xe còn vuốt má con gái, nở nụ cười cưng chiều. Đó cũng là nụ cười cuối cùng của mẹ mà Trần Dạ được nhìn thấy.

Sau đó, cả nhà Trần Dạ không một ai quay về, chiếc xe lao xuống vực, không một ai sống sót.

Nỗi đau còn chưa dứt, một mình Trần Dạ phải đối mặt giữa sự lạnh lẽo của ngôi nhà rộng lớn, không còn tiếng nói của cha, bàn tay của mẹ, tiếng cười của chị. Ngôi nhà trở nên hoang vu đến đáng sợ, mọi người trong xóm ai nấy qua thăm hỏi, bên tai Trần Dạ là những câu nói:

“Ôi! Tội nghiệp con bé”

“Đáng sợ quá, cuộc đời thật là vô thường!”

“Khổ thân, mới bấy lớn mà phải mồ côi rồi”.

Môi Trần Dạ run run, hai khóe mắt nóng rát, sưng húp. Cô không xác định được liệu ngày mai bản thân ra sao, trái tim như vỡ vụn, nỗi đau này khi nào mới nguôi. Sự mất mát này liệu trời cao có thấu. Tần ngần làm sao khi cuộc đời này bỏ lại cô bơ vơ, nỗi cô đơn giống như bầu trời kia bao trùm toàn bộ cuộc sống của cô. Cô muốn được nghe cha nói, cô muốn được mẹ xoa má, cô muốn..... muốn được có “nhà”!

Sau khi biết tin, bác của Trần Dạ đón cô vào thành phố ở cùng. Cuộc sống của Trần Dạ kể từ đó bước sang một bước ngoặt lớn.

Bạn đang đọc truyện *Có Đơn Ơi Chào Nhé!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Cuộc Sống Mới

Trần Dạ cảm giác như cuộc sống của mình cứ chạy vòng vòng, mọi thứ đều trở nên hỗn loạn hoặc có thể do bản thân cô hỗn loạn nên cảm thấy tất cả đều như ngã nghiêng. Sau cú sock, tâm lý của cô dần trở nên bất ổn. Cô sợ nhất những buổi sớm mai và đêm tối, bởi suy nghĩ đầu tiên mỗi sáng thức dậy là “chết”, không phải là cô muốn chết, mà là chữ đó hết như bùa chú luôn hiện lên trong đầu cô, buổi tối khi nhắm mắt lại cô không ngừng nhớ lại cuộc sống trước kia.

Cô dường như mất đi mọi thứ quá nhanh, cô còn chưa kịp chuẩn bị.

Có lẽ, cô cảm nhận được một thứ bóng tối ngày càng gần mình, dần dần bao quanh lấy, thậm chí còn có thể nghe thấy cả tiếng thì thầm của nó: “Cô xem, bây giờ cô thật cô đơn, chẳng có một ai có thể bao bọc cô, cuộc đời như vậy thật bi thảm”

“Chỉ cần cô hành động đơn giản thôi ta sẽ cho cô gặp được người thân của cô ... nào đến đây ... đến với ta nào cô nhóc”

Thì ra trên đời này cũng có nữ thần báo tử, lời của bóng tối nghe thật mê hoặc, nói những lời cám dỗ động lòng người.

Trần Dạ biết đây chỉ là những thứ ảo giác do thần kinh bị tổn thương gây ra, nhưng vẫn không có cách nào khống chế nó. Cô giờ đây, giống như một cánh hoa đang đua trước gió bị cuồng phong dập cho tơi tả. Nhưng cô phải kiên cường, cô không thể gục ngã lúc này, cô còn trách nhiệm với cha mẹ. Cô phải thực hiện được lời hứa với cha, khi ông còn sống từng vuốt tóc Trần Dạ khen cô là một đứa nhỏ thông minh, nhanh nhẹn.

Ông bảo ngày xưa vì nhà ông bà nội quá nghèo nên không có cách nào cho ông ăn học tử tế, lại còn cả bảy em con em không đủ ăn đủ mặc nên ông không có cách nào thực hiện được ước mơ trở thành một người thầy thuốc. Lúc đó, Trần Dạ đã vui vẻ gật đầu hứa với ông mình sẽ thay ông trở thành bác sĩ. Ông nhìn con nọ nụ cười hiền hậu, đôi mắt ánh lên nét cưng chiều vô hạn.

“Đấu tranh” là tất cả những gì Trần Dạ cần, đây cũng là sự giằng xé bản thân hay nói cách khác cô đang cố che đậy một nhân cách khác trong con người mình. Cô cần sự đau đớn về mặt thể xác để quên đi, đúng vậy là sự đau đớn, là những dòng máu ấm nóng trong người chảy ra rút cạn đi ý thức để không còn phải cảm thấy điều gì nữa.

Hiện tại cô yếu đuối đến cỡ nào, cô kiên cường ư, không! Chỉ là sự kiên cường giả tạo, giống như vỏ bọc để dễ dàng cho cô tránh đi những ánh mắt thương hại của những người ngoài kia. Cô không cần họ thương hại mình, tuyệt đối không cần.

Bác cô là Trần Trọng Ngôn, một người đàn ông đã quá ngũ tuần, tóc bạc đã hơn nửa đầu. Ông có nụ cười phúc hậu giống cha cô. Đã lâu, ông không về lại quê nhà, cho đến khi bước chân đến chốn cũ lại phải chịu nỗi đau khôn siết. Người em trai này của ông là đứa chất phác, siêng năng rất được ông quý trọng, vậy mà giờ đây lại phải chịu cảnh tang thương chỉ để lại một đứa con gái nhỏ bơ vơ. Ông thương cho đứa nhỏ tội nghiệp, vợ chồng ông cũng coi như hàng khá giả lại không có con cái đông đúc gì, nên bàn bạc với vợ đón đứa nhỏ về chăm sóc.

Ngày Trần Dạ rời đi, Đỗ Quyên đã ôm cô khóc nức nở, hai má cô ấy vì kích động mà đỏ bừng lên.

“Trần Dạ, cậu hứa với tớ đi! Cậu nhất định phải sống tốt đấy, dù cho có chuyện gì xảy ra đi chăng nữa. Được không?”

“Được!”

“Quyên Quyên tớ đi đây! Tạm biệt”

Lúc chiếc xe lăn bánh, ngoài trời mưa rả rích, khung cảnh dường như mờ ảo sau khung cửa kính, Trần Dạ cố lau đi, cô lau, lau mãi nhưng chẳng xóa đi được hạt mưa nào. Tạm biệt, tạm biệt tuổi thơ, tạm biệt nơi tốt đẹp này, tạm biệt cha mẹ con đi đây. Con sẽ tốt, sẽ tốt thôi! Nên cha mẹ đừng bận lòng vì đứa con gái bé nhỏ này. Con sẽ tự biết chăm lo cho mình, thỉnh thoảng con sẽ rất nhớ mọi người nên con sẽ khóc đấy! Nhưng sẽ không nhiều, con hứa.

Lần đầu tiên, Trần Dạ thấy con đường nhiều xe đến vậy, mọi người chen chúc nhau, nhón còi ầm ỉ. Tiếng người cãi nhau rôm rả, có vài người chạy bộ dọc công viên cạnh đường, cuộc sống thật nhộn nhịp nhưng sao xa lạ quá. Không có một ai Trần Dạ quen biết, mọi người lướt qua cô không tiếng chào hỏi. Không giống như ở quê, buổi sáng khi cô cùng bọn Đỗ Quyên đi học sẽ gặp vài cô hoặc thím đi chợ về sẽ nhanh nhẹn chào “Cô Sáu, thím Bảy đi chợ trễ thế ạ.”, “Tổ cha mấy đứa, lớn thế này rồi. Đi học đấy à”

Ông bác điện thoại cho người ra đón, Trần Dạ đứng bên cạnh, hai bàn tay nắm chặt giỏ quần áo, nhìn dòng người trước mặt.

“Con thấy không? Đây là thành phố đấy, con sẽ sống ở đây. Là người thành phố rồi nhé cô nhóc”, ông lấy tay vuốt nhẹ đầu cô.

Một lúc sau, có một chiếc xe hơi màu đen thả chậm tốc độ dần tiến lại chỗ bọn họ đang đứng. Cánh cửa đằng trước bật mở, một người thanh niên cao lớn từ trong xe bước ra.

“Cha và em chờ con lâu không? Hôm nay tắt đường quá, mãi mới thông được chút.”

“Sao thằng Thuận không ra đón, không phải hôm nay con về đơn vị à!”

Anh ta nhanh nhẹn mở cốp sau xe nhét những thứ đồ linh khinh vào trong, động tác dứt khoát rõ ràng.

“Sáng sớm, nó phải chạy lên công ty rồi cha ạ! Nghe nói công ty nó có việc gấp?”

Ông bác gạt mái đầu sau đó mở cửa chui vào xe, ông ngồi ghế sau. Ông nhìn ra ngoài vẫn thấy Trần Dạ đứng thẫn ra, chưa có ý định lên xe, thấy vậy ông gọi cô, cô bừng tỉnh, ngược đời mắt thần thờ nhìn ông.

“Trần Dạ vào xe đi con!”

Cô bước tới nắm lấy tay cầm, một lúc vẫn không mở ra được.

“Đề anh giúp em”

Vừa nói, Nguyễn Tiệp Khâm vừa mở cửa cho cô vào, cô lặng lẽ ngồi vào ghế cạnh tài xế, trông cô thật nhỏ bé, cô lọt thỏm bên trong chiếc ghế, khuôn mặt trắng bệch nhợt nhạt, đôi mắt cô thật đẹp nhưng lại mang nỗi bi thương khó tả. Trần Khôn liếc mắt nhìn cô qua kính chiếu hậu, thầm đánh giá cô bé. Trần Dạ ngấm cảnh vật lướt qua hai bên đường, xa lạ, vẫn chỉ là cảm giác ấy, có chăng thêm phần mới mẻ.

Xe dừng trước một căn hộ hai tầng, với lối thiết kế hiện đại. Lần đầu tiên, Trần Dạ nhìn thấy một căn nhà đẹp đến vậy. Cánh cổng tự động mở ra khi người bên ngoài nhấn còi xe, đây phải chăng là cuộc sống hiện đại ở nơi thành thị mà cô thường được nghe đến.

Đây là nơi cô bắt đầu một cuộc sống mới! Cô phải tập thích nghi với nó, cô mang ơn họ, họ như phao cứu sinh giúp cô không phải chết chìm trong cuộc sống, không là đứa trẻ mồ côi bơ vơ chật vật bươn chải. Một người phụ nữ trung niên trạc tuổi ông bác, từ trong nhà bước ra, thấy Trần Dạ, bà ẩy cười bước nhanh tới.

“Ôi con gái tội nghiệp của ta, con đi đường có mệt không? Mau vào nhà đi, bác làm nhiều món ngon lắm, chắc con cũng đói lắm rồi nhỉ?”, bà bác vừa nói vừa ôm chầm lấy cô, xoa xoa sau lưng Trần Dạ giống như mẹ cô vẫn thường hay làm với cô lúc nhỏ khi cô không ngủ được.

Mọi người ở đây rất niềm nở, bác giúp việc thấy Trần Dạ, vội tới giúp cô xách vali. Bà ấy thoạt nhìn đã lớn tuổi nhưng vẫn còn rất hoạt bát, chân tay nhanh nhay.

“Nào! để tôi giúp cô lên phòng. Được ở đây là cô sướng nhất nhé. Ông bà chủ rất hiền hậu nên cô không sợ phải thiệt thòi nhiều.”

Trần Dạ đi theo sau bà lên lầu, nghe bà luyên thuyên, bà ấy nói cô sẽ ở chung phòng với cô Hạnh. Mấy năm nay cô cả Hạnh sang Canada du học, rồi lại lấy chồng bên xứ ấy nên phòng vẫn để trống không. Lâu lắm rồi không có hơi người nên đồ đạc có ẩm mốc, đợi qua Tết rồi ông bà chủ tu sửa lại.

“Trong tủ có mền sạch tôi đã giặt qua rồi. Còn đồ dùng lật vặt ở dưới ngăn tủ nhỏ phía bên kia giường cô lấy xài. Còn thiếu gì thì cứ nói tôi mua giúp cô nhé!”

Trần Dạ gật gật đầu, tay ôm siết bọc đồ, miệng lí nhí nói:

“Vâng. Cảm ơn bác”

“Không có việc gì nữa tôi ra ngoài đây, cô nghỉ ngơi đi. Com trưa xong tôi sẽ báo cho một tiếng”

Nói rồi bà bước nhanh ra ngoài, Trần Dạ nghe tiếng cửa đóng sau lưng mình, tiến lên hai bước mắt đảo quanh khắp một lượt căn phòng, chiếc giường kingsize cỡ lớn nằm chênh chếch giữa phòng, bên cạnh là bàn trang điểm được quét lại lớp sơn mới, đối diện còn có tủ quần áo thật lớn và một cái bàn học bằng gỗ đã hơi cũ. Tất cả mọi thứ ở đây đều được bố trí rất phù hợp với không gian trong phòng, Trần Dạ kéo tấm rèm được buông lên nhìn ra xa qua khung cửa kính sát đất. Ánh nắng vàng rực chiếu thẳng vào mắt cô, mọi thứ dần trở nên rực rỡ, nhộn nhịp nhưng lòng cô lại càng thêm trĩu nặng. Nơi này không phải nhà cô! Tại sao cô lại ở đây? Phải rồi cô đến đây để sống, sống cho tốt. Hai dòng lệ Trần Dạ thấm ướt vạt áo cô từ lúc nào, sao cô lại khóc rồi, cô phải sống tốt cơ mà, sống tốt nghĩa là không được khóc nữa, nếu ba mẹ thấy cô thế này họ sẽ rất đau lòng lắm. Vậy làm sao họ có thể sớm về với miền cực lạc được, sẽ không sớm được siêu thoát làm người nữa nếu thế cô sẽ không gặp lại họ được. Nếu vậy cô biết phải làm sao? Nghĩ đến đó Trần Dạ vội lau nước mắt, nhưng càng lau lại càng không sạch, lau mãi đến nỗi cô cảm nhận được vị máu tanh bên trong khoang miệng. Cô thật ngốc, lại không kiểm chế được cảm đến rách môi, như vậy cũng tốt, đau rồi sẽ tê dại, sẽ không nhớ đến những chuyện đau lòng nữa.

Trần Dạ giờ đây giống như một con tằm nhả tơ, rồi lại tự tạo cho mình một cái kén thật dày, đó là vỏ bọc duy nhất cô có thể làm, nó giúp cô tách biệt, giúp cô chống chọi lại với cuộc sống ngoài kia cho đến khi nào cô chết đi, đến lúc đó nó cũng chính là huyết mọ chôn cất cô.

Bạn đang đọc truyện *Cô Đơn Ơi Chào Nhé!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Nhẹ Nhàng Xoa Dịu Em

“Tôi nhìn vào đôi mắt đẹp của em, em lặng lẽ cụp mi, tự bao giờ làm cho trái tim tôi thêm tái tê. Em bước qua đau thương, em cứng cỏi biết nhường nào nhưng tôi biết em mệt mỏi đến nỗi em ẩn mình trong một thế giới nhỏ với từng lớp sương bảo vệ vô cùng kiên cố”

-Tiệp Khâm-

Trải qua một khoảng thời gian khá dài, Trần Dạ mới có thể tạm thích ứng với cuộc sống nhà bác. Hai ông bà rất tốt với cô, họ giúp cô đăng ký vào một trường Trung học gần đó, buổi sáng Trần Dạ sẽ dậy thật sớm giúp ông bác tưới nước cho đám cây cảnh mà ông rất yêu quý, sau đó lại vào bếp phụ nấu bữa ăn sáng cùng bác giúp việc. Cô loay hoay không ngớt, nhìn bóng dáng cô làm việc thành thạo trong bếp ai mà nghĩ cô mới chỉ là cô nhóc mười bốn tuổi. Sau khi làm xong bữa ăn sáng cô nhanh nhẹn chạy thẳng lên lầu, bước đến trước cánh cửa khép chặt, gõ nhẹ ba tiếng lên cánh cửa.

“cốc...cốc...cốc”

“Anh Thuận ơi!”

“cốc...cốc...cốc”

“Mẹ kiếp! Việc gì?”, người bên trong phòng quát lên, giọng khàn khàn, nghe như giọng mũi rất khó chịu.

“Sáng rồi anh mau dậy đi! Gần trễ giờ đi làm của anh rồi”

“Biết rồi! Mới sáng ra đã ồn ào chết được, xúi tôi xuống, kêu gì mà kêu”

Cửa phòng đối diện mở ra, Tiệp Khâm mặc bộ quân phục màu xanh, nghe tiếng quát tháo phòng bên cạnh khẽ nhú chân mày, anh tiến lại gần Trần Dạ. Hôm nay, cô mặc một cái áo màu hồng nhạt, mái tóc được buộc lên cao hệt như đuôi ngựa, đứng ngược sáng làn da trắng hồng rạng rỡ giống như một nàng tiên sứ. Bất giác Tiệp Khâm khựng lại, thiên sứ ư, cô ấy là thiên sứ, sao mình lại có ý nghĩ nực cười này vào buổi sáng sớm được chứ.

“Sao, vẫn chưa chịu dậy ư?”

“Dạ!”, Trần Dạ gật đầu nhẹ với anh, đứng sang bên cạnh.

Anh gõ cửa, nói với người bên trong, giọng lạnh lùng:

“Chú sao thế hả? Sáng ra còn tính làm ông hoàng à. Tôi cho chú mười phút mau xuống đi, không đừng trách nhé”

Chưa đợi anh bước đi, cửa đã được mở ra, người bên trong quần áo còn chưa chỉnh tề đã vội bước sau anh, nói chuyện rôm rả, liếc mắt sang thấy Trần Dạ, hẳn ta còn không quên cho cô một cái lườm. Trần Dạ nhìn thấy thế nở nụ cười thật tươi đáp lại.

“Sao món này khó ăn thế không biết! Ai làm vậy?”, Trần Thuận khó chịu đặt đôi đũa lên bàn, đôi mắt khó đăm đăm bắn về phía Trần Dạ. Cô cảm nhận được ánh mắt ấy, nhưng lại giả vờ như không thấy, vẫn bình tĩnh ăn, sau đó uống một ngụm nước nuốt trôi thức ăn, còn không quên cho người đối diện một gương mặt thật thỏa mãn.

“Này, em không muốn sống nữa hả?”

“Em muốn sống chứ. Vẫn luôn muốn, nên dù là một hạt cơm khô em vẫn thấy nó rất ngon, chỉ có người nào không sống nổi nữa mới chê thức ăn thôi”, cô đáp lại.

“Em...em...”

Tiếp Khâm ăn xong đứng dậy nhìn hai người đang dương cung bạt kiếm về phía nhau, khẽ lắc đầu. Không biết vì lý do gì, kể từ khi Trần Dạ bước chân vào cái nhà này, thì mối quan hệ giữa cô ấy và Trần Thuận chẳng mấy tốt đẹp, y như rằng thấy đối phương sống thoải mái là khắp người ngứa ngáy, nên cứ phải đấu khẩu với nhau.

“Trần Dạ, sáng này em có đi học không?”

“Có ạ.”

“Vội mau thay quần áo anh cho em quá giang một đoạn đến trường”, nói rồi anh quắc mắt nhìn sang Trần Thuận.

“Chú bao nhiêu thứ tóc trên đầu rồi, sao vẫn hay thích tranh cãi những chuyện không đâu thế! Trần Dạ là em chú đấy, đối xử với con bé sao cho giống như bậc anh cả đi. Rõ chưa?”

“Anh hai à, em có thích tranh cãi với nó đâu. Tại con nhóc này đáng ghét quá đấy chứ.”

“Anh Thuận nói sai rồi nhé. Dù cho em có đáng ghét đến đâu so với anh vẫn tốt hơn nhiều!” cô vừa nói vừa chạy nhanh lên lầu.

“Đó...đó anh thấy chưa. Ngày xưa nó là bị đẻ ngược nên cái miệng chui ra trước, giờ thì mồm mép lợi hại lắm nhá.”

...

Trên đường đi Tiếp Khâm liếc nhìn kính chiếu hậu không biết bao nhiêu lần, cố tìm một chủ đề để bắt chuyện với Trần Dạ, nhưng cô có vẻ như đang bật chế độ im lặng, người lạ chớ động chạm. Anh cảm thấy rất có hứng thú với cô bé này, anh nghe cha dượng thuật lại hoàn cảnh của cô, quả thật anh hiểu được cảm giác ấy, nỗi đau đến tận tâm liệt phế khi mất đi người thân trở thành một đứa trẻ mồ côi, năm anh mười hai tuổi cũng từng là cô, nhưng anh lại không có được sự mạnh mẽ như cô, ít nhất bên cạnh anh còn có mẹ, “mất cha còn mẹ gót con đỏ như son, mất mẹ còn cha gót con như trĩ” vậy mất cả cha lẫn mẹ gót con như thế nào? Có còn chăng?. Anh cảm thấy xung quanh Trần Dạ như có thứ gì đó bao phủ, anh muốn lột đi vỏ bọc ấy, anh muốn cô là cô chứ không phải vì bất cứ điều gì để cô phải chịu đựng cả.

“Trần Dạ, anh kể cho em một câu chuyện vui nhé!”, Tiếp Ngâm liếc nhanh về phía cô, thấy Trần Dạ có vẻ đã để ý, nên anh vội nói tiếp.

“Một bé trai 3 tuổi nắm tay một bé gái 3 tuổi và nói: “Anh yêu em”.

Bé gái trả lời: “Anh có thể lo cho tương lai của chúng ta không?”

Bé trai nói: “Đương nhiên rồi, chúng ta đâu phải là đứa con nít một hai tuổi nữa đâu!”

Nghe đến đây, Trần Dạ suy nghĩ vẫn vơ nên ôm bụng cười, Tiếp Khâm lại nghĩ mình bắt đầu thích kể những câu chuyện thiếu muối như thế này từ bao giờ nhỉ?, anh thấy Trần Dạ cười không ngừng, hai má cô đỏ bừng lên đôi mắt cười đến híp lại, cái miệng chum chim giờ thì toé toét hết cả ra, trông cô thật đáng yêu, giá mà Trần Dạ cứ cười mãi như thế thì tốt biết bao nhiêu.

“Câu chuyện này anh kể cho nhiều người nghe lắm rồi, nhưng vì cứ kể hoài nên cũng chả ai cười nữa, mà dù có cười cũng chỉ nhếch môi chứ không khoa trương được như em đâu nhé!”, miệng Tiếp Khâm nhoe nhên lên.

.

“Dạ không phải, thật ra em đang liên tưởng đến cái khác.”

“Hả...em liên tưởng tới gì?”

“ Về anh thôi?”

“ À, thế anh trông buồn cười lắm à?”

“ Không tại em nghĩ anh thuộc thể hệ nào rồi, tới giờ vẫn thua đứa con nít ba tuổi”

“ Ha...ha...ha, Không phải anh thua mà chẳng qua là anh chưa tìm được đối tượng phù hợp thôi.”

“ Thế sao?”

“ Thì là thế thật mà”

...

Trần Dạ lại nằm mơ trong giấc ngủ, cô thấy mình đang đi trên một cánh đồng, cánh đồng ấy thật là rộng, cô có thể nghe được cả tiếng gió, tiếng vo ve của côn trùng, dưới chân là tầng tầng lớp lớp bùn bám chặt vào, trong lăng đảng mây mờ cô thấy một bóng hình từ xa, bản năng thôi thúc cô bước về phía trước, cứ bước thôi dù nó có là gì, Trần Dạ hí hục chạy tới, bước thấp bước cao, bùn ngày càng nhân chìm cô, nhưng cô mặc kệ. Cô thấy một bóng hình cao ngất, người ấy chồm khấn kín mít, đứng trên một tảng đá lớn nhìn xuống cô.

“ Bón ba vạn dặm

Năm tháng tính mạch

Một đời một kiếp cô liêu

Khói nào tỏa ra ngàn dặm

Sầu nào cho hơn nỗi lòng em”

“ Ông gì đó ơi, tại sao lại đọc bài thơ u ám này cho tôi nghe? Có gì hay sao?”

“ Kiếp này đã định, dù muốn dù không vẫn phải trải qua. Vạn sự tùy duyên tất cả phải dựa vào mình, cô gái sống trên đời này nên vì bản thân mà buông bỏ dù là nỗi đau hay sự hận thù, nếu không cô sẽ chìm đắm trong đám bùn lầy u tối này mãi”

“ Tôi không hiểu ý ông nói?”

“ Nhớ lấy...chỉ có mình mới giúp được mình thôi”

Lời người đó vừa dứt, Trần Dạ sức tỉnh giấc, cô mơ hồ nhớ lại, nhưng dường như rất mơ hồ, cũng chẳng thể ngủ lại được. Cô xuống giường xỏ dép, mặc thêm áo khoác, buổi tối ở miền Nam rất lạnh còn ban ngày thì lửa nóng cứ như thiêu đốt con người ta. Khí hậu thật là kì cục, mãi cô mới có thể thích ứng được, lúc đầu cô cũng vì kiểu khí hậu này làm cho lờ đờ, lại còn hay bị cảm mạo, người trở nên xanh xao hơn hẳn, hai mắt trở nên chầm sâu.

Bạn đang đọc truyện *Có Đơn Ơi Chào Nhé!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Nhẹ Nhàng Xoa Dịu Em (2)

Trần Dạ rót cho mình một ly nước ấm, đứng ngoài ban công tầng hai, gió đêm mát lạnh phảng phất mùi cà phê của nhà máy sản xuất cà phê đóng gói nằm ở cuối con đường gần đó, cảm giác bình yên đến lạ, cô thử nhìn lên bầu trời, thật nhiều sao! Ngày xưa có lần Trần Dạ nghe nói những vì tinh tú trên bầu trời kia đều là tượng trưng cho một linh hồn bất diệt của con người, soi sáng và dẫn đường cho những ai cần đến. Có phải cha mẹ cô cũng như thế không? Cô thấy phía bên kia bầu trời có một chòm sao rất sáng, chiếu ánh lên mỗi khi cô nhìn đến.

Trần Dạ nhìn chúng rất lâu, lâu đến nỗi có một bóng hình xuất hiện bên cạnh mình từ lúc nào. Người ấy nhìn theo tầm mắt cô, sau đó lại nhìn nét mặt nghiêng của Trần Dạ. Tiếp Khâm trầm nghĩ, cô nhóc này lớn lên chắc chắn sẽ làm say đắm không biết bao nhiêu gã đàn ông say tình với nét cuốn hút chết người, chỉ riêng việc cô đứng lặng im trong bóng đêm thôi cũng đủ khiến cho người ta muốn ôm ấp cô vào lòng mà vỗ về, chờ che.

“ Đêm nay trời lạnh quá, sao em lại ra đây đứng hóng gió một mình, cẩn thận nhiễm lạnh.”

Trần Dạ giật mình, như người vừa tỉnh khỏi cơn mê, xoay qua nhìn nét mặt anh. Cô đã ở đây được hơn ba tháng nhưng chưa bao giờ ở bên anh với khoảng cách gần thế này, cô cảm nhận được hơi thở của anh ngay sát mình, Tiếp Khâm rất cao làm cho cô có cảm giác áp bức. Anh đang cúi người nhìn thẳng vào cô, Trần Dạ biết là anh rất điển trai nhưng chưa bao giờ biết khuôn mặt của anh lại hoàn hảo đến vậy, đôi mắt đen sâu hun hút ánh lên sự chín chắn của người đàn ông trưởng thành, sống mũi cao thẳng, bờ môi bạc mỏng, từng đường nét như được điêu khắc đến độ hoàn mỹ. Bất giác hai má

của Trần Dạ đỏ bừng lên, cô làm sao thế này, sao lại nghĩ đến chuyện này, cô điên rồi, thật điên rồi! Cô phớt lờ đi suy nghĩ vừa rồi của mình, trấn định lại tâm trạng, nở một nụ cười cứng nhắc, trả lời anh:

“Chỉ là em không ngủ được, nên ra đây cho thoáng thôi, anh cũng vậy à.”

“Không, anh vừa về. Thấy đèn bên ngoài sáng nên ra thử, thấy em nên anh đến thôi.”

“À...”

“Ừ!”

Sau đó hai người rơi vào im lặng, Trần Dạ lại tiếp tục đuổi theo những suy nghĩ của mình, người bên cạnh có vẻ không như thế, hai tay anh cho vào túi quần, cả người lười nhát tựa vào lan can, đôi mắt nheo lại nhìn vào khoảng không trước mặt, bất giác thờ dài. Tiếng nói của anh trong màng đêm nhẹ nhàng vang lên, sau đó lại như chun rượu độc lặng lẽ ngấm sâu vào trái tim của cô thiếu nữ mười bốn, cho đến tận mãi về sau không cách nào xóa nhòa được.

“Trần Dạ, đôi khi anh rất ghét em đó nhé!”

“Tại sao?”

“Bởi vì em rất đáng ghét đó. Trần Dạ, em nói thử xem sao mỗi lần em cười mà cứ như em đang mỉa vậy, anh đâu bắt em cười với anh đâu nào! Còn nữa sao em cứ ra vẻ mình cứng cỏi thế làm gì, muốn khóc thì khóc, muốn gào thì gào. Em cứ làm vậy đi, rồi anh sẽ chỉ cho em nhận ra số phận không mất tiền mua mà vẫn sẽ có những điều tuyệt vời. Nếu có một ngày nào đó tất cả mọi thứ trên đời này đều quay lưng lại với em, em phải nhớ rằng dù xa ngàn dặm vẫn có nơi thuộc về em. Nào, bở vai anh đang rãnh đây cô nhóc, anh cho em mượn làm giẻ lau này. Khóc đi! Như thế em sẽ tốt hơn.”

Trần Dạ trợn mắt ngạc nhiên nhìn Tiệp Khâm, bộ dáng anh nghiêm túc cùng hung dữ, nhưng ánh mắt lại chan hòa hơn bao giờ hết, cô miễn cưỡng nhìn anh...sau đó òa lên khóc.

Tối hôm ấy, cũng là lần đầu tiên kể từ ngày cha mẹ mất, cô được tựa vào vòng tay có hơi ấm của người khác để khóc, cô khóc thật lớn, thật nhiều. Nếu bây giờ hỏi cô cần gì, cô cũng chỉ cần có như vậy, một vòng tay không buông, để cô không cảm thấy mình đơn độc trên cõi đời này.

“Trần Dạ, cuộc sống này vốn dĩ rất công bằng, đôi khi sự mất mát không thể nào tránh khỏi trong cuộc sống này. Nếu như cuộc sống lúc nào cũng trôi qua thật suôn sẻ, chúng ta sẽ không hiểu được nó, sẽ không có được bản lĩnh, nghị lực, sự kiên cường và mạnh mẽ như chúng ta cần phải có, không phải vô cớ mà mọi điều xảy đến. Em phải luôn biết cách nhìn cuộc sống theo nhiều chiều hướng tích cực thì mọi việc mới có thể theo ý em muốn được.”

Anh nhẹ nhàng vuốt mái tóc của cô gái đang khẽ run rẩy trong lòng mình, những sợi tóc mềm mại trong lòng bàn tay, làm anh không nở rời. Trông cô nhỏ bé biết nhường nào, cô như giọt sương ban mai kiên cường bám trụ trên chiếc lá đã héo rû, hy vọng vào một điều kỳ diệu có thể xảy đến.

Anh nghe tiếng thút thít của cô, cô nói trong tiếng nấc nghẹn ngào:

“Em chỉ khóc mỗi hôm nay nữa thôi...vì em biết từ giờ trở đi em chỉ còn lại một mình...anh thấy những ngôi sao kia không, chính là ba mẹ em đó, họ nói với em rằng họ phải đi xa rồi không thể ở bên em được nữa. Nên em đã nói với ba mẹ rằng họ hãy yên tâm mà đi, ở đây em cũng rất khỏe, sống rất tốt...anh nhìn đi chòm sao ấy đã mờ dần đi rồi kia. Họ đi thật rồi, nên em sẽ rất nhớ họ. Họ biết em rất nhớ họ nhưng tại sao lại vội vã đi nhanh đến thế, lần nào em cũng chưa kịp nói lời tạm biệt...”

Trần Dạ nói năng rất lộn xộn, nhưng mỗi câu cô nói lại làm cho trái tim Tiệp Khâm dâng lên nỗi đau chưa xốt, anh ôm chặt cô vào lòng, như muốn giúp cô san sẻ bớt nỗi đau. Cô cũng ôm anh thật chặt, chặt đến nỗi, từng nhịp thở của cô cũng dần trở nên khó khăn hơn.

...

“Tiệp Khâm là phao cứu sinh của tôi trong những tháng ngày đen tối nhất. Anh như ngọn lửa thấp sáng cho tôi trong bóng tối, anh muốn tôi sống thật với con người mình, chỉ có anh mới có thể thấy được nỗi đau tận cùng trong con người tôi. Anh là chấp niệm trong tôi! Anh luôn chiếm trọn một phần trong trái tim tôi mãi mãi, dù cho nó có bị nghiền nát bao nhiêu lần đi chăng nữa.”

- Trần Dạ -

Bạn đang đọc truyện *Có Đơn Ơi Chào Nhé!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Cho Em Cảm Nhận Anh

Năm năm sau.

Hôm nay là ngày kết thúc kỳ thi Đại học cuối cùng của Trần Dạ, cảm giác khoai khoai khi được trút bỏ áp lực cùng căng thẳng làm cho cô có cảm giác vui sướng, cô làm bài cũng tương đối ổn định, trước khi ra khỏi cổng trường cô còn gặp địch thủ bản bên suốt những năm cấp ba Đỗ Minh Khang, trông sắc mặt hắn ta có vẻ tươi tỉnh cùng hăm hở, vừa thấy Trần Dạ nơi cuối hành lang là hắn phi ngay tới.

“Này Dạ, bạn làm bài được không?”

“Cũng ổn, nhưng vẫn có vài chỗ tôi không chắc lắm”

Hắn ta nhướn đôi long mày lưỡi mác lên nhìn cô, sau đó chấp lưỡi nói:

“Tôi làm bài lần này tương đối chắc tay, dù sao cũng đã luyện hơn ngàn bộ đề, máu, nước mắt cùng tuổi trẻ tôi đánh đổi hết ngay tại nơi này. Kết quả như thế nào cũng không quan trọng nữa.”

“Đúng vậy, chỉ cần nghĩ đến những tháng ngày trước kia khi ôn thi đến nỗi sống dở chết dở, mỗi một tế bào thần kinh đều kêu gào lo sợ là tôi lại thấy thật khủng khiếp.”

“Ha...ha...ha, Trần Dạ bạn mà cũng bị như vậy sao? Tôi lại còn tưởng bạn là nữ cường nhân ấy chứ!”

“Dù là nữ cường nhân thì tôi cũng là con người thôi. Chứ bạn nghĩ tôi là cục sắt sao hả?”

Cô vừa đi vừa nói chuyện với Minh Khang ra tới đầu cổng trường học, từ xa đã thấy một bóng người ngồi trên xe mô tô bật kín hết cả, quần áo, găng tay, cho tới nón bảo hiểm đều là màu xám tro cùng màu đen, trông rất dị hợm. Trần Dạ khẽ chau mày, không cần đoán cô cũng biết đó là ai, dù có hóa thành tro thì Trần Dạ cũng nhận ra được, lúc sáng cô có nói hôm nay cô sẽ đi xe bus về, thấy anh ta gật gật đầu như đã nghe nên cô cũng thôi không nhắc lại nữa.

“Anh không muốn đón em thì thôi đi, sao lại trùm đen thui hết như mafia phiên bản lỗi thế này. Anh Thuận không thấy nóng à?”

“Mau mau lên xe nhanh lên, anh chờ cô lâu lắm rồi đấy nhá.”

“Lúc sáng em bảo không cần chờ em cơ mà.”

“Cô cho là anh thích thế à! Ban sáng đang kiểm hàng thì anh hai điện thoại quốc tế đến, còn là đường truyền bảo mật nữa, nhờ anh đi rước cô đấy, không thì đừng mơ nhé.”

Trần Dạ biểu môi, biết ngay là không tốt lành gì mà. Anh Tiệp Khâm mà không nhúng tay vào, thì cô cũng chẳng bao giờ được con người này đối xử tử tế cả. Thật là đáng ghét!

Vừa vào đến cửa nhà, cô đã bị mùi thơm nức mũi làm cho nước bọt tiết ra không ngừng, chưa kịp đợi Trần Thuận cất xe cô đã vội vào nhà trước, sau đó đi thẳng vào bếp, thấy bà bác trên người đang mang tạp dề cặm cùi thái rau trong bếp, cô tiến lại gần ôm bà từ phía sau:

“Ôi! tổ cha cô, làm bác giật mình. Thi sao rồi con, làm bài được không?”

“Tốt bác ạ! Chắc cũng có khả năng đậu được, con làm hết mình rồi.”

“Ừ, hết mình là được rồi. Còn đậu hay không là do ông trời quyết, nghỉ xả hơi cho khỏe con ạ.”

“Con đói quá, bác làm món gì trông ngon thật.”

Bà bác nở nụ cười, đem giá cho vào nồi. mức lên một ít, sau đó thổi cho nguội để Trần Dạ nếm thử.

“Canh đậu đây con ạ. Canh gia truyền đó nhé, ở quê bác ngày ấy là độc nhất vô nhị, có một không hai đó, ăn vừa bổ vừa mát, tốt cho cả nam lẫn nữ. Tụi trẻ bọn con là cần phải tắm bổ nhiều vào, chớ đừng ham công ham học mà gầy xơ xác ra là không được.”

Trần Thuận ở bên ngoài nghe thấy lời bà cũng vào ngó nghiêng thử nồi canh, một tay cời nút áo một tay lấy giá nếm thử món ăn. Còn không quên biểu hiện những biểu cảm có tính phức tạp như chuyên gia thực thụ.

“Chà! Mẹ à, mẹ lại được ai quảng cáo cho cái món này thế, gia truyền gì mà hai mươi lăm năm nay con mới thấy mẹ nấu vậy.”

Bạn đang đọc truyện *Có Đơn Ơi Chào Nhé!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Chương 4.2: Cho Em Cảm Nhận Anh (Tt)

Những tháng ngày trôi qua tiếp theo của Trần Dạ tương đối nhẹ nhàng, chỉ trừ một việc khiến cô cảm thấy phiền hà. Đó là hắc thiếu gia Trần Thuận đôi sở thích từ đi Phượt bằng mô tô sang thú tiêu khiển nuôi thú cưng, anh ta cách vài ba ngày lại đem về một con chó to quá nửa người Trần Dạ. Toàn là giống chó được nhập từ những quốc gia Đông Âu, Châu Âu..., bọn chúng được nhốt vào những chiếc lồng to sau vườn hoa của ông bác.

Trần Dạ được hắc thiếu gia giao cho nhiệm vụ chăm sóc chúng vào những lúc anh ta bận, cô ra sức phản đối nhưng có vẻ như không mấy hiệu lực.

“Này anh thật quá đáng! em có phải culi của bọn nó đâu? Anh không thấy mấy con chó cưng của anh nhìn giống chó sói lắm sao?”

“Nhãi con... em thì biết gì? Giống chó này người ta gọi là Husky, là loại chó kéo xe ở vùng Đông Bắc Siberia, một con tầm mấy chục đô chứ không ít đâu nhé!”

“Em mặc kệ, em vẫn không thích bọn chúng?”, Trần Dạ mặc hằm hằm phản đối, quả thực cô rất sợ bọn chúng, cô có nỗi ám ảnh với chó, ngày xưa lúc Trần Dạ còn bé từng bị một con chó mới đẻ con rượt cô chạy lòng vòng trong sân nhà hàng xóm, kết quả là cô bị nó tấp một phát ngay mông, vết cắn sâu đến nỗi đến tận bây giờ vẫn để lại một vết sẹo nổi bật.

Trần Thuận thấy lần này có vẻ như cô rất kiên quyết, đành hạ giọng xuống nước, chạy xuống nhà dưới rót cho Trần Dạ ly nước mát, còn dùng cái ly do Tiếp Khâm từ Ả Rập gửi về cách đây vài tháng, cái ly có họa tiết rất đặc biệt, là một nhà thờ mang hơi hướng của người Hồi giáo phía dưới còn khắc tên Trần Dạ bằng tiếng Ả Rập.

“Con nhóc này, anh nhờ em có tí việc thế mà em vẫn không giúp anh. Uống công anh vì em mà chạy đôn chạy đáo giúp đỡ em liên lạc được với anh hai, em nói xem cái ly đang cầm trên tay em là do ai không quản khó nhọc, còn có thể nguy hiểm đến tính mạng để đưa đến tay em chứ?”, hắc thiếu gia chống tay lên trán, vẻ mặt râu rĩ ngã về sau ghế, nhưng ánh mắt đảo nhanh về phía Trần Dạ xem xét phản ứng của cô, thấy cô có vẻ như đã lung lay ý chí, hắc thiếu gia đứng dậy thở ra một hơi dài rồi to, cố ý cho Trần Dạ nghe thấy, lấy tay vỗ nhẹ lên đùi về chần nản...

“Haizz... thôi vậy! Cô đã kiên quyết đoạn tuyệt, phải sạch công lao của anh, thì người làm anh này cũng đành phải chịu. Ai bảo anh thương cô làm gì, mấy con chó của anh có đói khát hay kêu gào thảm thiết vì không thể có chủ chăm cũng đành mặc kệ chúng vậy!”, giọng nói của hắc thiếu gia vang lên bên tai Trần Dạ.

Trần Thuận đi được vài bước, phía sau truyền đến tiếng của Trần Dạ, anh ta mừng như trúng số độc đắc, nhãi con cuối cùng cô cũng dính bẫy của anh rồi nhé! Ha...ha...ha, Trần Thuận cười ngoác cả miệng, nhưng vì anh xoay lưng về phía trước nên cô không thấy được bộ dạng này của hắc thiếu gia.

“Thôi được rồi, em sẽ chăm bọn chúng giúp anh. Nhưng mà chỉ một thời gian thôi đấy, khi nào em nhận được giấy báo đậu đại học thì anh phải tự lo cho bọn chúng đấy, em không giúp cho nữa đâu.”, Trần Dạ bắt đầu dĩ nhiên.

“Rồi... em cứ yên tâm! Đến lúc đó anh sẽ giải quyết gọn gàng cho em xem.”

“Em cũng mong là được như vậy!”

Trần Thuận nở nụ cười nham nhở, đắc ý đi lên lầu.

...

Kapul, Afghanistan.

Bên ngoài bão cát đang cuộn cuộn càn quét qua thủ đô, những ngôi nhà có mái che đều được đóng kín cửa, không khí ở đây mù mịt, đường phố không một bóng người, dần trở nên vắng lặng, đất nước gắn liền với hơn năm mươi năm hỗn loạn giờ đây cũng trở nên xơ xác tiêu điều hơn hẳn.

Phía xa, mờ mịt trong làn gió cát có hai chiếc xe jeep màu xanh đang chạy băng băng tới, trên xe những người đàn ông với trang phục kín cổ, đầu đội khăn đồng cùng với một tấm lùa hình ô vuông che kín khuôn mặt họ, trên tay mỗi người đều được trang bị những khẩu súng với kích thước lớn được lắp đầu giảm thanh.

Chiếc xe dừng lại, tất cả họ đều đứng bên ngoài, cánh cửa duy nhất từ chiếc xe jeep đằng sau vẫn luôn được đóng chặt giờ đây được bật tung mở ra, người đàn ông với thân hình cao lớn bước xuống xe, anh ta mang một đôi boot saut cổ cao thường được dùng trong quân đội, trên người mặc một bộ quân phục màu xanh đậm, bên ngoài khoác áo măng tô qua hết gối, một nửa khuôn mặt khuất sau chiếc nón đen gắn quốc kỳ, lộ ra bờ môi bạc mỏng cùng sống mũi cao ngất.

Cả người anh toát ra khí chất lạnh lùng cùng nguy hiểm tột độ!

Đối diện ngôi nhà trắng, một đoàn người với những bước chân gấp rút vội đi nhanh tới, trong đó đi đầu là người đàn ông có râu hùm rất rậm rạp, bên hông hắn còn mang theo một khẩu súng lục ngắn M1911 đời mới nhất. Bước tới gần người đàn ông mặc quân trang đang đứng vững chãi trong cơn bão cát, hắn ta cúi đầu cung kính hành lễ.

“Thiếu gia, ngài đã trở về! Tư lệnh chờ ngài đã lâu lắm rồi, mời ngài bước vào trong.”

Người đàn ông mặc quân trang khẽ gật đầu, sai những bước chân dài đi vào tòa nhà trắng đối diện. Bên trong được trang hoàng với lối kiến trúc kết hợp Á – Âu nổi bật, thảm lót sàn cũng là loại thượng hạng, làm từ da thú rừng quý hiếm. Căn phòng bí mật nằm sau một giá sách lớn được mở ra, người đàn ông mặc quân trang đi nhanh vào trong, cánh cửa đóng sầm lại, trở về trạng thái nguyên vẹn không vрон lại bất kỳ dấu vết gì. Bên trong phòng họp có khoảng hơn hai mươi người, những khuôn mặt đăm đăm căng thẳng làm cho bầu không khí dần trở nên áp bức, thiếu không khí trầm

trọng .

“Shalad con đã trở về , tạ ơn thánh Alla ! Ta cứ ngỡ con ...”, Tur lệnh mừng rỡ khi thấy con trai trở về sau trận đánh ác liệt phía Bắc , thần thánh đã bảo hộ con ông , để giờ đây anh được trở lại một cách nguyên vẹn bên ông .

“Thưa cha , con đã trở về bên người !”, Shalad cúi người hành lễ với cha mình , anh gỡ chiếc mũ trên đầu xuống , mái tóc đỏ rực ánh lên giữa ánh sáng với những ngọn đèn sáng trưng trong phòng trông thật chói mắt .

Anh mang trong mình hai dòng máu Anh và Ba Tur , từ nhỏ cuộc sống của anh gắn liền với súng đạn , mẹ anh là một người phụ nữ Anh chính gốc , ngoại hình của anh thừa hưởng khá nhiều từ bà . Nhưng đáng tiếc anh mất đi tình thương từ mẹ khi còn rất bé , câu chuyện về cái chết của mẹ anh là một bài toán bí ẩn mà anh luôn muốn tìm ra chân tướng .

“Đại tá , chúng tôi rất mừng khi ngài được bình an trở về . Bên chiến tuyến phía Tây Nam vùng Manshi hiện đang rất căng , quân phiến loạn càng ngày càng to gan lớn mật , bọn chúng khủng bố khắp nơi , tuần trước bọn chúng vừa khủng bố hai tòa Thị chính trong Thủ đô , chúng tôi rất lo ngại về việc này .”, một sĩ quan cấp Thượng lên tiếng .

“Tôi biết , Tur lệnh đã đề cập về việc này trước khi tôi đến đây ! Sở mật vụ hiện đang rà soát rất kỹ , nên việc này không thể kết thúc nhanh chóng được .”

, Shalad cởi áo khoác ngoài , ngồi bên cạnh cha mình , vẻ mặt anh nghiêm nghị .

“Shalad , trước khi con tới đây cha và các tướng lĩnh cũng đã lập ra được một kế hoạch tương đối ổn thỏa !”, Tur lệnh Mahaxen dè dặt nói với Shalad , ông cùng mọi người sẽ cài người thân tín vào tổ chức phiến quân Manshi , người này phải thật trung thành , tài giỏi và khéo léo thì mới có hy vọng được . Bọn họ bàn tính hết cả buổi sáng , suy đi tính lại cũng chỉ có duy nhất một người thích hợp nhất cho việc này , đó là con trai duy nhất của ông – Đại tá Shalad .

“Shalad , con hoạt động tại sở mật vụ đã hơn mười năm , còn có tài chiến lược cùng sự khéo léo , ta lại cũng chỉ có thể tin tưởng hoàn toàn vào con . Nên nhiệm vụ lần này , dù ta thật sự không muốn cũng không còn cách nào khác , vì chính phủ này cũng vì đất nước , nên nhiệm vụ lần này con phải hoàn thành cho bằng được dù phải trả bằng bất cứ giá nào .”

Mọi người đều đổ dồn mọi ánh mắt vào người Shalad , chú ý từng biểu cảm của anh , nhưng có vẻ như anh chẳng mấy bận tâm , đối với anh sinh mệnh này từ lúc bắt đầu cho đến khi kết thúc nó đã không còn do anh định đoạt .

“Từ khi con tham gia quân đội cho tới nay , mệnh lệnh con sẽ luôn chấp hành . Chỉ có điều người là cha con , con có một thỉnh cầu này .”, giọng Shalad trở nên nhẹ nhàng hơn hẳn . Sau khi thấy Tur lệnh Mahaxen gật đầu tỏ vẻ đồng ý , anh nói tiếp .

“Sau khi nhiệm vụ kết thúc , con muốn trở thành một thường dân bình thường , sống một cuộc sống bình thường , rời xa khỏi chiến trường . Con sẽ giao nộp lại cho cha mọi chức tước mà con đang giữ .”

Mọi người có mặt trong kháng phòng đều sững sờ trước quyết định đột ngột của vị Đại tá trẻ , ai cũng biết anh là người con trai duy nhất của Tur lệnh , không sớm thì muộn anh cũng sẽ là người thừa kế toàn bộ quyền lực trong quân đội Chính Phủ , nhưng thật không ngờ anh lại có thể cầu xin một việc như vậy . Tur lệnh Mahaxen ra chiều khó xử , ông biết rất rõ bản tính của người con này , trải qua bao nhiêu thăng trầm , chứng kiến những trận đánh khốc liệt , có khi còn tắm máu của chính những người anh em mình để sống , có lẽ con trai ông cần đến lúc phải nghỉ ngơi rồi !

“Được ta đồng ý với lời thỉnh cầu của con ! Con trai ta .”

“Nhiệm vụ lần này Đại tá Shalad đã được thay đổi thân phận ,ngài sẽ mang danh hầu cận của người Manshi – Rose Cyrus để hoạt động trong căn cứ địch . Tên của nhiệm vụ là Ros- 6 , ngài sẽ có sáu năm trong lòng địch , từ giờ trở đi chúng tôi sẽ sắp xếp cho ngài một cái chết hoàn hảo để xóa tên Shalad ra khỏi sở mật vụ .”

Shalad chỉ nói “Được”, sau đó rời đi nhanh chóng , chỉ còn lại những ánh mắt mang nhiều nét phức tạp dõi theo bóng lưng cao lớn của anh .

...

Tiếp Khâm tham gia quân đội xuyên biên giới – lính Liên Hợp Quốc được hơn bốn tháng , trên người anh đã thêm rất nhiều vết sẹo do trúng đạn .

Ở nơi đây , ngoài chết chóc ra thì vẫn là chết chóc , cuộc chiến giữa các thế lực chống phá ngày càng trở nên gay go hơn bao giờ hết , thần kinh của anh lúc nào cũng trong trạng thái căng như dây đàn để đối mặt với tử thần , chỉ khi đêm về tâm hồn anh mới nhẹ nhõm được hơn đôi chút .

Anh nhớ đến bóng dáng nhỏ nhắn của Trần Dạ mỗi khi cô loay hoay trong bếp , những lúc cô trầm ngâm , hay lúc cô cười , ngay cả điệu bộ chanh chua mỗi khi cô muốn gây hấn với Trần Thuận .

Bạn đang đọc truyện *Cô Đơn Ơi Chào Nhé!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8: Chương 5 : Kiếp Sau ...hùng Đông Sĩ Bên Anh

Cô gái bé nhỏ , em làm tôi khao khát được chạm vào tâm hồn thuần khiết không nhuốm bụi trần của em xiết bao, khiến cho trái tim người lính như tôi bất giác đập vội vã hơn bất cứ khi nào em xuất hiện. Tiếp Khâm nở nụ cười tự giễu , tay anh đang cầm giẻ lau , lau đi những vết bụi của thời gian vurun lại trên đầu súng .

Cuộc đời người lính như anh , không mong danh vọng chỉ cần sau mỗi lần hoàn thành nhiệm vụ có thể bình an trở về với những người thân yêu nhất , có những giây phút hạnh phúc bên người mình thương ,chỉ như thế thôi cũng đủ làm anh cảm thấy thỏa mãn .

“ Khâm , cậu có người yêu chưa ?” , Sam – sĩ quan đặc chủng , người mấy tháng nay luôn sát cánh bên anh hỏi .

“ Tôi không có người yêu , chỉ mới có người thương thôi .” , Tiếp Khâm cười cười , lời vừa nói ra như đùa mà lại như thật .

“ Ô , anh bạn tôi không hiểu vấn đề này lắm .” , Sam nhún vai biểu lộ sự khó hiểu nói .

“ Sam , có đôi khi tôi cũng không thể hiểu nổi vấn đề này nữa , làm sao để tôi có thể yêu em ấy nếu như tôi sợ rằng mình sẽ yêu em .”

“ Tại sao ?”

“ Bởi em ấy là thiên sứ của tôi , làm sao tôi có thể để mặc em héo úa vì những tháng ngày chờ đợi tôi đây . Nếu một mai tôi vụt mất , em sẽ phải làm sao ? Sam , có đôi khi tôi nghĩ bản thân mình nên ít kỷ một chút , muốn em thuộc về tôi , nhưng tôi không đủ cam đảm để gạt đi nỗi đau khổ của lương tâm mình .”

Sam trầm ngâm , không nói gì nữa . Hai tuần nữa , họ sẽ vào khu B , nơi ấy những hố mìn còn dày hơn cả những nốt tàn nhang trên mặt anh ta , bất cứ lúc nào cũng có thể bùng nổ . Nhưng nhiệm vụ từ trên bộ chỉ huy đưa xuống , bọn họ là lính chỉ còn cách phục tùng . Ngay cả bản thân không biết lúc nào cái chết cận kề huống gì nghĩ về tương lai càng không thể cho người con gái của mình một tương lai tốt đẹp được . Anh ta thở ra một hơi dài ... “ Đất nước Afganistan nằm ở phía nam Trung Á, giáp với Iran, Turkmenistan, Uzbekistan và Tadjikistan, với Trung Quốc, Ấn Độ và Pakistan, Afganistan là đất nước núi, bình nguyên hoang mạc chiếm không quá 1/3 lãnh thổ, nằm ở phía tây bắc và dọc biên giới phía nam. Miền tây của đất nước nằm trong phạm vi của cao nguyên Iran. Các dãy núi lớn hùng vĩ Paropamiz và Hindu Kush trải dài ở phía bắc.”

“ Chính phủ lâm thời Áp-ga-ni-xtan đã chấp thuận Lực lượng hỗ trợ an ninh quốc tế của Liên hợp quốc (ISAF) gồm 4500 binh sĩ của 17 quốc gia do Anh đứng đầu, có mặt ở Áp-ga-ni-xtan để giữ gìn an ninh. Nhiều nước như I-ran, Nga, Mỹ, Trung Quốc, Anh, Pa-ki-xtan... đã công nhận chính phủ lâm thời và mở lại sứ quán tại Áp-ga-ni-xtan.”

Trần Dạ đọc báo xong xoa xoa hai mắt đang sưng lên đau nhức , trải qua hơn hai mươi giờ bay không ngừng nghỉ trên máy bay , cả người cô đều trở nên rã rời . Lúc này , có cô tiếp viên hàng không người bản địa dùng tiếng anh chuẩn hỏi cô có cần dùng ít trà không , cô gật nhẹ đầu , Trần Dạ biết mình cần phải thanh tỉnh hơn đôi chút .

Trước khi lên máy bay , cô đã liên lạc được với một người bạn , cô ấy là phóng viên chiến trường ở Afganistan , cô ấy hiện tại đang ở Kapul .

“ Xin lỗi Dạ nhé ! Em chờ chị lâu chưa , chị vừa đi lấy tin tức một vụ đánh bom bên kia thủ đô nên tới đón em hơi trễ , em đừng giận chị nhé .” , Trang Thanh nắm lấy tay Trần Dạ về áy náy , chắc cô ấy chạy vội tới nên trên trán còn lấm tấm mồ hôi , ngay cả hơi thở cũng gấp gáp .

Trần Dạ thật sự rất cảm kích , không ngờ trong hoàn cảnh éo le còn có thể gặp được cô nhân .

“ Không lâu lắm , em cũng chỉ vừa mới đáp chuyến bay xuống thôi chị ạ .” , Trần Dạ nở nụ cười với cô ấy .

“ Được rồi , em chắc cũng mệt lắm rồi , nào chị với em về đại sứ quán làm cho xong thủ tục , sau đó sẽ đi thẳng tới nơi ở của đoàn viện trợ .”

“ Vâng . Em cảm ơn chị .”

“ Hây za ...đi thôi nào nữ thần của chị ! ”

Trang Thanh vừa nói vừa giúp Trần Dạ xách một vali hành lý , cô cùng chị ấy sai những bước chân dài đi ra khỏi sân bay Bamiyan . Ánh nắng gay gắt phủ lên hình bóng hai người tạo thành những cái bóng dài trải xuống mặt đường , trông chúng đơn bạc , mỏng manh nhưng lại ẩn chứa một sức mạnh to lớn cùng sự kiên cường khó diễn tả hết bằng lời .

Ngày Trần Dạ tốt nghiệp Đại học y dược Sài Gòn , cô cầm trên tay tấm bằng bác sĩ còn chưa kịp tận hưởng niềm hạnh phúc lớn lao đã ngay lập tức nhận được một tin tức như sét đánh giữa trời quang .

Tiếp Khâm đã hy sinh vì chiến dịch , tuy giải cứu được hơn hai mươi mấy mạng người nhưng lại đánh đổi sinh mệnh của mình .

Trần Dạ không thể tin nổi vào những gì mà Trần Thuận báo cho cô qua điện thoại , cô vội chạy một mạch ra khỏi cổng trường , trên người còn chưa kịp thay ra bộ lễ phục tốt nghiệp , cứ thế lao ra đường , cô không biết mình về nhà bằng cách nào , chỉ biết khi mở cửa nhà đã thấy có rất nhiều người mặt quân phục về mặt tiếc thương đứng bên trong , còn bác gái thì đang khóc nức , bác trai chống tay lên trán nhắm chặt hai mắt , cả người gần như suy sụp .

Trần Dạ thẫn thờ bước vào trong , chân cô dường như bị rút đi hết mọi sức lực , cảm giác khó chịu nơi lồng ngực , cổ họng như bị cái gì chặn lại không sao thốt lên lời .

“Bác ... chuyện gì đang xảy ra vậy...bác ơi ...chuyện này không phải là sự thật phải không bác... bác ơi bác ... có phải chỉ là con đang gặp ác mộng thôi đúng không ? Chuyện này làm sao có thể xảy ra được ! Làm sao có thể ...”, Trần Dạ ngã ngồi xuống nền đất , một vị lính trẻ gần đó vội đỡ lấy cô .

Tiếp Khâm chỉ thăm nhà vốn vẹn có bốn lần trong suốt sáu năm trời anh đi lính biên giới , những khi anh trở về , Trần Dạ luôn quần quýt lấy anh không rời . Anh thường cùng cô đi thăm thú đây đó , còn dạy cô rất nhiều rất nhiều thứ , anh lúc nào cũng nhẹ nhàng , điềm tĩnh và âm áp như thế . Ở bên anh , Trần Dạ cảm thấy như mình có tất cả , mọi thứ đều bình yên đến lạ lùng , tất cả mọi buồn phiền , tủi nhục dường như anh có thể giúp cô xóa tan đi hết tất thấy . Anh còn nói khi nào cô tốt nghiệp xong đại học , anh sẽ trở về và cho cô một điều bất ngờ .

Đúng là anh đã trở về và cũng đem đến bất ngờ , nhưng quả thật món quà này đối với cô là không thể nhận mà cũng không cách nào nhận nổi .

Dù cho con người ta có đau khổ đến nhường nào thì trái đất vẫn cứ quay và thời gian cũng không vì một ai mà dừng lại . Có thể thời gian là bài thuốc quý để chữa lành tất cả , nhưng nó lại khiến nhiều người phải bật cười cay đắng ... Không đâu , thời gian chỉ khiến con người ta thêm già đi , che lấp vết thương bằng hàng ngàn sự kiện . Còn vết thương hay nỗi đau chúng vẫn sẽ luôn tồn tại , chỉ cần chạm nhẹ vào một chút thôi thì tất cả sẽ bùng lên như ngọn lửa không bao giờ tắt , chỉ có bản thân mình mới có thể chữa lành lại tất cả mọi thứ .

Khi cả nhà bác biết tin cô sẽ sang Afganistan để theo đoàn viện trợ y tế thế giới thì tất cả mọi người đều rất sốc . Hai bác ra sức phản đối , cho dù biết rất khó để làm cô thay đổi quyết định .

“Dạ con ơi ... tại sao lại khờ khạo như vậy ! Đất nước đó thì có gì hay ho mà con phải đem thân xác mình vùi chôn vào cái chốn ấy . Làm sao hai bác có thể để con đi vào chỗ chết như thế được chứ , sau này khi hai bác có mắt thì còn mặt mũi nào ăn nói với ba mẹ con nơi cửu tuyền đây .”

Ngay cả Trần Thuận nghe xong hốc mắt cũng đỏ lên nói : “ Con nhóc ngu ngốc này , em đã bao nhiêu tuổi rồi , sao vẫn thích bông bột vậy , anh biết em đau khổ nhưng không nên vì thế mà ép buộc bản thân , mặc kệ dù là lí do gì thì nhất định anh hai có còn sống cũng sẽ không bao giờ cho em đi đâu . Anh không thể nhìn em nhảy vào trong bể khổ mà không làm gì cả.”

Trần Dạ vừa khóc vừa nói : “ Nhưng anh ấy đã không còn nữa rồi ! Nếu anh thật sự thương em hiểu cho em thì đừng ngăn cản nữa , để cho em đi .”

“Ồ lại nơi đây đối với em thật sự rất thống khổ , anh đừng ngăn em đến gần anh ấy thêm một chút có được không , hãy để em đi theo niềm tin cuối cùng của mình , để em biết rằng liệu anh ấy hy sinh bản thân mình để giữ lấy niềm tin của bản thân có xứng đáng không ? Em rất muốn biết .”

Trần Thuận đứng ngây người tại chỗ , trong lòng chỉ còn lại nỗi xót xa cùng bất lực.

Những này tiếp theo , sau khi Bộ y tế phê duyệt mọi thủ tục đối với viện trợ nước ngoài , mọi thứ coi như đã được an bài .

Sau nửa tháng Trần Dạ sắp xếp ổn thỏa mọi công việc , cô lại bận bịu với việc đóng gói hành lý , Trần Thuận ngày hôm đó tan tầm sớm hơn mọi khi , vừa vào tới nhà đã lên thẳng phòng cô .

“Để đó anh làm giúp em cho , nghỉ ngơi đi , sớm mai còn bay nữa .”, Từ lúc chập tối cho đến tận mười một giờ đêm, Trần Thuận mới đóng gói xong toàn bộ hành lý của Trần Dạ đồng thời cũng đóng gói lại những đồ đạc còn lại trong phòng ở một cách gọn gàng.

Trần Thuận vươn vai sau khi hoàn tất mọi việc , thấy Trần Dạ mở cửa phòng đi vào , anh ngoắt tay gọi cô đi lại phía mình , bất ngờ gất gao ôm cô vào lồng ngực , giọng nói hơi xúc động vang lên bên tai Trần Dạ : “ Sang bên đó , nhớ chăm sóc bản thân cho tốt . Anh đã nhờ một đồng nghiệp cùng đoàn rồi , có gì khó khăn em hãy nhờ đỡ anh ấy , anh ấy nhất định giúp em . Sức khỏe của em không tốt , nhớ phải ăn uống nghỉ ngơi đúng giờ , đừng làm việc quá sức , người làm anh này vô dụng không giúp gì được cho em , mấy năm nay em sống cũng chẳng dễ dàng gì , lại còn bị anh hành hạ ...haizz ... giờ anh hối hận rồi . ” Trần Dạ khóc gât đầu , vùi mặt vào lồng ngực âm áp của anh họ .

Bạn đang đọc truyện *Cô Đơn Ở Chào Nhé!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: 5.2: Kiếp Sau ...hùng Đông Sẽ Bên Anh (Tt)

Khi máy bay vừa cất cánh cô nhìn ra ngoài cửa sổ , trong lòng tự thì thảo với chính mình : “ Hai bác , anh họ tạm biệt . Tổ quốc tạm biệt , hẹn ngày gặp lại.”

Đêm khuya , khi hầu hết mọi người đã an giấc , trong bóng đêm vài bóng người di chuyển cực nhanh , họ men theo một bức tường rào , leo lên mái nhà vòng qua vườn hoa của một hậu viện .

Bên trong hậu viện, đèn đóm đều tắt ngóm, không gian im ắng đến rùng rợn, một người trong số bọn chúng ra hiệu cho đồng bọn đột nhập vào tòa nhà lớn nằm phía sau vườn hoa, họ dùng sợi dây thừng có đầu bám bằng sắt, sau đó quăng mạnh sợi dây lên cho chúng bám chặt vào vách, một người đàn ông bịt kín từ đầu đến chân, vai đeo khẩu súng lớn, dùng tay kiểm tra dây thừng rồi nhanh nhẹn bám vào sợi dây leo lên, trườn trên sợi dây giống như động tác của loài rắn.

Khi bọn chúng đột nhập thành công vào tòa nhà, vội di tản ra để sẵn lòng, nhưng có lẽ bọn chúng không lường trước được rằng từ lúc chúng đặt chân vào tòa nhà, cũng đã có sẵn một người đang ẩn mình trong một góc tối, dùng đôi mắt sáng tựa chim ưng lặng lẽ quan sát mọi nhất cử nhất động của chúng. Người đàn ông nhếch khóe môi, cánh môi bạc mỏng khẽ hé mở, một tiếng huýt gió vang lên bên trong không gian tĩnh mịch.

Bọn áo đen khựng lại, cùng lúc đó trong góc tường người đàn ông vụt tới, anh ta dùng tay bịt chặt miệng người áo đen, sau đó dùng dao sắt nhỏ kết liễu hắn ta, hành động nhanh gọn lẹ, giết người một cách chuyên nghiệp, một tiếng động nhỏ cũng không hề có.

Tiếng súng nổ vang, liên tiếp phía Đông của tòa nhà, tiếng người hò hét dồn dập, tiếng bước chân có quy luật vang vọng trong hành lang, tòa nhà từ trong bóng đêm giờ đây sáng bừng không chừa mọi ngóc ngách, hai người áo đen bị dồn vào một góc tất cả bọn chúng đều trở nên hoảng loạn vội đẩy cánh cửa lớn phía sau tìm cách ẩn náu.

Bọn chúng vừa đẩy cánh cửa, phía trong liền hiện lên một bóng dáng cao lớn, anh ta ngồi trên một cái ghế bành giữa phòng, trên tay cầm một ly rượu vang đỏ, ngón tay thon dài lắc nhẹ, chất lỏng trong ly cũng vì thế mà sóng sánh bên miệng thành.

Một người trong bọn chúng bước về phía anh, hắn ta cầm trên tay khẩu súng lục nhắm thẳng hướng đầu người đàn ông phía trước, cùng lúc đó những dấu đỏ của súng bắn tia đều xuất hiện trên ngực trái của bọn chúng, người áo đen liền dừng động tác nhưng hắn vẫn không quên giữ nguyên tư thế cầm súng hướng về phía trước, một phát súng xuyên qua cửa kính trong phòng trúng vào tay hắn, khẩu súng trên tay rớt xuống đất, máu tươi bắn ra vuren vãi khắp sàn, cùng lúc hắn ta gục xuống sàn, toàn thân vì đau đớn mà trở nên run rẩy, hắn dùng tay còn lại không bị thương giết phẳng tấm vải đen trên mặt ra, hắn ta cười to một tiếng, về mặt bất kham nói:

“Rose, mày còn nhớ tao chứ?”

Anh đứng lên, đi về phía hắn, trên tay cầm một con dao găm Thụy sĩ mũi nhọn, nhìn hắn ta cười cười:

“Ồ tao không ngờ lại là mày! Vết sẹo trên mặt mày vẫn khá đẹp đấy ... Vít-ta. Tao vẫn còn nhớ rất rõ giây phút mà tao dùng con dao này để ghi dấu lại trên mặt mày, không biết mày có còn nhớ không hả Vít-ta.”

Người đàn ông tên Vít-ta nghiêng răng, về mặt hắn ta cảm phẫn, hắn ta tất nhiên vẫn còn nhớ rất rõ nỗi nhục ngày hôm ấy, vốn hắn từng là thuộc hạ rất thân tín của thủ lĩnh Manshi, nhưng không ngờ lại có một ngày bại dưới tên con lai này, lại còn bị hắn ta phá hủy gương mặt, mối thù ấy hắn nhất định phải trả cho đủ.

“Tao thật tiếc hôm đó không bắn nát sọ của mày đấy Rose à!”

“Mày biết không Vít-ta, mày mãi mãi thua cuộc vì mày quá ngạo mạn và xem thường đối thủ của mình. Nhưng không có quá nhiều cơ hội cho mày sửa chữa lỗi lầm đó đâu.”

“Mày là tên khốn kiếp Rose, mày cũng chỉ là một tên chó săn của Manshi thôi, mày cũng không tốt đẹp hơn tao là mấy đâu ... ha...ha... sớm muộn gì Manshi cũng sẽ cho mày xuống địa ngục thôi. Đừng vội đắc ý!”

“Thế sao? Tao lại không nghĩ như vậy đâu Vít-ta, mày hôm nay đến đây là muốn lấy mạng tao sao. Gan mày cũng thật lớn, trước đây tao đã từng tha cho cái mạng chó của mày, còn hôm nay phải làm gì với mày đây hả Vít-ta?”, anh vừa nói dứt lời, phía cánh cửa được đẩy ra, hộ vệ thân tín của Rose bước vào.

“Lâm, đem hắn ta xử đi, sau đó vứt xác vào khu linh cầu làm mồi cho bọn chúng, mấy bữa rồi bọn chúng vẫn chưa được ăn đấy.”, người đàn ông tên Lâm vội để tay lên ngực gạt mạnh đầu, tỏ vẻ đã rõ mệnh lệnh, đôi mắt sắc như chim ưng lia tới người đàn ông, vuren tay rút khẩu súng ngắn vát ngang hông nhắm thẳng vào đầu hắn nổ một phát súng, sau đó sai thuộc hạ cấp dưới xử lý gọn gàng phần còn lại.

“Ngài Rose, hai ngày nữa sẽ có cuộc tập kích với bên phía chính phủ, tình hình lúc này đang rất căng thẳng nên sẽ có càng nhiều người để ý đến động tĩnh của Ngài. Thưa Ngài, thủ lĩnh Manshi vừa có lệnh triệu tập Ngài về doanh trại, đúng như những gì chúng ta đã dự đoán.”

“Lâm, cậu theo tôi được mấy năm rồi?”

“Thưa Ngài, tôi đã theo ngày hơn bảy năm ba tháng bốn mươi mốt ngày.”

Rose đặt tay lên vai cậu ta, khẽ nắm thật chặt, sau đó vỗ vỗ nhẹ, Lâm hiểu rõ được hành động này cậu ta biết hàm ý của chỉ huy, tuy Rose người lạnh lùng, ít nói nhưng Lâm biết bản chất con người anh không giống như thế, trái tim anh ấy không phải chảy dòng máu lạnh như Thủ lĩnh Manshi mà là những dòng máu nóng thật sự, dòng máu của một con người có lương chi. Quả đúng như anh ta nghĩ, sau cái nắm ấy, Lâm nghe Ngài Rose nói:

“Mấy năm nay cậu đã bao lâu không về với gia đình rồi? Còn cô người yêu nóng bỏng của cậu nữa, phải về cưới cô ta đi thôi Lâm à, tôi không muốn thấy cậu bị người ta cầm sừng đâu đấy. Đàn ông dù có xấu xa đến mấy gặp được đúng người phụ nữ của mình rồi cũng nên dừng lại đi thôi, đừng khiến cô ấy phiền lòng. Nhớ đấy, mai tôi sẽ cho cậu nghỉ vài ngày.”

“Nhưng mà thưa Ngài, trong thời gian này làm sao tôi có thể rời bỏ Ngài được.”

“Anh không cần phải lo thế đâu! Cứ làm theo như lời tôi nói là được.”

Nói rồi ánh mắt sắc lẹm của anh nhìn đi hướng khác , ngoài khung cửa sổ bầu trời đã bắt đầu hừng sáng , nhưng trong lòng anh bóng tối vẫn đang bao trùm lên tất thấy , anh biết mình sắp sửa phải đối mặt với những gì đang sắp diễn ra!

Bạn đang đọc truyện *Cô Đơn Oi Chào Nhé!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: 5.3:kiếp Sau ...hừng Đông Sẻ Bên Anh (Tiếp 2)

Nói rồi ánh mắt sắc lẹm của anh nhìn đi hướng khác , ngoài khung cửa sổ bầu trời đã bắt đầu hừng sáng , nhưng trong lòng anh bóng tối vẫn đang bao trùm lên tất thấy , anh biết mình sắp sửa phải đối mặt với những gì đang sắp diễn ra !

Mặc dù trước khi quyết định đi Trần Dạ đã chuẩn bị tâm lý rất kỹ nhưng khi đối mặt với cuộc sống thực tế rồi cô mới thấy khó khăn và gian khổ nhiều hơn so với những gì cô tưởng tượng.

Cuộc sống ở đây thiếu nước , thiếu điện , đến cả những dụng cụ cơ bản dùng trong y tế cũng ở mức độ thiếu thốn nghiêm trọng , đa phần bệnh nhân ở đây đều giao tiếp bằng giọng bản ngữ một số rất ít mới có thể nghe hiểu được tiếng anh .

Đoàn viện trợ y tế được phân công tại một bệnh viện địa phương cách thủ phủ không xa , phụ nữ ở đây đều rất ít xuất hiện trên đường , mà cho dù có nhìn thấy họ cũng giống như thấy “ những kẻ vô hình” bởi luật lệ về y phục của phụ nữ hết sức khắt khe , phụ nữ Afgan mỗi khi bước chân ra khỏi nhà đều phải mặc bộ Burka , đây là một kiểu áo choàng may bằng vải thô phủ kín từ đầu đến chân , chúng được may bằng nhiều nếp gấp và rộng thùng thình nên chiếc áo Burka rất nặng.

Vào mùa hè trời nóng có nhiều phụ nữ bị bệnh ngộp thở hoặc mắc chứng nhức đầu kinh niên . Nhiều đồng nghiệp trong đoàn còn nói đùa với nhau rằng khi mặc chúng chẳng khác nào tự bọc mình vào “ một cái túi đựng xác sống” .

Còn đối với những đứa trẻ ở nơi đây , số phận của chúng cũng chẳng được tốt hơn là mấy , các bé gái chỉ được học từ 7 đến 12 tuổi đủ để có thể đọc được sách kinh mà thôi , còn những đứa bé trai từ nhỏ đồ chơi bên mình là những khẩu súng thật đã được lên đạn , có khi trong người còn thủ sẵn vài trái lựu đạn là chuyện hết sức bình thường .

Những trẻ em ở đây chết vì bị trúng đạn hay vì ngộ độc kim loại nặng đã là bệnh thường gặp giống như hằng ngày bạn dùng cơm theo bữa , Trần Dạ trước kia từng công tác ở trong một bệnh viện thành phố cũng đã làm qua bên chuyên khoa nội lẫn ngoại nên đối với cô trình độ nghiệp vụ của bản thân vẫn có thừa để có thể xử lý tốt được những tình huống cấp bách . Chỉ có điều dù một bác sĩ có giỏi đến mấy đi chăng nữa , nhưng những dụng cụ phục vụ trong vấn đề chữa trị không được xử lý tốt hay vô khuẩn tiệt trùng thì khả năng bệnh nhân nhiễm trùng là rất cao và tỷ lệ tử vong cũng theo đó mà tăng cao là điều mà dù cố gắng đến đâu cũng không thể nào tránh khỏi .

Cả buổi chiều , cô cùng ekip phòng mổ vật lộn cả hàng giờ trên bàn mổ mới có thể giành giật được mạng sống của một bé trai từ tay tử thần , bé trai này mới chỉ có ba tuổi , nó nuốt phải một mảnh vỏ của viên đạn , đầu nhọn của vỏ đạn đâm thủng dạ dày của đứa nhỏ , gây nên tình trạng xuất huyết dạ dày nghiêm trọng , khi người mẹ phát hiện ra con mình nôn ói ra máu đã vội bế đứa nhỏ chạy một đường đến bệnh viện .

Tuy tình trạng của đứa nhỏ đã qua khỏi cơn nguy kịch , nhưng cô cũng không thể nào dám đảm bảo mạng đứa bé có thể giữ được 100% , bởi ở đây không có máy móc lẫn dụng cụ có thể theo dõi và chăm sóc bệnh nhân nhi sau hậu phẫu , nên khả năng chết vì nhiễm trùng và biến chứng là rất cao .

Sau một ngày dài mệt mỏi , Trần Dạ trở lại ký túc xá liền tắm rửa qua loa rồi lên giường đi ngủ. Cô miên man trong nỗi nhớ nhà, nhớ ba mẹ , cùng nỗi day dứt về Tiệp Khâm khôn nguôi , rồi ngủ thiếp đi lúc nào cũng không hay.

Những ngày làm việc không ngừng nghỉ với mức độ áp lực cao kết thúc , trưởng đoàn cho cô được một ngày phép để nghỉ ngơi thư giãn, nên Trần Dạ rất muốn đi ra ngoài liền mượn một chiếc xe ô tô cũ duy nhất của bệnh viện sau đó cho xe chạy thẳng về phía Bắc, trên con đường gập ghềnh vì sỏi , bụi cát bay mù tạt , Trang Thanh từng đưa cô đến đây một lần , cô ấy nói nếu như đất nước này không phải vì chiến tranh tàn phá thì sẽ là một đất nước xinh đẹp nhất mà cô ấy từng đặt chân đến .

Những cung điện Versailles ở Afghanistan nằm chênh lệch giữa một vùng nắng gió , chúng được xây theo phong cách phương Tây , độc đáo mới lạ , dù đã trải qua gần một thế kỷ đã chứng kiến những thay đổi của đất nước theo nhiều chiều hướng khác nhau nhưng vẫn giữ nguyên được một nền văn minh của đế chế vương quyền từng ngự trị tại nơi đây . Sự kháng cự dữ dội của Afghanistan trước những thế lực ngoại bang đã được ghi nhận từ hàng thế kỷ qua. Không chỉ những người ngoài cuộc mới là tâm điểm của sự nổi giận của người Afghanistan, trong đất nước vốn rất xinh đẹp của chính họ đã trải qua không biết bao nhiêu cuộc binh biến, nội chiến khiến cho nhiều công trình lịch sử từ xa xưa bị phá hủy , lấp đi phần nào lịch sử của nhân loại .

Trần Dạ cho xe chạy xuyên qua hẻm Salang con hẻm này vốn xuyên qua núi Hindu Kush nơi nối phía Nam và phía Bắc Afghanistan , con đường hẻm trải

dài, đi xuyên qua nơi đây Trần Dạ có cảm giác phấn khích đến lạ lùng, có phải anh Tiệp Khâm cùng từng giống như cô, cũng từng đi phượt như thế này không, cũng từng ngắm cảnh vật đẹp đến hoang sơ đến lạ lùng. Không biết từ lúc nào cô lại bắt đầu cảm thấy thích nơi đây, dù rằng nó là “địa ngục sống” nơi trần gian như mọi người vốn biết về nó, dọc đường khi vào khu thành thị Trần Dạ bắt gặp những toán binh lính mặt quân phục rằn ri đội nón lười đứng canh chừng hai bên đường, bộ quân phục này cô đã từng được thấy trong phòng của Tiệp Khâm, anh cũng từng là một trong số họ, là những người lính can đảm, kiên cường có niềm tin vững chắc vào nền hòa bình và hạnh phúc của nhân loại.

Nhưng sao cô lại thấy chúng cao cả đến nỗi xa vời quá, nỗi đau còn đó làm sao cô quên được, anh ra đi vì lí tưởng của bản thân nhưng lại để lại vết thương, nỗi mất mát cho những người yêu thương anh nhất trên đời. Anh ích kỷ quá, sao có thể ích kỷ đến thế, anh bỏ thân xác mình ở cái thế giới xa lạ này, bởi những con người xa lạ, anh cho họ tất cả, nhưng lại không cho cô lấy một cơ hội cuối cùng được nhìn thấy anh.

Anh để lại được gì? Một nắm tro bụi, là tro cốt của anh hay một nắm cát nơi đất người.

Nước mắt không ngừng làm mắt Trần Dạ nhòa đi, hai bên đường những ngọn núi bao quanh như muốn ôm trọn con người ta vào lòng, khung đường ngoằn ngoèo chạy dọc theo sườn núi, phía xa đã hiện lên trước mắt cô khung cảnh một cây cầu lớn bắc ngang qua con sông nằm trọn trong vòng ôm của núi rừng. Cuối cùng cô cũng tới nơi, cô cho xe tấp vào lề nằm nép dưới chân núi, sau đó cô ôm bó hoa trắng được mua lúc đi qua phiên chợ ở Kabul, cô tháo mạng che mặt ra, ánh hoàng hôn đã dần ngả bóng xuống những sườn núi cao phía trước mặt cô. Cô đi nhanh ra phía giữa cầu, những làn gió chiều thổi tung bay tóc cô, chúng xuôi ngược chiều gió đánh vào mặt cô, cô gạt chúng qua một bên, nét bi thương còn đọng lại nơi đáy mắt chưa kịp xóa nhòa.

Cùng lúc đó, cũng có một chiếc xe Jeep dừng lại cách chỗ xe của cô đâu không xa, một người đàn ông với thân hình cao lớn bước xuống.

Cô dùng tay ngắt những cánh hoa trắng thả chúng trôi theo con nước đang không ngừng xuôi dòng, hy vọng chúng có thể mang nỗi nhớ mong của cô gửi đến người bên kia. Cô muốn cho anh thấy rằng, cô cũng đã đặt chân đến nơi anh vì nó mà ra đi, để cô giúp anh thực hiện những gì còn dang dở, cô sẽ không khóc nháo nữa, cô cũng sẽ thôi không gào vì cô biết được rằng dù có gào mất đi cả giọng nói thì anh cũng không quay về bên cô nữa, cũng sẽ không thể cho cô cái ôm ấm áp như anh vẫn hay làm, anh nói với cô rằng con gái phải mạnh mẽ, nên cô muốn anh không phải thất vọng về điều đó từ cô.

“Anh! anh vẫn khỏe chứ? Ở nơi đó anh đã thích ứng được với hoàn cảnh chưa, họ có cho anh làm quân nhân nữa không? Ở đây em rất tốt, mọi việc vẫn rất ổn, anh thấy không, có tự hào về đứa em gái này không? Em rất tự hào về anh, thật đấy, nhưng sao anh lại không nói tiếng nào mà ra đi vội quá, em chưa kịp chuẩn bị tâm lý nữa. Nhưng mà không sao... em vẫn có thể tha thứ cho anh về việc đó được, miễn là anh ổn thì tất cả đều sẽ tốt... sẽ tốt thôi mà? Anh thấy em nói có đúng không?”

Đáp lại tiếng nói của cô là những tiếng vọng lại là âm vang của núi rừng, mỗi một lần cô hét lên những thứ âm thanh ấy như dội ngược thẳng trở lại vào mặt, cảm giác bi thương trong lòng trĩu nặng nhưng không cách nào bộc lộ, cô không muốn để anh nhìn thấy mình yếu đuối, như thế cô biết Tiệp Khâm sẽ rất đau lòng mất. Ánh tà chiều dần dần tắt ngóm, bóng tối cũng dần bao phủ không gian vắng vẻ, lạnh lẽo hơn hẳn. Cô thì thào trong tiếng gió:

“Già như kiếp sau...hùng dũng sẽ bên anh! Như thế ánh sáng sẽ theo anh nhiều hơn một chút, để anh bên em lâu hơn chút nữa.”

Bạn đang đọc truyện *Cô Đơn Ơi Chào Nhé!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Chương 6 : Chào Em , Tôi Là Rose Cyrus !

Anh thông dong bước trên con đường được trải nhựa, nơi đây là địa điểm duy nhất không sợ phải dẫm lên một bãi mìn nào của quân phiến loạn.

Làn gió chiều thổi tới từ thượng nguồn của con sông quê hương Kapul làm cho anh có cảm giác mới mẻ, nét phòng bị trên gương mặt hằng ngày được trút bỏ hơn đôi chút, anh nhớ trước kia lúc còn bé, anh cùng anh họ và những đám bạn của anh ấy tụ tập nhau, phía dưới cây cầu này cùng quây quần chia nhau tách trà, cùng đánh trống và cùng ca hát bên ngọn lửa bập bùng được đốt lên gần mé sông, khoảng thời gian ấy thật tốt đẹp, nhưng giờ đây cho dù có trong mơ cũng sẽ không thể tìm lại được nữa.

Khi mỗi lúc một gần tới giữa cầu, anh thấy thấp thoáng bóng dáng của một thiếu nữ, nhìn vào cách ăn mặc không giống ai của cô ta, anh biết chắc rằng người này là một phụ nữ ngoại quốc. Chân mày anh khẽ nhíu lại, người phụ nữ này thật là thiếu hiểu biết về văn hóa các nước đạo Hồi, sao cô ta dám tháo khăn che mặt trên đầu xuống chứ, cô ta không biết được rằng hành động này là đang báng bổ thần thánh sao? Tội này là bất khả dung!

Nếu cô ta mà đi trên đường phố với bộ dạng này, chắc chắn cô ta sẽ bị phạt quỳ giữa lòng đường sau đó sẽ có đám đàn ông thuộc “Bộ cải tiến Đạo Đức và ngăn ngừa Thói Xấu” được trang bị một cái roi dài quấn dây cáp bằng thép, chúng sẽ đánh cô ta tới tấp cho đến khi nào chỉ còn đủ sức để thôi thóp và tất nhiên chúng sẽ chẳng có lấy một chút thương xót nào cả.

Trần Dạ cảm nhận được có người đang đi về hướng mình, cô xoay người lại, bàn tay nắm chặt lan can của cây cầu, bất giác cảm thấy cả cơ thể dần căng cứng, hẳn ta không phải là cướp hay bọn người của quân phiến loạn chứ! Nếu thật đúng thế thì cô chết chắc rồi, có nên chạy không, nhưng sợ là không kịp mất, hẳn ta đi tới từ phía đầu cầu nơi đó là vị trí cô cho đậu chiếc xe.

Nhưng có vẻ như người đàn ông không chú ý mấy đến cô, tầm mắt anh ta nhìn về phía xa xăm, nơi có những bãi cỏ xanh mướt, chúng mọc lên um tùm

, nổi lên trên mặt sông khá gần bờ được bồi đắp bằng phù sa màu mỡ .

Có vẻ như cô phòng bị hơi quá rồi thì phải ? Cô vội lắc đầu mong sao có thể xua đi những ý nghĩ không tốt về người khác .

Nếu Trần Dạ biết được những suy nghĩ lúc trước của Rose chắc chắn cô sẽ vội co giò lên mà chạy biến đi mất .

Rose đứng một đoạn khá xa chỗ cô , nhưng mọi biểu cảm trên khuôn mặt đối phương anh vẫn có thể nắm bắt được , không sót một chi tiết . Cô gái này chắc hẳn là người châu Á , bởi vóc dáng của cô nhỏ nhắn , khuôn mặt thanh tú , nước da vàng đặc trưng , đôi mắt cô ấy khá đẹp , chúng không quá to nhưng đuôi mắt dài và hơi xéch lên , nhìn cô toát lên một nét cuốn hút đặc biệt khó cưỡng , nhất thời Rose không sao diễn tả được cảm xúc của bản thân . Anh rất ít khi nào quan sát một người phụ nữ tỉ mỉ như thế , từ nhỏ anh đã được dạy trong sách kinh thánh Koran rằng ở trên thế gian này thì đàn bà là "cánh đồng lạc thú" mà mọi người đàn ông đều có quyền chủ động bước vào nếu muốn .Đàn bà ở xã hội này họ chỉ được xem như một công cụ tình dục và đẻ con cho đàn ông , còn ngoài ra họ chẳng là gì cả .

Nhưng không phải tất cả anh đều tin tưởng tuyệt đối và làm theo, mẹ anh là người phụ nữ có tư tưởng hiện đại , bà luôn tìm mọi cách chống đối lại những tư tưởng ấy , cũng bởi vậy cái chết của bà là điều mà ai cũng có thể dự đoán trước , Thánh Luật là bất khả xâm phạm . Do đó, những điều gì dù bất công và vô lý đã được kinh Koran và thánh luật Sharia áp đặt lên số phận phụ nữ cũng đều trở thành bất di bất dịch trong các nước Hồi Giáo. Nếu ai mang tư tưởng chống đối , họ sẽ ngay lập tức bị thần thánh trừng phạt và bị mọi người phi báng coi đó như một điều sỉ nhục đối với dòng tộc .

Anh đã từng xem phụ nữ như một công cụ để thỏa mãn dục vọng cho bản thân , bởi lẽ đàn bà đem đến thiên đường bằng cách thỏa mãn những người đàn ông "khu vườn của lạc thú nhục dục muôn đời", nhưng sau mỗi lần vui chơi thỏa thích , trong anh cũng chẳng động lại gì , anh vẫn đắm chìm trong mùi máu tanh bởi sự giết chóc , nổi cô đơn trong tâm hồn dần vật anh từng ngày từng giờ . Chưa bao giờ anh nghĩ mình sẽ có một người vợ thực thụ , có lẽ vì anh chưa gặp đúng người để có thể lấp đầy tâm hồn phần uất và tội lỗi nơi anh .

Trần Dạ đắm chìm vào một mớ bùi nhùi cảm xúc không có lời giải đáp của bản thân , cô thất thần đến nỗi , trời tối từ lúc nào cũng không hề hay biết , dù bên cạnh là một người đàn ông lạ mặt cô cũng chẳng bận tâm đến .

Hai người đứng như thế cho tới một lúc có ánh đèn pha của ô tô chiếu tới , người đàn ông cho hai tay vào túi áo xoay người hướng đến chiếc xe đang chạy đến , ánh mắt anh nhìn chăm chăm , bàn tay để trong túi áo khẽ xiết chặt . Trần Dạ thuận thế cũng xoay người nhìn tới , cô dùng tay che bớt thứ ánh sáng đang không ngừng rọi thẳng vào mặt , vì đứng trong bóng tối lâu nên mắt chưa kịp thích ứng với ánh sáng , một mắt của cô neho lại hy vọng nhìn cho rõ hơn .

Cô thử chớp chớp mắt như thể điều đang diễn ra trước mặt chỉ là vì cô bị hoa mắt , phía trước tầm mắt cô là một toáng người đang cầm súng không ngừng xé gió chạy bang bang tới , cô sợ tới mức chân tay cũng trở nên luống cuống , đại não không ngừng báo động cho cô rằng nguy hiểm đang gần kề , phải mau thoát thân , nhưng chân cô dường như chúng không chịu nghe theo sự điều khiển của lý trí , chúng vẫn chôn chặt một chỗ không chịu nhúc nhích , đến khi có một bóng hình chạy lướt qua cô , cô cảm nhận được bàn tay người đó nắm lấy tay mình , một lực kéo mạnh cô về phía trước , đầu óc cô mới nổi lên một tiếng “ đoành ”, họ đang bị ám sát ! Nhưng tại sao lại muốn giết cô ?

Cô không ngừng chạy bên cạnh người đàn ông , gió mạnh rít gào bên tai, phát ra từng đợt tiếng kêu âm ỉ đến cực điểm . Bước chân cô bắt đầu lao đảo , gian nan chống đỡ thân người không ngừng chạy về phía trước, Trần Dạ biết, trừ bỏ chạy, cô đã không còn sự lựa chọn nào khác .

Sau lưng cô , từng tiếng từng tiếng bước chân đuổi theo rầm rập , cảm giác sợ hãi đến cực độ , tiếng súng nổ không ngừng vang lên bên tai cô , cứ chạy như thế e rằng bọn họ sẽ bị trúng đạn mất .

Tiếng bước chân càng ngày càng đến gần, cô có thể nghe thấy trong gang tấc.

Rose hét lên bên tai cô câu “ nín thở”, Trần Dạ ngoan ngoãn lập tức làm theo , dùng lực hít một hơi thật dài. Tuy cô vẫn chưa kịp hiểu chuyện gì đã xảy ra nhưng vì nguy hiểm đang không ngừng dồn ép từ phía sau , làm cho cô phản ứng nhanh hơn đại não một chút. Cô bị Rose kéo tới , anh ta ôm chặt lấy cô , cánh tay rắn chắc ôm trọn lấy vòng eo mảnh mai , cùng nhau lao xuống cầu, rồi thẳng xuống nước sông.

“ Bùm”

Hoảng loạn , lạnh buốt , đục ngầu .

Áp lực của dòng nước quá lớn , họ lại phải lặn sâu xuống dòng sông , Trần Dạ cảm giác như mình sắp không thở nổi nữa , cô không ngừng giẫy giụa , hai mắt nhắm tịt vì cảm giác đau rát , nước tràn đầy khoang mũi cùng miệng , người đàn ông vẫn ôm chặt lấy cô , nhanh chóng kéo cô cùng bơi đi .

Trên mặt sông , ánh sáng không ngừng rọi xuống , làm sáng bừng lên cả một vùng , bọn lính không ngừng chạy nhanh xuống chân cầu , chúng thay phiên nhau nhảy xuống sông , đuổi bắt theo người đàn ông .

Mặt sông nhìn khá phẳng lặng nhưng thật ra tốc độ dòng chảy lại không hề chậm, khi Trần Dạ nín thở đến sắp sửa lịm đi thì Rose kéo cô ra khỏi mặt nước , Trần Dạ thở hổn hển , bộ dáng cô chật vật , nhanh chóng quay lại nhìn phía sau, lúc này bọn họ đã cách rất xa chỗ sông đã nhảy xuống lúc này, nhưng vẫn có thể loáng thoáng nghe thấy tiếng động cơ của ca nô , nhìn kĩ hơn nữa vẫn có thể thấy đầu người nhấp nhô trên sông.

“ Mau chạy thôi .”, tiếng người đàn ông vang lên , Trần Dạ nhìn lên , thấy anh ta có vẻ định kéo mình đi , cô vội giật tay lại .

“ Anh là ai ? Cả bọn người kia nữa ? Sao họ lại truy sát tôi , tại sao anh lại kéo tôi theo.”, Trần Dạ run rẩy vì gió lạnh , nghiêng răng hỏi anh .

“ Đi mau , lúc này không có thời gian để đòi co nữa đâu .”

“Tôi không đi, làm sao tôi biết được anh định đưa tôi đi đâu.”

Rose xoay người đối diện cô, ánh mắt anh từ trên cao nhìn vào khuôn mặt trắng nhợt của cô, hít một hơi thật sâu rồi nói:

“Được! Em có hai lựa chọn, một là em đi theo tôi để mong giữ mạng, sau đó muốn hỏi gì thì tôi sẽ giải đáp cho em sau. Hai là em ở lại đây, chờ bọn chúng tới tóm cổ, sau đó cho em ăn vài phát súng rồi lại vứt em vào dòng sông lúc này làm mồi cho cá ăn. Em nghĩ sao?”

Trần Dạ lúng túng.

“Nhưng... nhưng tôi...”

Phía sau, có tiếng động lớn vang lên, Rose không hề do dự liền kéo cô chạy nhanh về phía trước.

“Bây giờ, em không có thời gian nhưng nhị đâu. Mau dồn sức thoát thân đi.”

Bất chấp quần áo ướt sũng, cơ thể run lên từng hồi vì lạnh lẽo, hai người chạy băng qua cánh đồng lau, sau đó chạy nhanh theo một con đường dưới chân núi, rốt cục, thể lực đã không còn chống đỡ được nữa, cô ngã mạnh trên mặt đất, mắt cá chân lập tức truyền đến đau đớn. Trần Dạ cắn răng cố đứng lên, nhưng lại lập tức liền ngã, cô hít sâu một hơi, gắng áp chế cảm giác đau đớn.

Rose cảm giác người phía sau có vấn đề, vội quay bước lại gần hướng cô đang ngồi.

“Chắc là trật gân rồi, để tôi giúp em.”, nói rồi anh đưa tay đến định tháo giày cô ra, nhưng cô liền rụt chân lại.

“Tôi không sao! Không phải đàn ông Hồi giáo các anh cấm kỵ phụ nữ lộ chân ra trước mặt sao?”

“Điều đó không quan trọng bằng tính mạng của em lúc này đâu.”

Rose nói rồi liền kéo giày cô ra, anh xoa đều mắt cá chân, khi sờ tới vết thương, Trần Dạ liền hít vào một luồng khí lạnh. Anh cười nhẹ!

“Em cho một ngón tay vào miệng đi, nếu đau quá thì cắn vào đó, không lại cắn phải lưỡi, lúc đó e là còn nghiêm trọng hơn cả việc em bị thế này đây.”

“Tôi biết, tôi là bác sĩ, nên anh không cần lo giúp tôi về việc đó đâu.”

Trần Dạ vừa nói dứt lời, dưới chân đã truyền đến một trận đau đớn, đến ngón tay mình cô còn chưa kịp cắn thì mọi việc đã kết thúc. Rose cởi áo sơ mi khoác ngoài ra, anh xé một miếng vải nhỏ, bó chặt cố định vào chân cô, mọi thứ anh làm đều rất chuyên nghiệp, gọn gàng như thể đã từng được huấn luyện.

Trần Dạ quan sát thao tác của anh, thầm đánh giá, chắc chắn anh ta phải là người trong nghề, nếu không làm sao có thể thành thạo được như vậy.

“Em lên đi! Tôi sẽ công em, chân em thế này sợ là không đi được chặng đường dài phía trước đâu.”

Trần Dạ cố gắng đứng lên, cô nhìn con đường tối đen như mực, chắc hẳn lúc này đã là nửa đêm rồi, ánh trăng treo trên cao bị một đám mây đen che khuất chỉ còn lại những vệt sáng mờ ảo.

“Không cần đâu tôi có thể đi được.”

Nói rồi, cô bước từng bước đi vào bóng đêm, tuy tốc độ có chậm hơn lúc trước, nhưng vẫn tạm ổn. Rose nhìn người con gái phía trước, trong lòng bỗng dâng lên một cảm giác lạ thường, cô ta sợ mình ăn thịt sao, với cái chân bị thương đó liệu lẽ đi được bao lâu chứ.

Cô gái nhỏ, em khá thú vị đấy!

Trần Dạ đi được một đoạn đường khá dài, mồ hôi ướt đầm, chạy dọc hai bên má, những sợi tóc bết lại, dính lên mặt cô. Hơi thở cô nặng nề, cảm giác mệt mỏi đến cực điểm. Trước mắt cô tối sầm, Trần Dạ ngắt lịm đi, khi cả cơ thể gần chạm phải mặt đất, một cánh tay đưa tới vội nâng cô vào lòng ngực ấm áp.

...

Bình minh ở Kapul mọc lên từ rất sớm, nhưng bên ngoài sương mù vẫn chưa tan hết, cái lạnh giá của buổi sáng làm Trần Dạ dần dần tỉnh lại.

Trước tầm mắt cô là bầu trời xanh trong vắt, chúng cao vợi vợi, những đám mây trắng đang trôi lững lờ, trông chúng có vẻ như rất thư thái. Cô nhìn chăm chăm bọn chúng, liền nghĩ có lẽ ở Afghanistan này, bầu trời là nơi giống với quê hương cô nhất, chúng thanh bình đến lạ.

Xoay người qua một bên hình ảnh duy nhất lọt vào mắt cô chính là người đàn ông ngoại quốc đang ngồi bên cạnh, cả thân người tựa vào mỏm đá lớn nhắm mắt, có vẻ như anh ta đang ngủ. Bây giờ cô mới có thể quan sát được anh ta một cách kỹ lưỡng, anh ta không giống những người đàn ông truyền thống ở Afgan này lắm, anh ta có màu da trắng của người phương Tây, sống mũi cao thẳng, đôi mắt với bờ mi dài, nếu nói một cách khoa trương thì anh ta là một nữ nam diễn hình còn khiêm tốn thì nhìn anh ta rất tuấn tú. Nhưng Trần Dạ vẫn cảm thấy anh ta là một người khá phức tạp, bởi khi ngủ hai trán anh ta vẫn không quên nhăn lại, hai hàng chân mày sát vào nhau. Có vẻ như ngay cả lúc ngủ người đàn ông này vẫn còn trong trạng thái đề phòng

với tất cả .

Bọn người tồi qua là ai , sao họ lại tìm cách truy đuổi theo bọn cô , hay là mục tiêu chính của chúng là người đàn ông này chứ không phải là cô . Vô tình cô bị hất ta lùi vào cuộc .

Thật là hận hấn chết mất !

Trần Dạ ngồi bật dậy , phát hiện ra , trên người cô đang được đắp một cái áo măng tô màu be của người đàn ông bên cạnh . Cô nhất thời không kịp suy nghĩ phải nói những gì với anh ta , thì người đàn ông đã mở mắt ra nhìn cô .

Anh nở nụ cười nhẹ trên môi , ánh mắt màu nâu nhìn cô đầy ý cười .

“ Chào buổi sáng ! Chúc em một ngày tốt lành .”

Trần Dạ liền nghĩ , trải qua một đêm kinh hoàng như thế , còn mong buổi sáng này tốt lành được sao .

“ Chào ... tôi ... à chúng ta đang ở đâu đây ? ”

“ Chúng ta đang ở trong hang của một nông dân , nằm ngoài vùng ngoại ô thủ phủ Kapul .”

“ Vậy làm sao tôi có thể quay về được bệnh viện đây ?”

Rose đứng dậy , anh ta phui lớp bụi dính trên quần áo , nhìn cô nói :

“ Em yên tâm đi , chưa tới mười phút nữa , em sẽ thoát khỏi nơi này .”

Quả đúng như lời anh ta nói , chưa tới mười phút đã có hai chiếc xe Jeep tiến tới phía họ , một người từ trên xe nhảy xuống vội hành lễ với anh ta .

“ Thưa Ngài , đã để Ngài phải cực khổ .”

“ Không sao , Lâm anh mau đưa cô gái này về nhà giúp tôi , nhớ phải bảo đảm an toàn cho cô ấy .”

Người đàn ông vội gấp người , tay để trên ngực , gật mạnh đầu .

“ Đã rõ thưa Ngài !”

Trần Dạ được anh ta dìu giúp lên xe , cô mệt mỏi đến mức chẳng suy nghĩ được nhiều . Vừa ngồi lên ghế , đã nói rõ địa chỉ của bệnh viện cho người đàn ông tên Lâm , anh ta có vẻ nghe nói khá tốt tiếng Anh , đáp qua loa vài tiếng với Trần Dạ , sau đó liền thông dịch lại bằng tiếng bản ngữ cho tên tài xế lái xe .

Trần Dạ vừa nhắm mắt dưỡng thần , bên ngoài liền có tiếng gõ lên cửa xe . Cô mở cánh cửa ra , liền hỏi người bên ngoài .

“ Anh còn chuyện gì sao ?”

Người đàn ông nhìn cô , vẻ nghiêm túc còn hiện rõ trên mặt nói :

“ Chào em , tôi là Rose Cyrus ! Em nợ tôi một mạng sống đấy , hãy nhớ lấy điều đó và giờ chúc em bình an .”

Trần Dạ ngạc nhiên , tròn xoe mắt nhìn anh ta trân trời , sau đó khóe môi lấp bắp nói từng chữ .

“ Chào ... chào anh ! tôi ... là ... Trần Dạ .”

Bạn đang đọc truyện *Cô Đơn Ơi Chào Nhé!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Chương 7 : Cuối Cùng Em Cũng Đến

6:00 pm

Căn cứ địa Manshi

Hàng loạt con tin được đưa vào một trại giam kín xung quanh được bao bọc bởi từng lớp dày hàng rào thép gai, xung quanh tràn ngập những tiếng khóc than cùng rên rĩ của cả trẻ con và phụ nữ. Bọn lính canh, chúng dùng những sợi dây thép dài không ngừng vung mạnh tới, những tiếng chửi rủa tuông ra hàng loạt.

Cùng lúc đó, một chiếc xe màu đen chạy ào ào tới, Lâm vội mở cánh cửa xe ra cho người đàn ông bên trong bước xuống.

Sắc mặt anh ta có vẻ không tốt, vừa tiến vào trong, Rose nhìn cảnh tượng trước mắt, nhân trung không ngừng co giật.

“Chuyện này là thế nào? Đám con tin này từ đâu đến?”

“Thưa Ngài, trận đánh vừa rồi quân ta thiệt hại khá nặng nề, thủ lĩnh đang rất tức giận. Vì thế đã cho lệnh bắt các con tin nhằm trao đổi tù binh với quân chính phủ.”, Lâm nói.

Người đàn ông gật đầu ra vẻ đã biết, khi anh ta tiến vào trong lều bạc, nơi thủ lĩnh Manshi đang tập hợp các tướng lĩnh. Bên trong lều những tướng lĩnh với thân hình vạm vỡ, chòm râu quai nón dày rộng bao phủ quá nửa khuôn mặt của bọn họ, khiến cho nét dữ tợn trên gương mặt càng thêm in đậm, có vẻ như họ đang rất bất mãn, vừa nhìn thấy Rose bước vào tiếng nói đang không ngừng vang lên bỗng im bặt.

Anh thân nhiên như không có việc gì, tiến lại gần thủ lĩnh Manshi, anh đặt tay hành lễ như một người con ngoan đạo vẫn hay làm với thủ lĩnh của mình.

Thủ lĩnh Manshi, hất ta với một bên mắt còn lạnh lặn, nhìn chăm chú về phía người trước mặt, âm trầm đánh giá.

Sau đó họ khụ lên một tiếng, bước đến gần Rose.

“Tiền tuyến lại có tin tức truyền về là quân chính phủ đang tấn công quân vũ trang, hiện đang giao tranh kịch liệt. Quân ta thiệt hại gần một nửa số quân điều đi, các người nói xem, thân là tướng lĩnh thì phải chịu hậu quả gì đây?”

Bên trong kháng phòng, không khí bỗng chốc trở nên lạnh lẽo im lìm, nét mặt từng người không giấu nổi sự lo sợ.

“Choảng”, mọi thứ trên bàn dài đều bị hất tung lên, rơi lăn lông lốc xuống nền nhà, biểu thị cho nổi phẫn nộ của chủ nhân bọn chúng.

“Mẹ kiếp! Các người toàn một lũ ăn hại, ngày thường các người vỗ ngực xưng anh hùng, giờ tới lúc cần sao lại như kẻ cầm hết thế?”

Manshi liếc mắt, đảo một vòng, nhìn đến chán ghét những khuôn mặt của bọn thuộc hạ, dừng lại ở bóng hình cao lớn vẫn sừng sững không mấy may biểu lộ bất kỳ một cảm xúc nào, làm hắn không sao thăm dò được một chút chủ ý gì từ người này.

“Ngài Rose có chủ kiến gì hay, có thể nói cho mọi người cùng mở rộng tầm mắt không?”

Những sự việc xảy ra liên tiếp trong quân ngũ, dẫn đến thất bại hàng loạt đều được Rose nắm bắt từ trước, con người anh không bao giờ làm việc gì mà chưa có tính toán trước, bởi vì từng nước cờ anh đi, không biết có bao nhiêu sinh mạng của thường dân vô tội cũng theo đó mà ngã xuống.

“Thủ lĩnh! Tôi rất cảm kích vì sự đáng giá của Ngài. Trận đánh này, quân ta thua là chuyện tất yếu, trong mỗi trận chiến nghị kỵ lớn nhất là sập lá cờ khi hai bên đang có sự chênh lệch lực lượng lớn như vậy. Quân chính phủ được ủng hộ từ các nước đồng minh, hiện tại lực lượng đang rất mạnh, chỉ bằng chúng ta lùi một bước để giữ vững lực lượng, xem xét tình hình rồi bàn kế hoạch phục kích những nơi trọng yếu ngoài thủ phủ để làm căn cứ địa.”

Mọi người đưa ánh mắt nhìn nhau, như thể điều đối phương nói là chuyện không tưởng, một tướng lĩnh già kích động nói:

“Người nói vậy chẳng khác nào bảo quân ta sợ hãi bỏ chạy cả! Chưa đến hồi kết vẫn chưa biết thế cuộc ra sao... chúng ta còn bọn tù binh, không sợ quân chính phủ làm gì!”

Khóe môi anh nhếch lên, đầy vẻ nhạo báng.

“Kẻ khôn lanh là kẻ biết thức thời, ông nói thử xem địa ngục chưa kịp mở cửa ông đã lo đâm đầu vào, những người ngoài kia chết vì kẻ không có đầu óc như ông thật sự là một nỗi nhục nhã.”

“Rose, người dám... sao người dám...”, mặt vị tướng lĩnh già vì kích động mà đỏ bừng bừng, đẩy bàn đứng phất dậy, làm cho cái bàn hội nghị một phen rung động.

Thủ lĩnh Manshi thấy tình hình có vẻ không ổn, vội lên tiếng trấn an cục diện.

“Đủ rồi! Tạm thời cứ làm theo kế hoạch vừa được đưa ra của thủ lĩnh Rose trước đi. Khi nào các người có kế sách gì tốt hơn thì báo cáo với ta sau. Giải tán hết đi.”

“Đã rồi, thưa thủ lĩnh.”

Bạn đang đọc truyện *Cô Đơn Oi Chào Nhé!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: Cuối Cùng Em Cũng Đến (Tiếp 1)

Một ngày làm việc bận rộn nữa cuối cùng cũng qua đi, Trần Dạ nhìn ra ngoài trời thấy sắc đen đã bao phủ, cô cùng hai nữ y tá cùng nhau trở về khu ký túc xá .

Trần Dạ lắng nghe chăm chú câu chuyện mà hai cô ấy đang bàn tán với nhau ,họ nhắc đến những chàng trai cùng tham gia vào lễ hội , làm cho cô bất giác không thể nào không nhớ tới người đàn ông ngoại quốc kia , cô còn nhớ lúc ấy hắn mặc một cái áo sơ mi đen , xoay bóng lưng về phía cô , bóng lưng ấy thật khiến cho người ta có hảo cảm dựa dẫm vào .

Hai cô y tá đang xôn xao bàn về những hoạt động sắp tới của họ khi mùa lễ hội đang gần tới . Bọn họ có vẻ rất phấn khích , Trần Dạ chỉ nghe câu được câu mất , vì vốn từ bản ngữ của cô không được nhiều cho lắm dù cô đã sinh sống ở đây gần sáu tháng .

Cô hỏi Reza , một đồng nghiệp đang đi bên cạnh cô , về những gì họ vừa nói , Reza vui vẻ miêu tả lại cho cô bằng thứ tiếng anh lơ lửng mà cô ấy học được .

“Mùa lễ hội ở đây của chúng tôi rất vui đấy bác sĩ ! Vào mùa xuân , chúng tôi có ngày hội Nowruz , nghĩa là Năm mới Ba Tư , đánh dấu ngày đầu tiên của mùa xuân , thường được tổ chức vào ngày xuân phân ở Bắc bán cầu. Khi nhắc đến Afgan của chúng tôi thì không thể nào quên được ngày hội Nowruz , rất nổi tiếng..”

Trần Dạ có vẻ tò mò vì câu nói lấp lửng của Reza , cô vốn rất thích những mùa lễ hội của các nước trên thế giới , nhớ thời còn học Đại học , vì để thỏa mãn niềm mong ước được chu du khắp mọi nơi mà cô đã không ngần ngại dành dụm từng chút một tiền ăn sáng để có thể tậu về cho mình một kho tạp chí du lịch về tất cả mọi nơi trên thế giới . Đến khi những tương có thể vỗ cánh để thực hiện được niềm mong ước đó thì người bạn đồng hành thân thiết nhất lại không thể cùng cô thực hiện điều hằng ấp ủ .

“Nowruz sao ? Ừm... có phải là lễ hội truyền thống của đất nước các bạn đúng không Reza ?”

“Đúng vậy đấy bác sĩ. Không ngờ cô cũng biết đến nó .” . Hai mắt của Reza ngời sáng , cô ấy dường như rất vui khi Trần Dạ có thể biết đến lễ hội đặc trưng này khi không phải là người dân sống lâu năm tại đây .

“Hình như tôi có từng biết qua về nó... ở đâu đó thì phải.”

“Chỉ còn vài ngày nữa là đến lễ Nowruz , bác sĩ cô sẽ tham gia cùng bọn tôi chứ ?”

“Ồ ... đương nhiên rồi Reza , tôi rất vinh hạnh vì lời mời của cô đấy .” , miệng Trần Dạ nở nụ cười tươi , bờ môi căng mọng hấp dẫn mọi ánh nhìn của đôi phương , bởi vì lạnh mà hơi tím tái đi đôi chút .

Tháng mười một , chào đón cô là những ngọn đồi phủ đầy tuyết trắng , gió đông thổi tới giá buốt , Trần Dạ ngồi trong phòng , bên cạnh được đặt một lò sưởi bằng than nhỏ đủ dùng , cô đang cố gắng viết một lá thư bằng tay để thông báo mọi chuyện vẫn ổn đến hai bác , miền Nam lúc này có vẻ đã đón những cơn mưa rào đầu tiên , gạt rửa đi bao lớp bụi bám bẩn trên từng ô cửa kính nơi quê nhà . Cảm xúc trong lòng cô đang không ngừng trào dâng cuộn cuộn . Cô cho hai bác biết rằng , cô đã liên hệ được với bộ chỉ huy nơi Tiếp Khâm từng phục vụ trước khi ra đi . Họ cũng cho cô một lịch gặp mặt chính thức , nhưng có vẻ vẫn chưa có gì là chắc chắn .

Nên cô nhắc hai bác đừng quá lo lắng , chú ý giữ gìn sức khỏe , cô còn không quên gửi lời hỏi thăm tới Trần Thuận , người anh trai thân mến của mình . Cô mong anh sớm ổn định chuyện gia đình , tránh việc lỏng lỏng đây đó nữa , giờ đây tất cả mọi việc lớn nhỏ trong nhà đều phải nhờ vả đến anh phụ trách , nên sẽ rất cực nhọc .

Sau khi cho lá thư vào phong bì , cô đi nhanh ra phòng khách , tới qua Tranh Thanh vì phải đi lấy tin tức nóng sốt mà tới hơn nửa đêm mới có thể ra về , trên đường không may xe cô ấy lại bị nổ lốp , đành phải gọi điện đến bệnh viện nhờ Trần Dạ cứu viện .

“Em viết xong rồi à ?” , Tranh Thanh hóp một ngụm cà phê nóng hổi cho vào miệng , gương đôi mắt to tròn hướng về phía Trần Dạ hỏi , khắp người cô ấy đều được cuộn tròn trong một tấm chăn dày , ngồi trên sofa , cả người chỉ chừa lại mỗi hai bàn tay cùng cái đầu , đây là cách mà cô ấy cho rằng vừa tiện lợi , hiệu quả nhất lại vô cùng ấm áp để chống chọi với cái lạnh thấu xương ở bên ngoài .

“Vâng”

“Quyết tâm không về thật đấy à ? Em còn trẻ , sau này con đường em đi còn rất dài , ở nơi đây quá nguy hiểm đối với một cô gái nhỏ như em”

“Em thích cảm giác phưu lưu mà chị . Mạo hiểm một chút lại hay.” , Trần Dạ nhe răng cười , vẻ lém lỉnh .

“Phưu lưu gì chứ ! Gọi là cảm tính thì đúng hơn . Đã là con gái ấy mà cũng đừng nên suy nghĩ nhiều , đừng nghĩ xa hơn về ngày mai . Đừng nghĩ nhiều về tương lai cũng chẳng nên mồn mồn về quá khứ , em cứ gói gọn cuộc sống của mình trong 24 giờ đồng hồ . Chuông đổ thì leo lên giường đi ngủ , rũ hết vẩn vương trong lòng đi . Sớm mai thức dậy lại suy nghĩ về những cái mới . Con gái sống như vậy mới mong hạnh phúc ... đơn giản là không mong đợi , không hy vọng nên cũng sẽ không thất vọng !”

“Lời chị triết lý quá, em nhất định sẽ ghi nhớ thật kỹ, sẽ không bỏ sót dù chỉ là dấu ngắt câu. Còn bây giờ, giúp em gửi lá thư này về nước cho hai bác của em nhé!”

Trang Thanh buồn cười vì câu nói của Trần Dạ, đánh mất liếc xéo cô ấy, sau đó đứng lên cho phong thư vào balô của mình.

Tiếng trống bên ngoài vang lên mỗi lúc một gần, lọt vào tai Trang Thanh, cô mới chợt nhớ hôm nay là ngày bắt đầu của lễ hội Nowruz, vội lôi kéo Trần Dạ cùng ra ngoài với mình. Trước khi ra khỏi cửa, hai cô ăn mặc thật kín đáo, trang phục truyền thống của phụ nữ Afgan mặc tương đối phức tạp, Trần Dạ loay hoay hơn mười phút mới có thể mặc xong trọn vẹn, hai cô bước nhanh ra đường phố chính, trên tay Trang Thanh còn cầm theo một chiếc máy ảnh màu đen mà cô ấy vẫn hay dùng trong lúc tác nghiệp.

Lễ hội Nowruz ở Afghanistan rất linh đình giống như tết cổ truyền của Việt Nam, mọi người cùng nhau tràn ngập khắp các con đường, cùng lắc lư theo điệu nhảy của những cô nàng vũ công đội vòng tua gắn lông ngỗng trên đầu. Vào dịp này, người dân ở những khu vực từng thuộc Ba Tư cổ đại sẽ mặc những bộ đồ truyền thống, ca hát và nhảy múa với tiếng kèn và trống lục lạc trên đường phố để chào đón năm mới.

Trần Dạ lạc vào trong biển người rộng lớn, lúc đầu cô còn có thể trông thấy bóng dáng Trang Thanh ở trước mặt mình, nhưng sau một lúc, cô ấy lại thoắt thoắt biến mất, dường như máu nghề nghiệp lại dâng trào lên nên quên mất rằng Trần Dạ đang đi cùng mình. Sau một lúc hoảng hốt, Trần Dạ dần bình tĩnh trở lại, cô cố gắng chen ngang qua dòng người đang không ngừng tiến về phía trước, dáng người cô nhỏ nhắn lại nhanh nhẹn, sau một lúc, cô thoát ra khỏi đám đông, quan sát xung quanh, khung cảnh rất xa lạ, có vẻ như cô đang ở giữa trung tâm của thủ phủ. Trần Dạ đi vào con hẻm bên cạnh, mong tránh được đám đông hỗn tạp. Cô vất vưởng trên con ngõ nhỏ một lúc lâu, trong lòng có hơi bất an, nhưng vẫn muốn khám phá về nơi đây thêm một chút, kiến trúc nhà ở nơi đây khá đặc biệt chúng không mang bản chất của một nền văn minh nào cả, chỉ đơn giản là sự pha trộn từ nhiều nền văn hóa.

Cuối con hẻm có ngã ba đường, bên cạnh còn có một quán café vẫn đang mở cửa, Trần Dạ quyết định ghé vào quán, cô nắm lấy tay cầm cửa, nhấc chân bước vào quán, chiếc chuông phía trên đầu cánh cửa rung lên.

“Leng keng leng keng”

“Xin chào! Làm ơn cho tôi một cốc café nóng?”, Trần Dạ ngồi vào một cái bàn bên cạnh khung cửa sổ, nơi đây có tầm nhìn khá tốt, có thể nhìn ngắm ra bên ngoài.

Có lẽ, vì lễ hội diễn ra nên quán vắng tanh, không một bóng người, hình như cô là vị khách có mặt duy nhất tại quán này. Trần Dạ chờ một lúc lâu, mà vẫn chưa có phục vụ bước ra, cô ngó nghiêng xung quanh, định đứng lên tiến đến quầy lễ tân. Cô đi được vài bước, sau gáy liền truyền đến một trận đau đớn, trước mắt tối sầm, cô dần mất đi ý thức.

“Lại là em sao?”, giọng nói quen thuộc của người đàn ông vang lên.

Lâm nhìn cô gái đang ngất lịm đi trong lòng thủ lĩnh, có vẻ quen thuộc, liền cố nhớ xem đã gặp cô ta ở đâu.

“Ngài Rose, chẳng phải cô ta là cô gái hôm trước đây sao.”

“Đúng vậy! Là cô ấy.”

“Tại sao cô ta lại ở đây? Mà lại còn vào lúc này?”

“Tôi cũng muốn có câu trả lời đấy.”, Rose nhướn mày, ra vẻ ngạc nhiên.

Lâm nói với giọng điệu suy đoán, đủ để hai người nghe.

“Không phải cô ta là gián điệp đấy chứ?”

Rose lắc đầu, ánh mắt sắc bén hướng vào khuôn mặt trắng nõn đang thiếp đi trong lòng mình.

“Đưa cô ấy đến chỗ tôi.”

“Còn kế hoạch hôm nay thì sao, Ngài Rose?”, Lâm hỏi.

“Tạm thời cho thuộc hạ xem tình hình trước, khi nào có lệnh của tôi thì mới được tiến hành. Không được làm bừa, kéo bức dây động rừng. Bây giờ, anh hãy cùng tôi về dinh thự trước.”

“Đã rõ!”

Bạn đang đọc truyện *Cô Đơn Ơi Chào Nhé!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Cuối Cùng Em Cũng Đến (Tiếp 2).

Rose đang ngồi trên một chiếc ghế bành đặt cạnh cửa sổ , bầu trời bên ngoài một màu xanh biếc , không khí giữa trưa khá dễ chịu . Nghe thấy tiếng tên lính báo cáo liền đứng dậy mở cửa , một tên lính đầy Trần Dạ lên trước và cúi chào Rose , anh gật gù đầu phát tay ý bảo thuộc hạ lui xuống . Cánh tay Trần Dạ bị buộc chặt bằng dây thừng , miệng cô cũng bị bọn chúng dán băng keo , nên chỉ có thể phát ra âm thanh ừ ớ nơi cổ họng .

Sau khi bọn thuộc hạ đẩy cô vào phòng , cũng nhanh nhẹn vâng lệnh tướng lĩnh lập tức cúi chào và bước đi . Rose khóa cửa phòng bước tới trước mặt Trần Dạ , vươn tay tháo miếng băng keo trên miệng cô , cô vì đau mà nhăn trán , ngẩng mặt lên nhìn hấn sợ hãi mở miệng với một thanh âm cực kỳ điềm đạm đáng yêu: “Đừng, xin ông đừng làm hại tôi , tránh xa tôi một chút được không ? ”.

Rose nhìn cô cợt nhả , lộ vẻ lạnh lùng nói: “ Cô cũng biết sợ rồi sao ! Chẳng phải là cô tự mình đem thân đến nạp mạng , sao bây giờ lại run sợ ? Còn lại quay sang tôi cầu xin gì chứ? ”.

Trần Dạ ngơ ngác , lộ vẻ không hiểu chuyện gì đang xảy ra : “ Tôi nạp mạng ... tại sao tôi lại phải làm vậy ... ông đang nói gì thế , tôi không hiểu . ”

Rose ngồi xồm , dùng tay bóp chiếc cằm nhỏ xinh của Trần Dạ lại gần sát mặt mình , sẫm soi gương mặt trắng bệch đầm nước mắt của cô , hấn không khỏi liên tưởng tới ánh mắt của con cừu non với bộ lông trắng muốt đang khóc lóc cầu xin sói xám tha mạng .

Trong lòng hấn phút chốc lại dấy lên một cảm giác thương sót chưa từng có , là hấn đang thương cảm sao ? Thương cảm cho cô gái ngoại quốc này , hấn sao thể ... không thể là như vậy được . Rose nhếch mép nở nụ cười tự giễu . Nhưng nụ cười ấy lại lọt vào tầm mắt của Trần Dạ , cô cảm thấy cả cơ thể run lên bắn bật , sao hấn ta lại cười quý dị như vậy , hấn đang nghĩ gì , hay là hấn ... đang nghĩ cách làm sao để xử lý cô chẳng .

Nhưng cô đã làm gì , cô làm gì mà phải bị hấn xử chứ , tại sao hấn lại nói cô đi nạp mạng , rõ ràng là cô bị lạc đường , sau đó ghé vào một quán cà phê cuối con phố để nghỉ ngơi đợi chị Trang Thanh , nhưng không biết tại sao lại bị ngắt đi , khi tỉnh lại bản thân đã được nằm trong một căn phòng tối om . Âm thanh bên ngoài truyền vào được tai cô là tiếng bước chân thay nhau đi qua đi lại , chúng đều rầm rập , như tiếng giày của binh lính đang tập nghi thức diễu hành .

Rose vượt nhẹ hai mắt đang sưng tấy của Trần Dạ , bờ môi cô hình như đang r rỉ máu do việc tháo miếng băng keo lúc nãy , anh nhẹ nhàng dùng đầu ngón tay cái lau đi vết máu bên miệng , nhưng Trần Dạ theo phản xạ lùi ra sau , tránh né cái đụng chạm của Rose , ngón tay anh hự vào khoảng không , anh khựng lại hai giây , sau đó vừa cười giễu vừa lắc đầu , chỉ về phía nhà vệ sinh nằm trong căn phòng nói: “Phòng vệ sinh ở phía kia , cô đi tắm rửa sạch sẽ rồi chúng ta nói chuyện sau vậy . Còn nữa cô cũng đừng mong có thể chạy thoát khỏi nơi này khi tôi chưa cho phép . ”

“ Tại sao ông không thả tôi đi . Tôi chẳng làm việc gì cả , tôi bị lạc đường sau đó đi vào một quán cà phê gần đó để hỏi thăm , tôi còn chưa kịp thực hiện nó các ông đã tự ý bắt tôi tới nơi này ”.

“ Tình cờ hay cố ý là những lúc tôi gặp truy binh của quân phiến loạn cô đều có mặt ở đó . Thật là kỳ lạ , lần trước và bây giờ cô đều xuất hiện ngay tại thời điểm đó . Cô nói xem tôi có nên nghi ngờ cô không hả ? ”

“ Tôi không biết , làm sao tôi có thể biết được ông đang ở đó chứ . Nếu mà biết có cho tôi vàng tôi cũng nhất định không vào ”.

“ Hừ ! Đừng nhiều lời nữa , cô mau làm theo lời tôi nói đi , phòng tắm phía kia mau vào đi , trước khi tôi đổi ý . Tôi không muốn ở bên cạnh một người phụ nữ hôi hám . ”

Trần Dạ tuy rằng vẫn đang khiếp đảm cùng căng thẳng nhưng cuối cùng cũng định thần lại , cô chậm rãi đứng lên hướng cửa nhà vệ sinh bước đi.

Vừa bước chân vào trong , Trần Dạ đã thấy phòng tắm này rất sạch sẽ , không trang trí nhiều họa tiết cầu kỳ , các đồ dùng vệ sinh và tắm rửa cũng đủ cả , cô bị bắt đến nơi này hơn một tuần , nhưng trong căn phòng tối om đó không có lấy một giọt nước , cô chỉ dám tiết kiệm chút nước uống để rửa chỗ kín nên rất khao khát được tắm tấp thoải mái một lần , đây cũng là ước mong chung của tất cả phụ nữ trên thế giới này chứ chẳng riêng gì cô nếu bị rơi vào tình huống này , phụ nữ bao giờ cũng muốn có một cơ thể thơm tho sạch sẽ . Cô nhanh chóng bước vào để có thể sớm kỳ cọ cơ thể vốn đã mốc meo bốc mùi mấy ngày này . Khi dòng nước nóng lạnh lễ bao bọc lấy toàn bộ cơ thể của cô , lúc này cô mới dám thở hắt ra một hơi thật mạnh , mọi tế bào thần kinh dường như được thả lỏng toàn bộ , cảm giác căng thẳng đến tột độ vừa rồi dường như được đẩy lui không ít .

Trần Dạ vừa tắm được một chút , thì “ roạt ” cánh cửa phòng tắm bị đẩy ra , bóng dáng người đàn ông cao lớn kia đang đứng trước mặt cô . Rose dựa vào bức tường bên kia , tay cầm một ly rượu màu đỏ , nheo mắt nhìn cô.

Anh đưa ly lên lại nhấp một ngụm , giọng khàn đặc:

“ Tắm đi , tôi muốn xem ” .

Trong lúc hoảng loạn Trần Dạ đứng phắt dậy tính chạy ra ngoài , nhưng lại phát hiện bản thân đang trần trụi , tim Trần Dạ đập thình thịch , bối rối , xấu hổ cùng lúng túng , chỉ biết vơ quào một chiếc khăn tắm nhỏ dùng để che những nơi quan trọng nhất trên cơ thể .

Thấy cô có ý định bỏ chạy , Rose bước nhanh tới , anh bế cô quăng vào bồn tắm một lần nữa , sau đó mở vòi nước nóng , khói bốc lên nghi ngút , tạo không gian mờ ám không sao kể xiết , anh nói gọn lùm :

“Tắm.”

“Không được , ông mau ra ngoài đi , tôi không quen tắm trước mặt người lạ .”

“Rồi cô sẽ quen với việc này thôi ! Mau tắm .”

“Ông là tên biến thái , tôi khinh bỉ , mau cắt .” , vì rầm rức tức giận nên giọng nói cũng cao lên không ít .

Không kim chế được con phần nộ , cô hít vào một hơi thật sâu,cố gắng trấn tĩnh bản thân trở lại , hơi nóng ảm áp bao phủ xung quanh , cô khẽ xoay lưng đi về phía trước mặt hần , chậm rãi xối nước nóng lên người.

“Xoay lại đây . Nhanh lên .” , giọng nói như kim chế của Rose vang lên .

Bạn đang đọc truyện *Cô Đơn Ơi Chào Nhé!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Mazari Sharif – Ngôi Đèn Thánh .

Bệnh viện ngoại ô trung tâm thủ phủ Kabul vừa đưa tin một bác sĩ nữ nước ngoài bị mất tích , hiện tại bên phía chính phủ đã thông báo đến đại sứ quán .

Trang Thanh lòng như lửa đốt , cô hầu như ngày nào cũng tới đại sứ quán để hỏi tin tức về Trần Dạ , nhưng chỉ nhận được cái lắc đầu cùng nguồn tin chưa xác thực . Trần Dạ mất tích đã hơn nửa tháng , từ ngày hai người lạc nhau trong ngày lễ hội cho tới tận bây giờ.

Ngày hôm đó , cô mãi mê săn tin nên để tụt lại Trần Dạ phía sau lúc nào không hay , dòng người đông đúc cứ liên tiếp chen chúc , giẫm đạp nhau tiến về phía trước , có người vì thế mà bị thương nên rất hỗn loạn , cô trong dòng người thoát ra được bên ngoài cũng chỉ kịp thở một ngụm không khí thì bất giác nhớ đến Trần Dạ .

“Àlô ...”

“Đã có tin tức gì của em tôi chưa ?” giọng nói bồn chồn , lo lắng phía bên kia đầu dây vang lên .

“Vẫn chưa ! Bọn họ chỉ nói sẽ cố gắng tìm cho ra cô ấy .” , giọng cô buồn bã đáp lại .

“Đã hơn nửa tháng rồi còn cố gắng đến khi nào nữa chứ ? Em gái tôi sống chết thế nào cũng phải có một chút tin tức , cô nói xem em tôi có phải là không khí đâu làm sao lại không tìm ra được .” Trần Thuận bức bối , lớn tiếng nói .

Trang Thanh để điện thoại ra xa , tránh bị âm thanh kia làm ù tai .

“Mr . Thuận , anh hãy bình tĩnh lại đi . Có phải là tôi không lo đâu , sao anh cứ phải hét lớn lên trong điện thoại như vậy . Tốt nhất khi chưa có tin tức gì anh cũng đừng nên cho hai bác biết , trước mắt cứ như vậy đi đã . Tôi mệt rồi , bye !”

Phía bên kia còn đang định nói gì nữa , nhưng cô đã vội cúp máy .

Cô có một linh cảm rất lớn rằng Trần Dạ vẫn đang bình an vô sự , cô đưa tay nắm lấy thật chặt mặt dây chuyền đang đeo trên cổ âm thầm cầu nguyện .

Trần Dạ bị giam lỏng trong một căn nhà nhỏ phía sau hậu viện cùng một vài nữ tù binh , họ đều là người bản địa , chỉ ngồi lặng lẽ trong một góc tối với khăn choàng trùm kín người , tựa như những bao tải di động . Đa phần bọn họ còn rất trẻ , chỉ là những thiếu nữ vừa bước qua tuổi dậy thì được vài năm .

Cô tựa đầu lên khung cửa sổ , lặng lẽ nhìn khoảng không trước mặt , dường như không xác định được đã trôi qua bao lâu . Nhớ tới ánh mắt của người kia khi tra khảo cô , bất giác sống lưng cô lạnh đi vài phần , nỗi khiếp sợ cứ thế dâng lên ngập tràn mọi tế bào trong cơ thể .

Âm thanh bên ngoài như vũ điệu chậm chậm , cô thả hồn mình hòa vào căn phòng tịch liêu này . Thêm lần nữa lệ tuông rơi trên khuôn mặt tựa như ánh trăng tự lúc nào , bên ngoài đáng vẻ mạnh mẽ , kiên cường kia là một tâm hồn mòn mỏi bởi nỗi cô độc .

Cô đơn...sợ hãi... lại một đêm nữa cô cuộn tròn mình trong đau đớn , dày vò cả thể xác lẫn tâm hồn .

Là do cô đã lựa chọn , cô chọn cuộc sống Tiệp Khắc đã từng trải qua .

Cô muốn được gần anh thêm chút nữa !

Nên cô sẽ ổn thôi ...Trần Dạ mầy sẽ ổn mà ! Sẽ là như thế ... cô không ngừng tự nhủ thầm với chính bản thân mình cả trăm ngàn lần , cô đang cố tạo cho mình một niềm tin vững chắc cũng là điểm tựa cho bản thân vượt qua những khó khăn trước mắt .

Chớp mắt tựa hồ chưa được bao lâu , trời đã bắt đầu hừng đông bên ngoài âm thanh cùng tiếng nói không ngừng vang vọng truyền vào tai . Cô cố gắng ngủ thêm một chút nữa , nhưng lại nghe được bên ngoài cánh cửa có tiếng mở khóa ken két vang lên , cô vội bật dậy , nhìn xung quanh phòng một lượt , những người phụ nữ bản địa nét mặt tỏ vẻ sợ hãi vội tụ tập cùng nhau dồn lại hết một góc tối , cố gắng dùng tấm màn che phủ kín khắp người như muốn ẩn mình cùng bóng đêm .

“Lời bọn chúng ra đi , à này , à kia và cả đứa đang nằm trên giường kia nữa .” tên lính canh lớn giọng sai bảo bọn thuộc hạ cấp thấp . Hắn ta đứng chênh chếch chắn cả lối ra vào , dùng roi da chỉ trỏ từng người một .

Trần Dạ bị bọn lính lôi ra bên ngoài , cô còn chưa kịp xỏ chiếc giày vào chân , tiếng hét chống cự của những người phụ nữ bản địa vang lên , họ chấp tay van xin nói hàng loạt những câu Trần Dạ nghe không hiểu . Chỉ có ngữ điệu thô lương đến cực điểm , miệng khô lưỡi đắng , cô tưởng chừng như mình mất đi cả chức năng ngôn ngữ , cổ họng đau rát không cách nào thốt nên thành lời dù rằng rất muốn kêu la như họ .

Hai mắt cô bị bịt kín nên cô chỉ có thể thụ động bị bọn chúng kéo đi , chân và tay đều mang còng giống như tội phạm nên cô di chuyển có chút khó khăn , bàn chân nhỏ nhắn mềm mại giẫm trên những viên sỏi nhọn hoắt chúng nứt toác ra máu chảy đầm đìa . Cô cảm nhận được mình bị lôi lên một chiếc xe , bọn chúng đẩy mạnh cô vào bên trong , nên Trần Dạ mất thăng bằng lao vào thành xe “ hự” , cô hít sâu phát hiện lồng ngực và mạn sườn rất đau , thử động dẩy cánh tay may mà không gây chấn có lẽ chỉ bị thương ngoài da . Có lẽ gần đây nhiều việc kinh khủng liên tiếp xảy ra nên cô cũng dần quen với sự khác nghiệt , bản năng đầu tiên là phải chiến đấu và chịu đựng .

Chiếc xe lao vun vút , lác lác xuyên qua ánh bình minh đang dần rạng phía sau trập trùng những dãy núi cao vùng Afgan .

Phía xa là cổng chính bản doanh của quân Manshi , tường bọc thép chắn ngang dọc , bọn lính canh đứng dày đặc . Chiếc xe dần tiến vào cổng , bọn lính nhận ra xe của doanh trại nên chỉ kiểm tra qua loa rồi ngoác xe cho qua nhanh chóng .

Một anh lính nhận lệnh liền nhanh chóng tới phòng thống đốc . Bên trong người đàn ông đang đắm chiều nhìn tám bản đồ cùng một đoạn băng ghi hình , khuôn mặt hẳn rõ sự căm tức , hai bàn tay nắm chặt lại thành quyền .

“ Báo cáo Thủ lĩnh , xe tù binh doanh trại tướng quân Rose đã tới , hiện tại đang ở phía sau hậu doanh .”

Thủ lĩnh Manshi nhíu mày : “ Đã tới rồi sao ! Tốt lắm , giam hết lại cùng với bọn nô lệ đợi lệnh của ta .”

“ Đã rồi !” anh lính xoay người định rời khỏi cửa .

“ Khoan đã ! Còn cô gái ngoại lai kia có ở trên xe không ?”

“ Có thưa Ngài”

“ Được rồi , người lui đi .”

Hai ngày trước , hắn nghe bọn thuộc hạ kháo nhau rằng tướng quân Rose vừa bắt được nhiều nữ tù binh , tướng mạo rất xinh đẹp đều là gái mới lớn trông rất ngon lành , còn có một cô gái trẻ người ngoại lai khiến hắn tò mò không ngớt .

Hiện tại trong doanh trại còn có rất nhiều tướng lĩnh muốn được nạp thêm thiếp , hắn cũng muốn ban thưởng cho một vài người nhưng vài tháng trước doanh trại liên tục di chuyển nên rất khó tìm được cô gái nào hắn ưng ý . Giờ thì tốt rồi , con mồi đã có sẵn hắn đại gì không nhân cơ hội chớp lấy chứ .

Cửa xe được mở ra , hai cô gái bản địa được cởi trói , bị dí súng vào đầu bắt theo thứ tự xếp hàng bước xuống xe để đi vào phòng giam , riêng Trần Dạ vì trên đường có hành động phản kháng nên bọn chúng tức giận ra tay thô bạo hơn . Chúng không cởi trói cho cô mà cứ thế ném cô xuống sàn gạch khiến cơ thể của Trần Dạ một phen đau đớn hết sức . Mũi hơi thối dơ bắn ập vào mũi khiến mặt mũi cô xây xẩm , trong bóng tối cô không nhìn rõ bất kỳ vật gì , chỉ thấy trong lòng dâng lên nỗi sợ hãi vô bờ bến .

Đã lâu trong doanh trại không có bóng hình phụ nữ nào , nay lại có vài nữ tù binh xinh đẹp như thế sao có thể không làm dấy lên dục vọng nguyên thủy trong lòng bọn lính vốn bị cấm dục đã lâu đây . Ánh mắt bọn chúng nhìn ba người bọn cô đầy vẻ khao khát , thèm thuồng thiếu điều muốn cắn xé nuốt vào bụng khiến các cô khiếp sợ , lùi dần vào trong góc nhà giam . Đây là nơi quái quỷ nào , tại sao còn kinh khủng hơn nơi cô bị giam lúc trước .

Bọn chúng lại chuyển ánh mắt đến trên người Trần Dạ , tất nhiên so với đàn bà ở đây thì một cô gái Á Đông lại gọi lên hứng thú cùng sự tò mò của bọn chúng hơn nhiều . Hàng loạt những từ hạ lưu cùng tục tĩu không ngừng từ trong miệng bọn chúng phun ra , bọn chúng bàn về bộ ngực , đường cong trên cơ thể cô . Khi bọn chúng bàn nhau chán chê thì lại chuyển qua hành động , chúng thay phiên nhau đứng dậy mở cửa tù , từng bước ép sát Trần Dạ vào chân tường . Một tên lính dùng bàn tay đen sạm , gân guốc nâng khuôn mặt trắng nõn của Trần Dạ lên ngắm nhìn , tặc lưỡi . Những tên lính khác lại thay nhau kéo hai cô gái bản địa sang phòng giam trống không bên cạnh , tức khắc liền truyền đến tiếng khóc thét thảm thiết cùng tiếng cười đùa há hê .

Môi Trần Dạ run lên bần bật , hai tay xiết chặt nắm lấy góc áo , cả người cứng ngắc né tránh sự đụng chạm của tên lính da đen đang đứng trước mặt . Khi bàn tay hắn vừa vịn nắm lấy ngực cô , Trần Dạ nhanh như chớp một cú lên gối thúc mạnh vào giữa hai chân hắn , hắn đau đớn lùi ra sau vài bước , cô nhân cơ hội chạy thẳng ra phía cửa đang mở của nhà giam , chân vừa chạm tới cửa tóc đã bị người ta giật mạnh lại , hắn cao lớn nên tay dài vì thế mới có thể tóm lại được Trần Dạ .

Hắn gầm lên giận dữ : “ Con nô lệ khôn kiếp , tao sẽ dạy mày một bài học , mày dám đá ông à .” , cùng với đó là tiếng “ chát” vang lên , hắn ta tát mạnh

Trần Dạ làm cô ngã khụy xuống đầu đập vào sàn nhà , khóe môi máu bắt đầu rịn ra . Hắn ta nhào tới điên cuồng xé bỏ quần áo trên người cô , Trần Dạ cố gắng chống cự , gào khóc .

Tiếng bước chân vội vàng dồn dập mỗi lúc một gần , Lâm cùng binh sĩ của mình bước nhanh vào phòng , từ xa anh đã nghe được tiếng la hét của phụ nữ nên đoán chắc nhất định Trần Dạ đang ở đây . Vừa vào được bên trong một màn cường bức đập thẳng vào mắt anh , hai cô gái đang bị bọn lính không ngừng xâm phạm , bọn chúng bận rộn hưởng sự khoái lạc nên không phát hiện có người bên ngoài . Trần Dạ đang không ngừng kịch liệt giãy giụa nên tên lính cũng tương đối chật vật , mãi mà hắn chưa thể cởi được quần của cô ra .

Lâm lao thẳng tới lôi phát hắn ra khỏi người Trần Dạ , giáng mạnh một cú đấm thẳng vào mặt tên lính , hắn ta lao đảo té vào tường , người đàn ông còn chưa thôi liên tục đá vào bụng hắn ta , làm hắn không chịu được phun ra một ngụm máu tươi . Hắn ta hoảng sợ lập tức quỳ xuống đất , dập đầu xin tha mạng . Lâm tức giận hét lên : “ Cút mau ”.

Ba tên lính bị binh sĩ của Lâm vừa đá vừa đánh khiến chúng bỏ lết tới cửa run rẩy nhanh chóng chạy ra khỏi phòng .

Lâm tiến đến gần Trần Dạ , cởi chiếc áo măng tô đang mặc trên người phủ lên thân thể cô , anh cúi xuống định bế cô ra ngoài , Trần Dạ hoảng loạn vội đẩy anh ra , đầu liên tục lắc , nước mắt chảy ra giàn giụa . Anh thương cảm nhìn cô , vươn tay đến vuốt nhẹ má Trần Dạ , thanh âm trầm ấm vang lên .

“ Đừng sợ , tôi sẽ không làm hại em đâu . ”

Anh bế Trần Dạ đi được một đoạn , cùng lúc chạm mặt Rose bước ra từ phòng thống đốc . Rose tiến lại gần , nhìn lướt qua khuôn mặt tái nhợt của người con gái đang an ổn tựa vào người Lâm , hai mắt nhắm chặt sung húp , bất giác trong lòng cảm thấy khó chịu .

“ Được rồi , cậu có thể để tôi ôm cô ấy giúp , mau đánh xe tới đây chúng ta phải về quân doanh ngay . ” nói xong anh ôm trọn cô vào lòng từ trên tay Lâm .

Lâm có vẻ ngạc nhiên , chẳng phải đi vài bước nữa là đã đến bên cạnh chiếc xe sao . Nhưng nhìn sắc mặt chủ nhân có vẻ không tốt nên anh cũng đành lẳng lặng làm theo .

Bạn đang đọc truyện *Cô Đơn Oi Chào Nhé!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Mazari Sharif - Ngôi Đền Thánh (Tiếp 2)

“ Cha người vẫn khỏe ? ” , Rose quỳ một chân xuống bên cạnh cha mình .

“ Con trai ta , ta không sao . Ra ra vào vào chiến trường việc bị thương là khó tránh khỏi , chỉ có điều lần này e là khó có thể hồi phục nhanh chóng . ” giọng nói suy yếu , thều thào của Tư lệnh Mahaxen vang lên trong không gian tĩnh mịch .

Shalad là đứa con trai duy nhất ông thương yêu , nhưng từ khi mẹ của con trai ông qua đời thì tình cảm cha con đã không còn mặn mà , thậm chí như ngày xưa . Ông không giỏi biểu đạt cảm xúc mùi mẫn , dù rằng rất thương con nhưng ông vẫn không quên dạy con trai bằng những cách thức hà khắc nhất trong quân đội . Ông mong anh sau này sẽ là người thừa kế sự nghiệp mà bao lâu nay ông gầy dựng , để có thể được như thế ông bắt buộc phải để con trai mình trải qua nhiều phen thập tử nhất sinh , giữa sự sống và cái chết Shalad con trai ông đã trải qua nhiều rồi . Tôi luyện đến độ thân thể cùng tinh thần đều mang ý chí sắc thép , khó mà gục ngã . Trong lòng ông vẫn luôn tự hào về người con này .

“ Shalad nhiệm vụ của con đang dần hoàn thành , những thông tin mật của Manshi quân ta hầu như đã biết gần hết , duy chỉ có mật mã kho hạt nhân phía Bắc dãy núi Ran là điều khó khăn nhất lúc này . Càng về sau , con cần phải cẩn thận hơn lúc nào hết . ”

“ Con biết thưa cha , người cứ yên tâm dưỡng thương . Con biết bản thân mình nên làm gì ? ”

Tư lệnh Mahaxen nhìn con trai , tay ông đặt lên tay anh đang để cạnh giường bệnh vỗ nhẹ , sau đó cũng không nén nổi thương xót mà thở dài .

“ Con trai từ khi con sinh ra , ta cảm thấy rất có lỗi với con . Người cha này không thể mang lại cho con một cuộc sống bình thường như bao người khác . Ta già rồi giờ đây điều mong đợi nhất là muốn con có hậu duệ , cũng muốn làm ông nội rồi . Những chuyện trước kia con hãy quên đi đừng để quá nhiều trong lòng , cô gái ấy cũng đã ra đi lâu như vậy rồi ! ”

“ Cha ... người biết điều này là cấm kỵ duy nhất của con . Mong ước của cha con sẽ sớm hoàn thành người yên tâm . ”

“ Shalad ta mặc kệ trước kia cô gái ấy là vì hiểu lầm hay có người cố ý hãm hại thì việc quân vẫn quan trọng nhất , con đừng vì một người không còn mà hao tâm tổn sức cố ý tìm cho ra sự thật . Hận thù chỉ mang lại một chuỗi dài ân oán mãi mãi trả không hết , người vô tội cũng vì vòng xoáy ấy mà cuốn vào . ”

“ Cha chẳng phải người nên nghĩ tới mẹ con sao ? Bà ấy chết đi trong mập mờ như thế , người cũng chỉ im lặng chịu đựng cho qua . Là người muốn yên ổn hay một phần vô tình tiếp tay cho kẻ thù được nước lấn lướt nhón nhơ . Cái chết của mẹ và cô ấy mãi mãi là mục đích để con tìm cho ra kẻ đã hại họ ”

. Đến lúc ấy con sẽ bắt chúng trả cho bằng đủ mới thôi.” Bàn tay anh nắm chặt thành quyền, nổi cảm hận lan tràn khắp mọi cơ thể, máu dồn lên làm cho đôi mắt lạnh lẽo ấy thêm phần âm lãnh.

Anh từng thề trước linh cữu của mẹ và người anh yêu, sẽ có ngày anh thay họ tìm cho ra kẻ luôn ẩn mình trong bóng tối, kẻ máu lạnh ấy đã cướp đi tính mạng của những người phụ nữ anh yêu thương nhất.

Chiếc xe quân dụng dừng trước cổng ngôi đền thờ Mazzari sharif, Rose bước chân qua cánh cổng hình mái vòm với những họa tiết ô vuông ly xanh ngắt của trời cao, mỗi bước anh đi sâu vào bên trong, đàn bò câu trắng tinh khôi đang không ngừng mãi miết thu lượm những vụn bánh mì ngoài sân vì bắt ngờ mà hốt hoảng vỗ cánh bay vút lên nóc đền thờ, anh rẽ ngang đàn bò câu nhìn chúng rồi chớp mắt cho tay vào túi quần, nện gót giày da vào nền sân bước tiếp, mỗi bước chân anh đi đều rất dài, bình ôn và vững chãi. Anh đẩy một cánh cửa phía bên trái cánh tay, một mặt thất xuất hiện bên trong.

Nơi đây từng là lăng mộ của Ali Abi Talib, những người anh em họ và con rể của nhà tiên tri nổi tiếng Muhammad. Ngôi đền này vốn còn có một cái tên gọi khác là Đền thờ Xanh, bởi tông màu chủ đạo của đền thờ là màu xanh ngọc bích, mang lại cho người ta cảm giác rộng lớn bao la như bầu trời và niềm tin vững chắc vào đấng tối cao.

“Tạ ơn Thánh, người anh em đã lâu không gặp, cậu vẫn khỏe chứ? Con gió nào đã thổi con người bạn rộn như cậu đến đây với tôi vậy Shalad?”

“Abu tôi rất vui mừng vì cậu vẫn nhớ đến tôi đấy!”

“Ồ người anh em, Abu cùng đấng tối cao luôn dõi theo cậu.”

“Tạ ơn Người! Abu cậu biết tôi đến đây vì mục đích gì mà. Thời gian của tôi sắp hết, cậu có thể cho tôi gặp cô ấy không?”

“Tôi biết Shalad, cậu có thể vào gặp cô ấy, nhưng chỉ một lát thôi đấy. Vì quân đội hoàng gia sẽ ghé qua đây nhanh thôi.”

“Được rồi. Cảm ơn cậu Abu.”

Abu tiến đến gần kệ sách, bên cạnh là mái vòm xanh biếc, anh ta đọc một vài dòng kinh thánh Koran sau đó đẩy cho kệ sách nhích ra xa. Bên trong liền xuất hiện một bình trắng đựng tro cốt đầy nắp làm từ ngọc, bên cạnh còn được đặt những cành hoa trắng vẫn còn tươi tắn. Anh nhìn chiếc bình chăm chú, sau đó tiến lên phía trước dùng một tay chạm vào thành bình, những ngón tay run rẩy, cẩn thận nhẹ nhàng vút ve. Cảm giác như người chạm vào bình đang rất nâng niu nó hay nói đúng hơn là tro cốt phía bên trong.

“Anh nhớ em, Vivian.”

“Đêm nào cũng nằm mơ thấy em, nhớ về tuổi thơ cùng tuổi trẻ của chúng ta còn có mối tình đơn phương của anh...anh chẳng đủ dũng cảm để có thể có được một tâm hình của em, khi nhớ có thể mang ra ngắm, chỉ có thể hình dung khuôn mặt em bằng tâm trí trong trái tim anh, vẫn mãi là những hồi ức tươi đẹp ấy. Nếu như có cơ hội anh vẫn muốn nói với em rằng...thật may mắn vì chúng ta từng có nhau Vivian.”

“Anh biết ước vọng của em luôn thích ở lại đền thờ này, nên anh quyết sẽ không để ai làm hại đến nó đâu em hãy yên tâm. À còn một chuyện này nữa, không biết khi anh nói em có buồn không, có lẽ là có nhưng không nhiều đâu phải không Vivian. Rằng anh đã gặp được một cô gái, cô ấy có đôi mắt giống em đến không tưởng. Anh cũng hơi bất ngờ về điều đó, nhưng vẫn không kiềm được mà muốn giữ cô ấy lại bên mình, cô ấy là một cô gái bước bình có vẻ không được ngoan ngoãn như em cho lắm.”

Người đàn ông với một bên khuôn mặt khuất trong bóng tối, không thể nhìn ra được tâm trạng của anh, giọng anh nhỏ nhẹ như nói mà lại như đang thì thầm. Mặt trời phía bên kia ngọn núi dần dần khuất bóng, những tia nắng còn sót lại trong ngày cũng dần tắt để lại bóng tối ngự trị. Người đàn ông vẫn chưa có ý định rời đi, anh xoay mặt nhìn ra hướng ngoài cửa sổ in hằn lên bóng dáng cô độc trong màn đêm.

Bạn đang đọc truyện *Có Đơn Ơi Chào Nhé!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Chỉ Là Không Muốn Để Em Một Mình !

Cả một buổi sáng Trần Dạ loay hoay không ngừng, chân tay cô thoãn thoát việc, tay trái xách một xô nước đầy vừa được cô lấy từ vòi nước, tay phải khệ nệ với một giỏ rau củ bám đầy bùn đất. Hai má cô đỏ ửng vì trời nắng nóng, công việc trong bếp được xem là loại việc nhẹ nhàng nhất ở đây nhưng việc lo một bữa ăn cho hơn ba bốn trăm người là chuyện không hề đơn giản.

“Này cô gái, ở đây chúng tôi không rửa như thế, cô chỉ cần cho chúng vào chung với nhau sau đó lấy đi hết lớp bẩn là được. Nước ở đây rất quý giá cô nên biết tiết kiệm chúng thì hơn.”

Người phụ nữ trung niên ngồi bên cạnh cô có ý nhắc nhở, bà ấy còn không quên múa may tay chân phụ họa như sợ cô không thể hiểu hết lời bà ấy nói. Trần Dạ chỉ nghe hiểu được một vài từ khóa trong lời bà ấy, cũng xem như hiểu được đôi chút nên gật nhẹ đầu tỏ vẻ mình đã biết.

Cô làm công việc mới này đã hơn một tuần, mới vừa đặt chân vào liền phát hiện ra bản thân chẳng biết gì về những món ăn nơi đây. Cô đang tập làm

quen với hơn hai mươi loại gia vị, hơn một nửa chúng đều làm thành bột mịn mỗi loại đều có mùi vị và màu sắc rất đặc trưng, nhưng có vài loại màu sắc cùng mùi vị tương tự nhau rất khó để phân biệt cũng chỉ có thể dựa vào sự quen thuộc hằng ngày. Nên công việc tốt nhất cô có thể làm hiện tại đó chính là đi lấy nước cho mọi người dùng và rửa rau củ.

Quãng đường từ chỗ lấy nước tới doanh trại khá xa khoảng một cây số đi đường, đa số mọi người ở đây đều cùng nhau dùng chung một nguồn nước công cộng, tập trung xung quanh là phụ nữ và trẻ nhỏ. Người giặt đồ kẻ lấy nước nhưng điểm chung là họ đều rất vui vẻ cùng nhau tán gẫu, bọn trẻ thích thú khi được nghịch nước. Bất giác lại làm cô nhớ đến năm tháng ấu thơ, những buổi chiều tà cô lon ton cùng mẹ lấy nước sạch ở cái giếng đầu làng, mẹ sẽ lấy một cang đầy nước còn cô thì vui vẻ nhảy nhót với đám trẻ trong xóm, xung quanh tràn ngập tiếng cười, không khí lúc đó cũng không khác gì lúc này là mấy. Đáng tiếc có những thứ dù vẫn luôn in sâu trong tâm trí nhưng không có cách nào đánh đổi để có thể xoay ngược được dòng thời gian. Dù là kỷ ức vui hay buồn thì con người vẫn phải xếp chúng gọn gàng lại một góc để có thể kiên cường mà bước tiếp.

Trần Dạ thở dài một hơi, đôi môi buồn khê nhếch.

Lúc cô vừa về đến đầu doanh trại, một tên lính đang đi bên cạnh ra hiệu cho cô đến gian nhà chính, tất nhiên là lúc nào khi cần ra ngoài cô vẫn luôn bị giám sát bởi những thuộc hạ của hắn. Anh ta sợ cô bỏ trốn sao, ha, dù rằng đúng là cô cũng có cái ý định đó thật, nhưng làm sao cô thoát nổi khi bốn phương tám hướng đều có hàng trăm con mắt dõi theo dù không ai nói gì nhưng cô biết họ vẫn luôn âm thầm quan sát mình.

Cô nâng váy, xoay người hướng về phía gian nhà chính đi đến đó, cô định xem anh ta còn muốn giờ trò gì với mình nữa, đồ đàn ông xấu xa. Đẩy cửa bước vào, cô ngênh ngang đi tới trước mặt hắn đúng lúc hắn cũng vừa bàn giao xong công việc với Lâm, liếc mắt quan sát cô một chút về không hài lòng liền hiện rõ trên nét mặt. Lâm nhìn người con gái trước mặt, anh ta cười thật tươi đáp lại lời chào hỏi của cô, cảm giác khoai khoai mỗi khi gặp cô nàng này lập tức làm tâm trạng đang căng thẳng của anh bay biến mất mấy phần. Anh cảm thấy quan hệ giữa cô nàng này và tướng quân Rose không được bình thường, không thân không sơ nhưng tướng quân có vẻ rất quan tâm tới cô ấy, anh theo Rose cũng đã nhiều năm nhưng chưa bao giờ thấy tướng quân dây dưa với một người phụ nữ nào lâu như vậy.

“Hôm nay bàn tới đây thôi cậu cứ làm như những gì tôi nói là được.” Rose nhàn nhạt dặn dò Lâm nhưng ánh mắt vẫn y như cũ đều dán trên người đang đứng trước mặt.

Lâm tinh ý, anh nhanh nhẹn hô lên một tiếng sau đó rút nhanh ra cửa trước khi đi còn không quên tiện tay đóng kính cánh cửa đang được mở.

“Anh có việc gì thì mau nói đi, tôi đang rất bận.”

Trần Dạ sốt ruột muốn đi, đã hơn mười phút trôi qua kể từ khi cô bước vào đây nhưng hắn ta ra vẻ như không có ý định nói chuyện với cô, vẫn cứ ngồi đó sau khi nhìn cô một lượt thì lại ngã người ra sau ghế nhắm mắt dưỡng thần bộ dáng nhàn nhã mà lười nhát. Trong lòng cô như kiến bò trên chảo, cô thừa nhận từ trước đến nay cô vẫn luôn rất có cảm tình với những người đàn ông đẹp mắt nhưng không phải là bây giờ càng không phải đối với người đàn ông đó.

Nghe cô có vẻ bức bối, Rose mở mắt bắt đầu ngồi dậy anh lại quan sát cô một lượt, sau đó không biết lại nghĩ gì chân mày càng nhíu chặt. Một hồi sau mới mở miệng nói với cô vài câu.

“Đi! Cùng tôi dùng cơm.”

Trần Dạ cả kinh, cô vội nhìn hắn ý hỏi hắn cô có nghe lầm không. Cô sao lại phải cùng hắn dùng cơm chung với nhau, chẳng lẽ ngay cả ăn cơm hắn ta còn sợ cô ăn nhiều sao, nhìn mặt hắn ta sao cô có thể nuốt trôi cơm đây.

“Sao không muốn à?”

“Không phải, chỉ có điều tôi nghĩ là tôi nên cùng những người hầu dùng cơm dưới bếp thì hơn, cơm canh đạm bạc ăn nhiều cũng thành thói quen sợ rằng khi ăn với anh hàm lượng đạm quá cao, dạ dày không quen khó tiêu hóa.” Trần Dạ ăn nói khéo léo khề từ chối.

Rose bật cười, anh lắc mái đầu không thể hiểu nổi cô nàng này đang nghĩ gì.

“Yên tâm tôi có thuốc em không cần phải lo về điều đó.”

“Nhưng tôi... tôi chỉ là hầu nữ không thể tùy tiện cùng chủ nhân ngồi chung một bàn ăn, tội đó tôi gánh không nổi.” Trần Dạ có vẻ hài lòng về câu nói vừa rồi của mình.

Rose nhướn đôi chân mày rậm về mặt khi nói không dấu nổi nét chế nhạo, giống như lời anh vừa nghe từ người kia chỉ là chuyện phiếm rảnh rỗi có thể đem ra giải khuây, không đáng bận tâm.

“Sao lúc trước tôi lại cảm thấy em chẳng có một chút ý thức nào về thân phận của mình nhỉ? Có người hầu nữ nào thoải mái được như em không, lại còn hay đòi co với chủ nhân. Còn vấn đề kia tôi nói không sao chính là không sao?”

“Nhưng...” Trần Dạ chưa kịp nói dứt câu người đã bị kéo đi.

“Nhưng nhị gì chứ... Đi thôi tôi đói rồi.”

Tâm trạng anh khá tốt, nắm chặt tay người con gái sau lưng cùng hướng về nhà ăn đi tới.

“Em nên ăn nhiều vào bộ dáng gầy như thế sau này sao có thể thuận lợi mà sinh con chứ .”

Trần Dạ đang cho một thìa com vào miệng vẫn chưa kịp trôi xuống bụng vừa nghe anh nói như vậy lập tức bị nghẹn . Anh đưa tới cho cô một cốc nước , cô ngoan ngoãn đón lấy vội hớp vài ngụm .

Cô lắp bắp nói với người đối diện :

“Tôi ... anh ...sinh con gì chứ ?”

Anh nhàn nhai gấp thức ăn cho vào trong bát mình , còn gấp thêm cho Trần Dạ mấy miếng thịt dê nướng . Anh chỉ nhìn cô không đáp , tốc độ ăn vẫn như cũ còn ra hiệu cho cô mau ăn , Trần Dạ không tình nguyện lắm tiếp tục cầm thìa lên ăn phần com đang lơ dờ , tầm mắt lướt qua người đàn ông .

“Sau này khi tới bữa tôi dùng com em phải lại đây hầu tôi cùng ăn , đồ ăn cho hầu nữ sao em có thể ăn cùng họ được chứ ?”

“Tôi thấy vẫn ổn , bọn họ ăn được tôi ăn được không có vấn đề gì cả . Có khổ cực nào tôi chưa từng nếm qua giờ anh quan tâm có phải là muộn rồi không .” Trần Dạ cảm thán đáp .

“Những thứ đó không dành cho con người ăn ? Em đừng cố chấp không chịu nhận ý tốt của tôi.”

Trần Dạ buông bát com đặt trên bàn , trào phúng nói .

“Bọn họ đã ăn suốt cả cuộc đời , thế mà anh lại nói không dành cho con người ăn sao ? Đối với các anh chỉ có những kẻ có địa vị mới là người còn những kẻ thấp hèn hơn thì không . Sống ở thời đại nào mà còn phân biệt thứ bậc quá đáng như vậy thật nực cười , thế kỷ XXI rồi đấy !”

“Trần Dạ ... tôi cung chiều em không có nghĩa là em muốn nói gì cũng được .” giọng anh trầm đi mang tính cảnh cáo rõ rệt.

“Tôi chỉ nói những gì bản thân cho là đúng mà thôi , họ cần được sống tốt hơn và xứng đáng được đối xử công bằng .” Trần Dạ kiên quyết nói , không vì khẩu khí không tốt của người kia mà chùn bước .

Anh nhếch môi cười mỉa mai lên tiếng dạy dỗ , cách anh nói với cô như rằng đang dạy dỗ một cô bé mới lớn để cho cô biết rằng thế giới ngoài kia có bao nhiêu cạm bẫy , nguy hiểm cùng bất công .

“Trên thói giới này nếu không đủ mạnh thì đừng bao giờ nhắc đến hai từ ấy , ngay chính thượng đế Ngài còn không thể làm được điều đó , Ngài tạo ra hình hài cho con người nhưng vẫn bị chính đôi mắt của mình đánh lừa .”

“Tất cả mọi người đang cố gắng làm điều mà thượng đế không thể làm được , tại sao anh lại cố phủ nhận nó chứ ?”

“Ha ha ha Trần Dạ em có biết kẻ mạnh giỏi nhất là việc gì không ? ... Chính là giỏi che giấu dù họ có yếu đuối đến bao nhiêu vẫn có thể dễ dàng nắm thóp người khác . Xã hội này tồn tại bất tuân không nhất thiết trắng là trắng mà đen là đen nếu em càng cố chấp người thiệt thòi cũng chỉ có bản thân . Em muốn cho chưa chắc họ đã muốn nhận ?”

Anh nâng cằm cô lại sát mặt mình dễ dàng có thể nhận ra nét bối rối , gương mặt mờ mịt dường như bất chợt nhận ra được một điều gì đó .

Lâm đi được một đoạn khá xa thấy người kia vẫn cố ý bám riết không tha , bước chân anh nhanh hơn lúc đầu rất nhiều , thoát chút liền biến mất trong bóng tối . Người kia mất dấu anh vội chạy nhanh tới nơi vừa không thấy anh đâu , vẻ mặt thất vọng hiện rõ , có ý xoay người định đi thành hình khuôn mặt người kia đã sát ngay sau lưng mình .

Cô giật bắn người theo phản xạ hét lên thất thanh , nhưng âm thanh chưa kịp vang lên đã được bàn tay người đàn ông giữ chặt anh dội cô bình tĩnh liền buông ra . Cô ôm ngực thở gấp , khó chịu liền trừng mắt với người kia .

“Này , dọa ai vậy ? Anh không muốn sống nữa hả làm em sợ chết khiếp .” Cô dơ nắm đấm định cho anh một trận .

Anh cười cười nhìn xoáy vào cô , vẻ mặt không mấy biểu cảm . Cô cảm thấy dù thật lâu không được gặp anh nhưng anh không có vẻ gì là bớt đi sự lạnh lùng vốn có , thêm phần khuôn mặt kia vẫn luôn dễ dàng khiến phái nữ điên cuồng giành giật một trận vẫn cứ ngênh ngang nhìn cô tỏ vẻ bất cần . Vô cùng đáng ghét !

“Em đến đây làm gì ?”

“Nhớ anh thì đến thôi ... không được à .” Cô nhún nhún vai ra vẻ điều mình nói là lẽ tất nhiên .

“Nhớ ? ...hahaha...em đừng nói những câu không thật lòng anh không dám nhận .”

Hai tay anh cho vào túi quần , dựa vào bức tường rêu bên cạnh cố ý chờ cô nói lý do của mình . Cảnh tượng lần nào hai người gặp nhau cũng giống như thế , chỉ có điều đôi lúc là khác địa điểm .

“Anh chẳng có khiếu hài hước gì cả ! Thật nhàm chán ...dù sao anh cũng là chồng chưa cưới của em thì điều đó có gì lạ chứ ?”

Cô bất mãn nói với người đàn ông, dù sao cô đây cũng đường đường chính chính là bản tiểu thư trời đất không sợ, đàn ông vây quanh chẳng buồn màng đến, nhưng mỗi lần đụng độ với anh lại xoắn tít hết cả lên, đôi lúc có thể ngang ngược giống như một đứa trẻ ngốc đòi mẹ.

“Nói đi có chuyện gì? Anh không có nhiều thời gian.”

“Trời đã khuya như thế này rồi anh còn làm gì chứ? Lúc nào cũng giả vờ bận rộn, anh cho rằng mình là người sắt, không ăn không ngủ hít không khí sống để làm việc sao?”

“Anh muốn về phòng nghỉ ngơi được chưa?”

“Được, vậy để em giúp anh nghỉ ngơi.”

Vừa nói cô vừa kéo tay anh, nghiêng rặng nghiêng lợi cố gắng lôi anh về phía trước nhưng anh chẳng mấy may nhúc nhích. Cô vốn biết sức lực giữa đàn ông và phụ nữ cách biệt nhau rất lớn nhưng không ngờ giữa cô với anh cái khoảng cách đó tựa là vô cực càng lúc càng rộng lớn đến nỗi không có điểm dừng.

Tuy thế, cô vẫn muốn kiên nhẫn lôi lôi kéo kéo quyết không bỏ cuộc, cô không tin anh có thể chịu được chắc chắn sẽ bị cô phiền đến mức đau đầu sau đó không sớm thì muộn phải đầu hàng để nghe theo cô.

“Em thật phiền phức!”

Anh liếc mắt nhìn người con gái bên cạnh, cô thấp hơn anh khá nhiều nhưng lại vẫn đang cố sức lôi kéo thân mình anh về phía trước không có chút đáng về của một thực nữ ngày thường. Cô luôn thích tùy ý trong tất cả mọi chuyện chẳng bao giờ có thể để người khác yên ổn được dù chỉ một phút.

“Em chính là như vậy đấy! Anh cũng không phải chỉ vừa mới biết, nếu tối nay không được ở lại bên cạnh anh. Em sẽ lật tung toàn bộ nơi này, để cho mọi người cùng biết là anh muốn ruồng bỏ em. Lâm có những thứ em rất ích kỷ, em không muốn anh ngoài vòng tay em chúng ta không thể mãi mơ hồ như vậy được.”

Anh cảm thấy hơi đau đầu, lấy tay day day huyệt thái dương mệt mỏi ngã lưng về phía sau tựa trên bức tường rào. Cảm giác mát lạnh từ phía sau truyền đến làm anh thanh tỉnh không ít, người con gái trước mắt anh đã bao lâu rồi không gặp, hận cô, chán ghét cô nhưng không cách nào có thể ngăn cản bản thân thôi không nhớ cô. Thế nhưng dù trong lòng anh ngàn vạn lần gào thét muốn được chạm vào nơi đầy mắt khi thấy cô vì anh mà rơi lệ. Nhưng hiện thực luôn trái với lòng người, đối với cô anh vẫn luôn bày ra một dáng vẻ ghét bỏ, lạnh lẽo, tình cảm nhàn nhạt cho qua tháng ngày.

Có như thế cô mới có thể bớt đau khổ đi đôi chút.

“Khiết Lan! Em nói xem tôi và em chúng ta sao còn có thể như xưa, có thể gạt bỏ được quá khứ ư. Em không vì tôi mà rơi lệ, tôi không vì em mà đau khổ. Ngay cả điều đó, tôi còn không dám chắc mình có thể làm được. Vậy tôi yêu em bằng cách nào đây?”

Cô nắc nhe! Một tay nắm lấy bàn tay to lớn của anh đặt lên lồng ngực mình.

“Hãy nhìn vào mắt em! Anh có cảm nhận được nhịp đập trái tim em? Nó vì anh mà vẫn luôn đập... không lúc nào là ngơi nghỉ. Vì vậy đừng bao giờ rời xa em, làm sao anh có thể khiến em trở nên hèn mọn cầu xin tình cảm của anh như vậy. Lâm! Có phải đó là điều anh mong muốn không? Nói cho em biết!”

Cô khóc không ngừng, ban đầu chỉ nghe thấy tiếng thút thít sau đó to dần cứ thế gần như gào thét. Là ai đang hành hạ trái tim ai, cô hay anh, bọn họ tại sao có thể bước đến nước đường này.

Hai bàn tay anh nắm chặt rồi lại buông lỏng, cảm thấy tiết trời đêm nay đặc biệt tệ. Được rồi cô chỉ muốn được ở lại với anh đêm nay, chỉ đêm nay thôi, sau này nếu cô có như thế anh cũng sẽ mặc kệ cô.

“Có phải em chỉ ở lại với anh đêm nay thôi đúng không?”

Cô gật gật đầu, dùng cánh tay gạt thật nhanh những giọt lệ đang vung vẩy đầy khuôn mặt. Bộ dáng đáng thương nhìn anh.

“Ừm... chỉ...hức...chỉ đêm nay thôi!”

Anh thờ dài! Anh luôn luôn không thể nào kháng cự lại những giọt nước mắt của cô. Luôn đầu hàng nhanh chóng như thế! Thủ lĩnh Rose từng nói anh thật vô dụng khi đứng trước mặt cô.

“Được rồi, mau chui vào đây chúng ta đi.”

Anh mở áo choàng tồ bao bọc cô bên trong mình. Anh thả chậm bước chân để cô có thể đuổi kịp tốc độ của anh. Hai người sánh bước bên nhau càng đi càng xa dần dần khuất sau bóng đêm dày đặc.

Bạn đang đọc truyện *Cô Đơn Ơi Chào Nhé!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Chỉ Là Không Muốn Để Em Một Mình ! (Tiếp 1)

“Trời đêm nay thật lạnh !”.

Trần Dạ đứng dùm dỏ một góc , giậm chân liên tục khẽ cảm thán , tuyết đã bắt đầu rơi những hoa tuyết nhỏ xíu vừa chạm vào tay lập tức tan biến thành nước vì nhiệt độ . Những quốc gia thuộc khu vực trung đông không phải nơi nào cũng có thể có tuyết .

Sau hơn hai ngày đóng quân ở phía Bắc , mọi việc đã dần ổn định lại , cô không nắm rõ thực hư mọi chuyện cũng chỉ biết sau một đêm đã bị bọn họ đưa đến đây . Nơi này là một vùng núi cao , cách biệt hoàn toàn với thủ phủ nơi đây dân cư thưa thớt , đa phần là dân du mục hoặc những bộ tộc ít người vài ba trăm mét mới có thể trông thấy một ngôi nhà nhỏ với khói bếp nghi ngút .

“ Không ngủ ? ”

Tiếng nói thỉnh thoảng phát ra từ phía sau lưng Trần Dạ , cô giật bản mình , sau khi đã nhìn kỹ là ai cô mới bình tĩnh hơn đôi chút .

“ Tôi không ngủ được , ở đây thật tịch mịch . ”

“ Rồi em cũng sẽ quen dần nên tập thích nghi với sự khắc nghiệt nơi này nó có thể giúp em sống sót tốt . ”

“ Tôi biết ... chỉ là tôi vẫn cảm thấy tất cả dường như không thật , giống như trong những cuốn truyện viễn tưởng , bỗng một ngày tôi phải sống ở nơi đáng ra tôi không nên thuộc về . Anh biết đó điều này thật hoang đường ! ”

“ Đúng vậy ! Thật hoang đường ... cũng giống việc tôi thích em . Một điều không tưởng đúng không ? ” . Rose ngượng ngập nhìn cô nhưng cô không thể thấy được biểu cảm của anh lúc này , nó đã bị màn đêm che chắn .

Cô im lặng !

Thích cô , anh ta đang cố bày tỏ tình cảm của mình với cô hay chỉ lại là một trò đùa tiêu khiển để cho anh ta đỡ chán .

“ Thời tiết bây giờ đã âm mười lăm độ , sáng mai chúng ta sẽ di chuyển đến nơi khác đáng ra em nên nghỉ ngơi mới đúng . ”

Rose nói tránh đi chủ đề khác khi thấy cô có vẻ trầm ngâm vì câu nói của mình . Vậy là anh thất bại ... lần tỏ tình đầu tiên của anh trước một cô gái thất bại thảm hại . Việc này tốt nhất là không nên để ai biết nếu không còn đâu là mặt mũi của một vị tướng lĩnh ngạo nghễ .

“ Chúng ta sẽ đi đâu ? ”

“ Đi đến nơi an toàn ”

“ An toàn ? Chẳng phải khắp nơi toàn là lính của anh , anh còn sợ gì chứ ? ”

“ Thường thì tôi không thích trả lời những câu hỏi vòng vo , chẳng bao giờ có một câu trả lời cho điều đó . ”

Xoay qua nhìn Rose trong bóng tối , không thể thấy gì ngoài đường nét như tạc tượng trên khuôn mặt anh . Cô cảm thấy con người này thật khó hiểu , có những lúc dường như anh rất gần gũi nhưng lại mang trong mình vẻ xa cách với thế giới bên ngoài . Có phải cuộc sống nơi đây đã tạo ra con người như thế mang trong mình quá nhiều tính cách quá nhiều bí ẩn , bất cứ lúc nào cũng có thể chìm chết con người ta trong nét cuồng hút ấy .

“ Thật ra thì không khí sau núi lúc vào đêm cũng rất tuyệt , nếu đã không ngủ được thì chúng ta nên đến chỗ đó xem một chút . ”

Trần Dạ ngạc nhiên .

“ Anh muốn đi đâu ? ”

“ Đi đến một nơi rất đẹp , tôi vừa được biết nhờ người dân bản địa . Nào đi thôi ! ”

“ Nhưng trời đã tối quá rồi . ” , Trần Dạ nhìn khung cảnh xung quanh hơi e dè nói .

“ Sợ à ! Nếu vậy thì vào trong ngủ tiếp thôi . ”

“ Ai nói là tôi sợ , tôi chỉ lo cho anh thôi . Đi thôi đi ! ” . Hai cánh mũi cô phập phồng , thật sự cô không thích người khác nói mình là kẻ nhát gan .

Dù sao cô cũng muốn được trông thấy nơi đó .

Rose nhếch môi , anh cảm thấy vui vui , cô nhóc này khá thú vị .

Cả hai cùng đứng lên, cô phủi một lớp tuyết bên ngoài chiếc áo khoác dày, cảm nhận bước đi trong tuyết, cô không thể nhìn thấy mặt đất nên có vài lần sắp ngã vì vấp phải sỏi đá trên đường. Vật vả mãi mới đến được chỗ để xe, cả hai cùng leo lên chiếc xe Jeep của Rose, thùng xe đã được đóng nên bên trong rất ấm, chiếc xe lăn bánh cô chăm chú nhìn khung cảnh bên ngoài.

Thật ra cũng chẳng có gì để ngắm, toàn bộ đều là màu đen, được một lúc hai mắt cô bắt đầu nhú lại, trong xe thật là ấm áp, còn ấm hơn cả trong phòng ngủ của cô nữa, Trần Dạ nghĩ thầm.

Rose quan sát người con gái đang say ngủ bên cạnh, một tay anh đặt trên vô lăng tay kia không kìm được mà vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của người con gái. Cảm giác này thật lạ, xúc cảm từ tay anh truyền thẳng vào tim, bất giác tim anh đập thật mạnh sau đó không ngừng loạn nhịp. Cô gái này em là ai... sao em có thể làm tôi mất kiểm soát không ngừng như vậy!

Thoáng chốc đã đến nơi, Trần Dạ vì thứ ánh sáng lấp lánh bên ngoài mà bừng tỉnh, mắt chưa kịp thích ứng với ánh sáng nên cô chỉ có thể mở ra từ từ. Sau đó, lập tức há hốc miệng!

“Wow... thật không thể tin được. Chúng ta đang ở thiên đường đúng không?”

Anh nhìn người bên cạnh vì khung cảnh trước mắt mà trở nên phấn khích lạ thường, môi chỉ héch lên mà không đáp.

Biết ngay cô chắc chắn sẽ thích mà!

Trần Dạ khó tin nhìn ánh sáng lấp lánh trước mắt, một khung cảnh như chốn thần tiên hiện ra. Phía trước là một dòng sông lớn, nó còn có dòng thác đổ nước xuống rất dữ dội chúng không vì nhiệt độ bên ngoài mà đóng băng. Ánh sáng mà cô thấy được thì ra là từ những sinh vật sống quanh bờ sông chúng tụm lại thành đàn phát ra từng cụm ánh sáng xanh xanh, vàng vàng, kì lạ là ngay cả cỏ cây ở đây chúng cũng có thể tự phát ra ánh sáng.

Trông chúng thật lộng lẫy quả là vẻ đẹp hoang vu hiếm có.

Cô thích thú đi đến gần, tay rẽ ra từng cánh hoa, nhẹ nhàng đặt vào tay mình một chú đom đóm. Càng đến gần dòng sông nhiệt độ dường như cao hơn, cô cảm thấy rất ấm áp đối lập hoàn toàn với không khí lạnh giá ở chân núi. Cô xoay người nhìn ra phía sau đã thấy Rose cũng đứng sau cô tự bao giờ, anh đang ngăn người, khuôn mặt anh ẩn hiện nhưng đặc biệt là nó đã bớt đi phần nào sự âm lãnh thường ngày.

Anh bắt gặp ánh mắt cô nhìn mình, cũng không né tránh mà trực tiếp đối diện. Ánh mắt muốn bao nhiêu dịu dàng sẽ có bấy nhiêu dịu dàng. Hai người cứ như thế lặng lẽ nhìn nhau cùng tận hưởng không khí bình yên nơi đây.

“Thật kì lạ hình như dòng sông đang bốc khói!” Trần Dạ reo lên.

“Đúng vậy! Dòng sông này bắt nguồn từ lòng một ngọn núi lửa trên đỉnh núi Rain. Người bản địa nơi này thường đến đây lấy nước uống họ bảo rằng nước nơi này rất quý còn có thể trị được bệnh.”

Trần Dạ gạt gù khi nghe Rose giải thích cận kề, hóa ra đây là “suối nước nóng” mà cô thường được nghe từ mẹ khi còn ở quê nhà. Nhưng so với con suối đó thì dòng sông này lớn hơn cả chục lần.

Trời càng ngày càng về khuya, hai người trở lại xe để về lại nơi đóng quân. Khi chỉ còn cách chiếc việt dã khoảng một trăm mét bỗng nhiên chiếc xe phát nổ.

“Ầm... ầm”

Từng tia lửa xẹt ngang bầu trời, chiếc xe văng lên trời cao sau đó đáp mạnh xuống đất tan xát thành từng mảnh, ngọn lửa từ chiếc xe bốc cháy hừng hực.

Trần Dạ hoảng hốt vội nép sát bên cạnh Rose, tay được anh nắm chặt.

“Khốn thật! Bọn chó săn chúng đánh mùi được chúng ta rồi.”

Cô nghe người bên cạnh rủa một tiếng sau đó là tiếng súng vang lên bên mép rừng. Bọn họ nguy rồi, chắc chắn là lại bị truy sát, cô đã từng gặp loại chuyện này mà lại trùng hợp khi ấy cũng ở một mình bên cạnh người đàn ông này.

“Em biết bắn súng không?”

Vừa nói anh vừa lôi ra bên mình hai cây súng lục ngắn, liền đưa cho cô một khẩu.

“Rắc... Rắc.”

Cô chụp lấy khẩu súng lên đạn, anh có vẻ ngạc nhiên liếc cô một chút. Cô thấy ánh mắt ấy của anh chỉ ra hiệu khẩu hình miệng đáp lại. Hai người cúi thấp đầu lần lần trốn vào bụi rậm, thật may mắn cho bọn họ ở đây cây cối tươi tốt chỉ cần cúi thấp người cũng có thể tạm thời lẫn trốn.

Bọn phiến quân tràn vào, trước tiên chúng kiểm tra chiếc xe cháy rụi, phát hiện không có thi thể nào bên trong bèn đốt đuốc tìm kiếm xung quanh.

“Xăng ... mau đem xăng tới đây ! Đốt rụi hết cho tao , bọn chúng chắc chắn là đang trốn ở đây . Mau lên !”

Chỉ chốc lát sau , một vòng tròn lửa sáng rực những con vật bên trong bụi rậm vì sức nóng mà nháo nhào chạy ra , tiếng ken két của động vật vang lên khắp nơi .

Tay cô cầm chặt súng sớm đã ướt nhẹp vì mồ hôi lạnh , sương xuống cây cối ẩm ướt nên hai người cũng không thể nào khô ráo được . Trần Dạ nghiêng rãnh nghiêng lợi chịu đựng , bước thật nhanh theo Rose cố gắng không tạo ra tiếng động lớn , một tay anh cầm súng một tay nắm chặt tay cô băng băng về phía trước .

Không khí xung quanh mỗi lúc một căng thẳng , cô có thể nghe tiếng bước chân dồn dập mỗi lúc một gần mình , cả tiếng la hét xa xa vọng lại , mọi giác quan trong người cô chưa bao giờ căng cứng đến thế . Nếu nói không sợ là nói dối còn nếu nói sợ hãi thì cô đã sớm ngất lịm vì thần kinh căng thẳng đến không chịu nổi rồi .

“ Păng ”

Rose bắn một tên phía trước , hắn đã phát hiện ra bọn cô .

“ Chạy ... mau . ”

Hai người chạy băng băng vào trong rừng rậm , phía sau bọn chúng không ngừng truy đuổi tiếng súng bắn tới liên tiếp trúng vào thân cây vụt qua họ . Rose vừa chạy vừa xoay người lại bắn trả , tay nghề anh quả nhiên không ngoa , từng là lính bắn tỉa nên anh có thể dễ dàng nhắm bắn phát nào phát đó liên trúng mục tiêu .

“ Á ... ”

Mưa đạn bắn tới tấp , Trần Dạ bị trúng một phát đạn ngay chân . Cô đau đến nỗi muốn ngất đi cho xong , tốc độ của hai người cũng vì thế mà giảm đi nhanh chóng , bọn lính đã sát ngay sau đuôi hai người . Trần Dạ lo lắng liền buông tay Rose ra giữ chặt vết thương , anh kéo cô núp vào một thân cây lớn , sau đó bắn trả lại bọn lính .

“ Không ổn rồi ! Tôi không thể đi cùng anh được , anh chạy trước đi , mặc kệ tôi . ”

“ Em đừng nói linh tinh nữa ! Sẽ ổn cả thôi có tôi đây em đừng sợ ! ”

Anh nắm chặt bàn tay run rẩy của cô , trấn an nhẹ nhàng . Nhanh như chớp liền chụp lấy cây súng của Trần Dạ đang cầm , xoay người , hai tay bắn trả quyết liệt . Một viên đạn xẹt qua mặt anh , anh vừa chửi bậy vừa chống trả lại bọn chúng , khuôn mặt dần dần trở nên ác liệt hơn trước .

Trần Dạ đau đớn dựa vào gốc cây , cô dùng răng xé một mảng vải phía dưới chiếc áo sơ mi đang mặc trong người , vội cầm máu vết thương . Nếu cứ tiếp tục như thế này , hai người bọn họ sớm muộn gì cũng chết chắc .

Rose lấy ra trong người hai quả lựu đạn ném liên tiếp vào bọn chúng , sau đó anh lập tức bảo Trần Dạ nín thở rồi liền quăng ra một loạt bom hơi cay .

Trần Dạ đau đớn mà ngất đi cũng vì đau đớn mà tỉnh lại . Xung quanh vẫn tối đen như mực , mùi ẩm thấp làm cô khó chịu , cựa mình liền dưng vào vết thương đau nhói . Trần Dạ hít một hơi khí lạnh để bình ổn cảm xúc , tối qua sau khi thoát khỏi bọn chúng hai người liền lao xuống một cái vực , cô chỉ kịp hét lên rồi ngất đi lúc nào không hay .

Quả thật ông bà tổ tiên phù hộ , cứ ngỡ đêm nay cô coi như xong đời rồi , thế mà vẫn có thể sống sót mà hít thở .

“ Tỉnh rồi à ! ”

Cô nghe giọng nói trầm tính quen thuộc phát ra phía dưới thân mình , ngạc nhiên đến không thốt ra lời .

Bạn đang đọc truyện *Cô Đơn Ơi Chào Nhé!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 19: Chỉ Là Không Muốn Để Em Một Mình ! (Tiếp 2)

Trần Dạ đau đớn mà ngất đi cũng vì đau đớn mà tỉnh lại . Xung quanh vẫn tối đen như mực , mùi ẩm thấp làm cô khó chịu , cựa mình liền dưng vào vết thương đau nhói . Trần Dạ hít một hơi khí lạnh để bình ổn cảm xúc , tối qua sau khi thoát khỏi bọn chúng hai người liền lao xuống một cái vực , cô chỉ kịp hét lên rồi ngất đi lúc nào không hay . Quả thật ông bà tổ tiên phù hộ , cứ ngỡ đêm nay cô coi như xong đời rồi , thế mà vẫn có thể sống sót mà hít thở .

“ Tỉnh rồi à ! ”

Cô nghe giọng nói trầm tính quen thuộc phát ra phía dưới thân mình , ngạc nhiên đến không thốt ra lời .

Rose thử cử động thân mình đang dần tê cứng , cả cơ thể to lớn của anh bị cô đè ép suốt một đêm .

“ Vết thương của em sao rồi ?”

“ Có vẻ không ổn lắm ! Chân tôi không thể cử động được , chẳng còn cảm giác gì cả .”

Rose lại gần quan sát vết thương của cô kĩ hơn , anh tháo miếng vải trên chân cô ra , chạm nhẹ vào miệng vết thương , cô hít một hơi khí lạnh để cố gắng chịu đựng . Chân cô sưng đỏ lên , màu da quanh miệng vết thương đã bắt đầu tím đen .

“ Nhiễm trùng rồi ! Sợ là không lâu nữa em sẽ phát sốt nhưng hiện tại không thể thoát liền được , cố gắng chịu đựng một chút tôi sẽ tìm cách đưa chúng ta thoát ra ngoài .”

Cô mệt mỏi gật nhẹ đầu .

Cả hai cùng ngồi dậy xác định cảnh vật xung quanh họ , tệ thật , nơi này rất ẩm ướt mọi thứ xung quanh đều là rễ cây cùng tầng lá dày , ánh sáng cũng rất ít ỏi . Trần Dạ cảm thấy thật sự hoảng hốt khi nhìn lên phía trên đầu , khoảng cách của họ đến miệng hố khá xa , muốn thoát ra ngoài cũng không hề dễ dàng .

Cô để ý thấy người bên cạnh đang tìm kiếm thứ gì đó , ánh sáng không đủ nên rất khó để nhìn thấy phía dưới mặt đất có gì .

Bên mình Rose luôn thủ sẵn một con dao thủy sĩ nhỏ nhưng rất bén , nó là vật phòng thân rất hữu ích . Anh tìm kiếm xung quanh rất lâu rốt cuộc cũng tìm được một hòn đá đánh lửa nhỏ , anh dồn lá khô lại thành một vòng tròn lớn . Sau đó tước vỏ của nhánh cây khô vò lại một nắm cho thật khô ráo để làm bùi nhùi , anh dùng hòn đá vừa nhặt được dùng sức ma sát với cán dao , một vài phút cuối cùng ngọn lửa cũng bùng lên được .

Anh dìu Trần Dạ ngồi gần ngọn lửa , vết thương của cô nếu không sớm lấy được đầu đạn ra thì sẽ ngày càng tồi tệ . Trần Dạ biết rõ điều đó , nhưng cô không thể tự mình xử lý vết thương.

“ Em cố chịu đau , tôi sẽ giúp em xử lý vết thương ngay nếu không e là sẽ mất mạng .”

Anh lấy con dao hơ hơ qua lửa nóng , đôi mắt sâu thẳm nhìn vào khuôn mặt trắng nhợt của Trần Dạ , cô hiểu hơn ai hết việc sắp diễn ra , thật sự cô có chút sợ hãi trong đầu hàng loạt những viễn cảnh đau đớn không ngừng xẹt qua đầu cô .

Có lẽ con người ta phải trải qua những giây phút như thế này mới có thể quý trọng thêm từng phút giây được sống , một khi con người ta đối mặt với những nỗi sợ hãi ta học thêm được một bài học từ nỗi đau và rồi những kí ức đó sẽ không bao giờ phai mờ được .

Cô thấy Rose lôi ra từ bên trong vạt áo của anh một cái lọ nhỏ màu đen xỉ , anh lắc lắc cái lọ dung dịch bên trong bắt đầu sủi bọt khí , cô có cảm tưởng nó như dung dịch sát khuẩn boxiden trộn lẫn với oxy già .

Bàn tay cô đã từng trải qua hàng chục ca phẫu thuật từ khó đến dễ , cũng có những giây phút căng thẳng đến nghẹt thở , có lúc hồi hộp lo lắng nhưng chưa bao giờ phải tự mình trải qua một ca phẫu thuật nào khi ý thức còn vô cùng tỉnh táo , không có một loại gây tê hay gây mê nào trợ giúp .

“ Tôi sẽ làm thật nhanh , hãy nhắm mắt lại như thế sẽ không còn đau nữa .”

Dung dịch được đổ lên vết thương , Rose đang chờ nó phát huy công dụng , phải làm thật nhanh nếu không một khi thuốc hết tác dụng sợ là cô sẽ không chịu nổi mà ngất đi . Con dao nhỏ rạch lên lớp da dần dần bóc tách từng tầng lớp da thịt bên dưới , Trần Dạ kiên cường bình tĩnh , trấn áp nỗi sợ hãi cho đến khi bản thân không chịu được nữa , từ khóe môi mới phát ra tiếng rên rỉ khe khẽ . Động tác của anh dứt khoát , khi mũi dao đã chạm tới đầu đạn , anh nhanh chóng lấy nó ra , sau đó lại đổ một lượng lớn dung dịch màu đen xỉ vào vết thương bắt đầu cầm máu cho cô .

Khi mọi việc đã hoàn tất , cô mới hé hé mắt nhìn , quả thật cũng không quá đau đớn như cô tưởng tượng , loại thuốc anh đổ vào vết thương thật sự rất tốt nó không chỉ cầm máu hiệu quả mà còn có thể gây tê tại chỗ .

Cô tò mò hỏi anh : “ Cũng không tệ , loại thuốc kia là gì vậy ?”

Anh đập nắp lọ , lại cất vào trong áo mình hình như không có ý định trả lời câu hỏi , cô cảm thấy anh chàng này thật kỳ lạ có lúc nhiệt tình như lửa cũng có lúc lại trung ra bộ mặt lạnh lùng thờ ơ.

“ Keo kiệt ...” Cô bĩu môi .

Anh liếc mắt thấy cô phụng phịu : “ Em lo mà giữ sức đi chỉ vài phút nữa thôi đến môi cũng không nhếch lên nổi đâu .”

Xi , đồ độc miệng !

Cô nằm xuống nghỉ ngơi , bây giờ mới thấy cơ thể thật sự đã kiệt sức , toàn thân bắt đầu uể oải , cô đi vào giấc ngủ cũng rất nhanh .

Rose thăm dò quanh hang , họ phải mau chóng thoát được ra ngoài nơi này đất rất ẩm bên dưới còn nghe tiếng nước chảy , tối nay nhiệt độ sẽ rất thấp

bọn họ sẽ mau chóng bị giảm thân nhiệt , đối với vết thương của Trần Dạ sẽ rất nguy hiểm .

Anh dùng dao bện từng sợi rễ cây lại với nhau sau đó đem chúng đến một hòn đá lớn nằm ngang dùng những viên đá nhỏ hơn đập dập chúng , những người đi rừng chuyên nghiệp đặt tên cho loại cây này là “ không tước” bởi nó rất chuyên dụng độ bền dẻo khi được ngâm dưới nước chẳng khác nào một sợi dây thừng .

Anh buộc chúng quanh eo tạo thành từng cuộn .

Hồ này vốn dĩ là một cái bẫy cũ của dân bản địa dùng để săn bắt nai rừng , thời gian trôi qua hồ bị dòng nước ngầm bên dưới bào mòn dần đất rất mềm nên đã bị dòng nước cuốn trôi đi không ít , những vuốt châm nhọn ngã rạp ra đất lại được một tầng lá khô phủ lên nên bọn họ mới may mắn sống sót , miệng hồ được cây cối bên ngoài che chắn khá kín đáo nếu không quan sát kĩ rất khó để có thể phát hiện ra .

Anh bắt đầu leo lên hòn đá cao , cầm con dao vào thành hồ sau khi xác định được đoạn dốc anh men theo từng móm đá nhỏ ra sau đó leo lên rất nhanh , kĩ năng quả thật rất điêu luyện thoát một chút đã lên tới mặt đất .

Không khí bên ngoài thật dễ chịu , Rose nhìn xuống miệng hồ thấy Trần Dạ vẫn còn nằm co ro ở chỗ cũ , chắc cô ấy hẳn là mệt lắm . Cảm giác không nỡ để cô ở lại nơi đây một mình , anh đi lại đắn đo thật lâu cuối cùng cũng cất bước hướng theo con đường mòn phía trước để ra xa lộ .

Lúc Trần Dạ choáng tỉnh mặt trời đã dần xuống núi , xung quanh vắng lặng chỉ còn lại tiếng tí tách cháy của ngọn lửa . Cô cảm thấy hơi choáng váng , đã một ngày trôi qua cô không được ăn uống gì lại còn mất khá nhiều máu nên cơ thể đang có dấu hiệu hạ đường huyết .

Rose , phải rồi anh ta đâu , cô nhìn đáo đác khắp nơi vẫn không thấy anh .

“Rosesss...anh có ở đó không?” giọng cô trở nên khàn đặc .

...

Chỉ có tiếng cô vọng lại , mọi thứ vẫn rất im ắng , cô thử gọi lại mấy lần vẫn không ai trả lời . Anh ta đi đâu , hay là anh ta đã thoát được rồi , nhưng sao anh không gọi cô thức dậy không lẽ ... hai mắt Trần Dạ bỗng chốc mở to vì ý nghĩ thoáng qua của mình ...anh ta bỏ lại cô sao !! Nhưng vì sao anh ta lại làm vậy ? Là vì cô đang bị thương , nếu có cô đi cùng chắc chắn anh ta sẽ rất phiền phức . Chẳng phải lúc trước anh ta nói rằng đến môi cô còn không thể nhếch lên nổi đó sao , chắc chắn lúc đó anh ta đã có ý định bỏ cô ở lại rồi .

Càng nghĩ cô càng khó chịu , một cảm giác hụt hẫng bỗng chốc ùn ùn kéo đến . Trong thâm tâm nơi nào đó đang dần vỡ vụn , có người từng nói với cô rằng khi bắt đầu đặt niềm tin vào một người dù ít hay nhiều người đó đã là kẻ chiến thắng . Tự bao giờ , sự phòng bị của cô đối với anh không còn nữa cô tin anh nhiều hơn là lời cô nói , người đàn ông ấy mang đến cho cô những cảm giác lạ thường . Mỗi một lời anh nói có lúc nhỏ giọt như sương sớm có lúc lại tuôn trào bất tận , anh cuốn cô vào từng màu sắc cuộc sống của anh , sự tự tin trước đây của cô đang dần dao động , con tim cô không biết tự bao giờ đã được lấp đầy bởi những cảm xúc kì lạ .

Cô chìm đắm trong tuyệt vọng , ngoài kia tiếng chim chóc nghe sao cũng thật thê lương . Cổ họng cô đau rát , cô đứng dậy muốn tìm cho mình một lối thoát .

Chân trái bị thương của cô vẫn còn rất đau khó có thể cử động mạnh được , may mắn viên đạn chỉ găm vào phần bắp thịt của chân không ảnh hưởng gì tới xương khớp . Nếu không cô sau này chắc chắn sẽ trở thành kẻ què quặt !

Cô không có cách nào leo lên được , hai bên thành hồ rất trơn không có điểm tựa cũng không có nơi nào để bám vào . Trần Dạ ủ rũ quay lại ngồi vào vị trí cũ , cô gục mặt vào khuỷu tay , một môi hơn nữa khi bản thân hoàn toàn bất lực .

...

“Này ...”

Trần Dạ nghe có tiếng nói liền ngẩng mặt lên nhìn , khuôn mặt kia gần ngay trước mắt cô , anh đang cúi xuống thật sát để nhìn thấy nét mặt của cô .

Khóc sao ?

“Sao lại khóc ?” , anh có vẻ bối rối .

Cô nhóc này chẳng phải em rất mạnh mẽ sao , ngay cả việc rạch da thịt em ra em còn không nhỏ lấy một giọt nước mắt sao tôi vừa rồi em có hơn hai canh giờ mà em đã khóc rồi .

“Anh bỏ tôi ...huh.. tại sao anh lại bỏ rơi tôi !” , cô khóc rất lớn giống như vừa bị ai đó bắt nạt .

“Tôi bỏ rơi em ...” , Rose ngạc nhiên hỏi lại .

Người kia không đáp , nhưng ánh mắt là đang tố cáo hành động của anh . Anh đỡ khóc đỡ cười đành kéo cô vào lòng mình ôm thật chặt , một tay xoa lên lưng cô tay còn lại vuốt nhẹ mái tóc mượt của người con gái .

Trần Dạ cũng không hiểu tại sao bản thân lại trở nên thích khóc như vậy , cô thật sự không muốn tỏ ra yếu đuối trước mặt anh , nhưng bản thân lại không

kìm chế được mà tuôn trào .

Hai người tách nhau ra , anh vừa lau nước mắt cho cô vừa nhẹ giọng nói :

“ Cô bé ngốc ! Sao tôi có thể để em lại một mình được chứ !”

Bạn đang đọc truyện *Cô Đơn Oi Chào Nhé!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Ai Đem Lòng Yêu Ai Vì Chính Ai !

Từ trong lòng anh cô ngẩng đầu lên nhìn sâu vào mắt người kia , dưới ánh lửa lập lòe hơi ẩm bao phủ khắp mọi nơi trên cơ thể cô .

“ Để tôi đoán thử xem em đang nghĩ gì nhé .”

Trần Dạ lười nhác từ trong lòng anh phát ra một tiếng ừm.

“ Chắc hẳn bây giờ em đang rất cảm động và nghĩ rằng tôi rất tuyệt đúng không ?”

“ Đúng vậy !”

Anh có vẻ hơi ngạc nhiên về sự thành thực của cô .

“ Vậy ... em có thể yêu tôi được không ?”

“ Có thể tôi sẽ suy nghĩ ...”

“ Còn phải suy nghĩ nữa sao ? Tiêu chuẩn của em cũng thật là cao đó .”

Anh siết nhẹ cô trong lòng ra vẻ sẽ trừng phạt vì câu nói vừa rồi của cô .

“ À... ừm ... hừ ... Thừa tướng quân có vẻ như tôi xuất hiện không đúng lúc thì phải ?” . Lâm đứng phía sau hai người họ , anh chàng có vẻ hơi bối rối .

Trần Dạ vội tách ra khỏi lòng Rose , cô ngượng ngập , hai người họ trở nên mờ ám tự bao giờ vậy chứ ! Thật là ngượng quá đi mất.

Tâm trạng của Rose lúc này rất thoải mái , anh vui vẻ vỗ vai Lâm vài cái dường như không có ý định sẽ trách tội anh ta . Quân lính từ phía trên miệng hố ra hiệu cho bọn họ có thể tiến lên , một tốp lính đang dẫn xuống miệng hố bọn họ mang theo cả một cái cang nằm được căng hai bên đầu dây , cấu trúc như rỗng rọc .

Trần Dạ nằm lên đó , chỉ cần thất nút an toàn là có thể từ từ được nâng lên ra khỏi hố .

Những người phía dưới thì chỉ cần đu dây thừng được thả xuống , có vẻ như bọn họ ra ngoài cũng rất dễ dàng .

“ Con không thể đi được sao ?”

“ Không thể !”

“ Cha ... người không thể như thế được.”

Khiết Lan bộ dáng nũng nịu cố ý lấy lòng cha mình , nhưng ông có vẻ rất cứng rắn chưa có ý định sẽ thuận theo ý của cô .

“ Con gái à không phải là cha muốn làm khó gì con nhưng dễ dãi quá người khác lại đâm ra khinh nhờn .”

“ Cha à người quá lo xa rồi , con biết nên như thế nào cho phải đạo mà . Cha người không tin tưởng đức hạnh của con gái người sao ?”

Thủ lĩnh Manshi nhướn mày thờ dãi , cả cuộc đời của ông chỉ có duy nhất mỗi cô là con gái , thân là người làm cha sao có thể thờ ơ không lo đến hạnh phúc cả đời của con gái mình . Có điều con gái ông chọn ai không chọn lại chọn trúng tên thuộc hạ của tướng lĩnh trong quân doanh , đã vậy còn si mê đến không có thuốc chữa .

Ông là người dụng binh có nguyên tắc của người dùng binh một khi đã dùng đến ai thì sẽ không nghi , một khi đã nghi thì sẽ không bao giờ dùng . Nhưng hiện tại thời thế đã đổi , con người ông cũng không thể cố chấp mãi một nguyên tắc bất định nào đó được . Nỗi lòng của kẻ mưu cao sao ông không nhìn thấu chỉ là chưa thể ra tay diệt trừ được mà thôi .

“ Anh trai con hai ngày nữa sẽ từ tiền tuyến trở về lúc đó e là trong quân sẽ có binh biến ta không yên tâm khi con cứ lông nhông bên ngoài . Con hiểu ý cha chứ Khiết Lan !?”

Cô đang định nói tiếp lời cha nhưng đúng lúc lại có quân lính tới cấp báo tin khẩn , nên ông cố ý xua tay đuổi cô ra ngoài .

“ Chép”

Được rồi coi như tạm thời hôm nay cô sẽ làm một thiếu nữ ngoan ngoãn . Cả ngày chỉ biết may vá rồi lại chăm một đàn gia súc đọi chúng cho ra thật nhiều sữa cô nhất định sẽ làm món bánh kem mà anh yêu thích .

Cô đi dọc hành lang tốc độ chậm rãi dù sao cũng chẳng cần vội vốn dĩ cũng không có việc gì cho cô làm . Kẻ hầu trong quân doanh khá đông bọn họ đa phần là nữ nô lệ chiến tranh , cô không bao giờ nói chuyện với bọn họ thậm chí cô còn thấy chán ghét .

Ông trời quả thật rất công bằng không bao giờ cho ai tự mãn được quá lâu . Chẳng hạn như cô chính là một minh chứng rõ ràng nhất , có ai ngờ rằng một thiên kim đại tiểu thư ngày ngày được người khác cung phụng như cô lại phải lòng một người con trai xuất thân hàn , thấp kém cơ chứ .

Dù cô biết phía trước là ngõ cụt nhưng vẫn cố bướng bỉnh đâm đầu vào , cô không tin không thể tìm được lối thoát .

Thoáng một chút về phía trước , có một tốp người đang dần tiến gần cô , bất giác cả người Khiết Lan căng thẳng cô xoay lưng nhìn ra hướng khác tránh chạm mặt bọn chúng . Cô không muốn gây rắc rối vào lúc này cách tốt nhất chuẩn vẫn là thượng sách .

“ Chà ... chà đây không phải là Khiết Lan tiểu thư đó sao ?”

Cô giả lơ không hiệu quả đành xoay mặt lại , nghênh mặt lên đáp :

“ Thì sao ?”

Hắn ta thấy cô có vẻ khó chịu , cũng không giả là cột nhà nữa bộ dáng nghiêm túc hơn nhưng ánh mắt vẫn nhìn cô chằm chặp :

“ Lâu lắm không thấy tiểu thư ghé qua Mastasha ta rất lo cho cô .”

Khiết Lan liếc hắn , đáp :

“ Cũng chẳng thiếu thứ gì nên ta không sang Mastasha .”

Hắn có vẻ trầm ngâm , sờ tay lên cằm ánh mắt vẫn nhìn cô không rời .

“ Thì ra không thiếu nên thấy tiểu thư xinh đẹp hơn hẳn !”

Cô bực bội cau gắt :

“ Này ăn nói cho cẩn thận .”

Hắn ta cười cười :

“ Nhan sắc rung động lòng người như tiểu thư sao lại cam lòng về làm vợ cho một thằng thuộc hạ của Rose chứ , hửm !”

“ Cút , người nghỉ ở đây là Mastasha hay sao hả ? Ăn nói ngông cuồng coi chừng ta cắt lưỡi người cho chó ăn .”

Hắn ta không giận dữ mà ngược lại còn khá thích thú , lại vỗ tay cho đám thuộc hạ phía sau đi ra cổng trước . Hắn vòn quanh cô hai ba lượt sau đó nhếch môi lên đi thẳng chẳng có chút ý nghĩ tốt lành nào .

“ Cũng chỉ là loại tạp chủng tương bản thân thật sự ghê gớm .”

Cô nắm chặt hai nắm tay , nghiền răng ken kết , được lắm bà đã nhin người mà người lại không biết phải trái xem cô như kẻ điếc .

Nhấc chân phi cả người từ phía sau đạp thẳng vào lưng hắn , hắn ta không kịp đề phòng liền ngã chới với sắp mặt xuống sàn . Cô còn chưa hả dạ đã thêm vài cước vào mông hắn làm hắn ta hét toáng lên .

“ Mẹ kiếp mày chưa nếm mùi lợi hại của bà đây là chưa biết sợ phải không ! ”

Hắn ta cũng chẳng vừa liền rà tay xuống định móc khẩu súng ra , nhưng chưa kịp đã bị cô đá văng cẳng súng ra xa . Lại tung thêm vài cước khiến hắn vừa bò vừa lết mà chạy ra ngoài cổng chính .

“Khốn...”

Cô tỉnh rớt theo hấn nhưng phía sau đã nghe thấy tiếng gầm giận dữ.

“Khiết Lan.”

Thủ lĩnh Manshi từ phía sau vội cùng đám tùy tùng chạy đến, vẻ mặt lạnh lùng.

“Con lại đang gây rắc rối gì đây?”

Cô cắn cắn môi dưới:

“Cha...con...”

Trần Dạ cũng coi như phúc lớn mạng lớn, trải qua bao nhiêu việc vẫn có thể bình an vô sự mà ngồi hóp từng hóp cháo nóng vừa thổi vừa ăn vẻ mặt lại thỏa mãn vô cùng. Người ta nói thực sắc tính đã kém có sai, cô càng nghĩ càng thấy đúng nếu không phải cô bị bỏ đói tới mụ mị sao có thể cùng ai kia bày ra một màn đầy mờ ám.

Bây giờ chỉ cần cô bước chân ra khỏi cửa phòng sẽ có hàng loạt những ánh mắt kì dị luôn nhìn cô chăm chú, dò xét từng hành động của cô.

Tình hình của cô hiện tại chẳng khác nào một bước thành tiên, nào là được kẻ hầu người hạ cung phụng đầy đủ không thiếu thốn thứ gì. Máy ngày nay vì chân còn đau nên không thể đi lại, cả ngày chỉ còn cách nằm trên giường khiến cho tinh thần cô có chút rệu rã.

Cũng từ hôm trở về quân trại tới nay cô vẫn chưa thấy bóng dáng người kia, có vẻ như anh ta đã lặn mất tăm hơi, cô cũng có vài lần tính hỏi người hầu nhưng lại không biết mở miệng ra hỏi như thế nào cho phải.

Cảm giác của cô rất lạ, Trần Dạ nghĩ cô sắp điên lên rồi chẳng phải cô luôn muốn thoát khỏi đây hay sao, nhưng lại vẫn có cảm giác luyến tiếc không nỡ dù cho nó có hơi mơ hồ.

Bạn đang đọc truyện *Cô Đơn Oi Chào Nhé!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Ai Đem Lòng Yêu Ai Vì Chính Ai ! (2)

2 giờ sáng, tại Mazar Sharif.

“Bảo cáo khu trục ba an toàn.”

“Khu trục bốn an toàn.”

“Khu trục năm an toàn.”

...

Tiếng bước chân gấp gáp, dồn dập vang lên trong màn đêm, phía xa khu nội thành hàng loạt xe quân sự đang tiến vào, khói bay mịt trời.

Những chấm đỏ xung quanh ngôi làng vẫn đang nhấp nháy, nơi đó tập trung từng khu trục của quân lính, mọi thứ vẫn đang trong tình trạng căng thẳng.

Rose Cyrus đi loanh quanh một vòng, hai tay chấp vào nhau để ra phía sau lưng, nghe tiếng bước chân anh ngừng mặt lên nhìn:

“Bố trí xong hết rồi chứ?”

Lâm gác tay hành lễ chào chỉ huy, sau mới đáp:

“Thưa tướng quân hiện tại đã xong, quân ta bố trí hơn năm trăm ở khu nội thành còn lại đều nằm ở các khu trục.”

Rose đi đến ngồi vào chiếc bàn trước mặt, tay cầm một vật kiểu cách như đồ mỹ nghệ xoay vòng vòng, trong phòng hơi tối nên Lâm không chắc đó có phải vật anh đang âm thầm suy đoán hay không. Rose như đoán được ý nghĩ của người bên cạnh, anh nhàn nhạt lên tiếng:

“Biết gì đây không?”

Lâm trầm ngâm một chút rồi nói:

“Chẳng phải đây là “Gác quý” sao!”

Rose gật gù, coi như thừa nhận câu trả lời của Lâm.

“Bọn Koso tiêu rồi! Thế nên một phần Lưỡi liềm vàng vừa được bọn phiến quân Tali thu gọn. Còn lại vẫn được quân Nato kiểm soát, chúng ta cũng không thiệt thòi gì nhiều dù sao lô hàng lớn ở vùng Tam giác vàng chất lượng cũng không tệ nên nắm tay tạm ổn.”

Lâm như nghĩ ra được điều gì đó vội nói:

“Nếu vậy vụ tấn công tướng quân vừa rồi không phải là nhằm vào “Gác quý” này. Vậy bọn chúng muốn gì ở chúng ta?”

Rose dùng tay chỉ xuống đất.

“Là nơi này!”

Lâm im lặng, anh đi vòng qua cửa sổ mở một cánh bên hông ra, gió đêm lành lạnh lùa vào hòa quyện cùng một mùi hương nồng nàn của cánh đồng hoa rực rỡ bên ngoài khung cửa sắt.

“Ai mà biết được loài hoa xinh đẹp ngoài kia lại như một quả bom khủng bố chứ! Trông chúng thướt tha yếu đuối như thiếu nữ đôi mươi vậy.”

Rose nhếch miệng cười:

“Từ bao giờ mà thằng quý cậu lại biết sướng sướng như đàn bà thế hả?”

Anh ta cũng cảm thấy bản thân rực cười, lại nghe chỉ huy nói:

“Hai tiếng nữa là có thể cho công nhân vào được rồi. Phải tuyệt đối cẩn trọng vừa anh tức lần này là mẻ lớn, không biết bao nhiêu ánh mắt của bọn lang sói nhòm ngó đâu!”

Lâm nói:

“Có cần đưa người làm của quân doanh tới không thưa chỉ huy?”

Anh đáp:

“Nếu cấp bách thì càng nhiều người càng tốt, chúng ta phải thu gom cho mau chóng tránh đêm dài lắm mộng. Được rồi cậu ra ngoài xem tình hình thế nào đi.”

Anh ta lập tức nghiêm chân chào.

“Đã rõ thưa tướng quân.”

Rose tiến đến gần nơi Lâm vừa đứng, dõi mắt hướng ra xa thu gọn tầm nhìn của mình, loài hoa anh túc này đẹp thì có đẹp nhưng lại quá rực rỡ, quá uyển chuyển dễ làm lòng người lung lạc mê đắm. Chẳng phải đó cũng là thứ vũ khí quá lợi hại đó sao, hoa càng đẹp càng độc phụ nữ càng đẹp lại càng nguy hiểm. Những thứ hay phô bày rực rỡ lại càng dễ tạo ra một thế giới ảo hoàn hảo, một khi đã đắm thân vào thì cũng chẳng có hy vọng mà tìm được đường về. Hơn bốn giờ sáng, mọi phụ nữ trong doanh trại đều bị dẫn vào một chiếc xe tải lớn, mọi người mặt mũi ngáy ngủ bị động bước lên xe mơ màng chẳng biết việc gì đang xảy ra, chỉ nghe quân lính hô hào phải đi đến nông trường lao động. Trần Dạ cũng nằm trong số họ, cô hưởng phúc được vài ngày sau khi vết thương hồi phục hẳn, vẫn phải trở về vị trí cũ làm một cô hầu bếp chăm chỉ. Mặt trời chưa nhú lên khỏi rặng núi đã phải cùng mọi người ngồi trên chiếc xe xóc nảy băng qua hai ngọn đồi lớn, đầu óc cô vẫn còn hơi mụ mị, tiết trời buổi sớm ở nơi đây rất lạnh cô kéo cổ áo lại sát vào nhau hy vọng giữ ấm được cơ thể.

Chiếc xe này bên ngoài được phủ một tấm bạt dày, không gian kín mít chật chội. Mọi người đều ngồi im thin thít, thỉnh thoảng sẽ có vài tiếng ho hắt nhưng tuyệt nhiên chẳng ai tò mò rằng bọn họ sẽ đi đến đâu trừ Trần Dạ.

Xuất thân của cô vốn là con nhà nông, không giống lông cũng giống cánh những việc như cuốc đất, đào đất, chăm bón, hái gặt cô đều làm được cả. Chỉ có điều ở đây cô không biết bọn họ có làm theo cách mà cô biết không, cô cũng không muốn đến lúc đó bản thân lỏng lẻo lại chộc giãi bọn lính canh của nông trường. Tò mò thì tò mò nhưng cũng đành nuốt lại vào bụng vì chẳng ai có hứng thú muốn làm phiền dịch cho cô.

Khi chiếc xe dừng hẳn, mọi người mới lục tục đứng lên, có người còn uốn éo thân mình, Trần Dạ phải lộp bụi dính trên quần áo. Cửa xe được mở ra, ánh sáng vàng vọt xuyên vào bên trong đánh tan cái không khí lạnh lẽo đang bao trùm khắp nơi trên cơ thể họ.

Trần Dạ bước xuống xe, một tay đưa lên trán che bớt ánh nắng đang chói lóa, trước mắt cô là hàng ngàn nụ hoa anh túc đang lắc lư vẫy chào họ. Cô nuốt nước bọt thật khó tin khi chính tận mắt mình nhìn thấy “loài hoa của thần chết”, những cánh đồng anh túc rộng lớn hiện diện ngay bên lề đường, dưới chân cô.

Những người công dân trên cánh đồng ngừng đầu lên quan sát ánh mắt của những con người đang không ngừng tò mò hướng về phía họ cùng hàng dài

các chiếc xe đang nói đuôi nhau tiến vào, ngạc nhiên là họ có vẻ không mấy quan tâm đến điều đó.

Bọn người của Trần Dạ được phát cho từng dụng cụ, một cái gùi đựng cùng con dao lưỡi liềm. Trước khi cho phép bọn họ vào những cánh đồng anh túc, một viên quản đốc nông trường đứng trên một cái bục cao, ông ta cố gắng gân cổ lên hét thật to:

“Việc của mọi người là thu hoạch củ của cây anh túc, tôi hy vọng không có một con nghiện nào tồn tại ở đây và cũng không muốn một con nghiện nào sẽ xuất hiện sau khi mùa thu hoạch đã xong. Ở đây không có chống đối mà chỉ có sự phục tùng, tốt hơn hết mọi người nên biết sẽ có hàng trăm nòng súng hiện diện xung quanh khi có một sự đối trá nào diễn ra. Cuộc sống của mọi người sẽ tan nát, con cái sẽ không được đến trường nếu có ai đó cố gắng nếm củ của cây anh túc!”

Phía dưới đã có vài tiếng xì xào, Trần Dạ đưa mắt nhìn con dao lưỡi liềm đang cầm trên tay cô thở một hơi dài. Bao năm cô cố gắng rèn luyện bản thân trở thành một bác sĩ giỏi chỉ để hy vọng có thể cứu được nhiều người khỏi bệnh tật giầy vò, đấu tranh với thần chết để họ được sống, đi nửa vòng tròn thì số phận lại đưa đẩy cô ngày hôm nay phải gồng lưng đem đến những thứ phá hủy sự sống tốt đẹp của con người.

Tất cả mọi người bị lừa xuống một cánh đồng để thu hoạch, tiết trời tháng tư ban ngày thì nắng như lò thiêu ban đêm lại lạnh giá gần âm độ, khiến cho sự khắc nghiệt ở nơi đây càng thêm rõ nét. Một phụ nữ trạc tuổi cô đang cồng con nhỏ trên lưng, đứa trẻ ngoe đầu sau gáy mẹ ngủ li bì, Trần Dạ tiến đến gần cô ấy, bản thân cũng bắt chước làm theo từng động tác của người phụ nữ, cô ta xoay qua nhìn Trần Dạ ánh mắt không mấy thiện cảm nhưng nhìn cách cô làm cô ấy chỉ cười mỉm rồi xoay người về trước tỏ ý sẽ làm mẫu cho cô coi một lần.

Trần Dạ đứng thẳng người chăm chú nhìn, sau đó làm lại vài lần thì đã gần như thành thạo. Người phụ nữ ấy thấy vậy tấm tắc cười, còn giơ ngón tay cái lên ra hiệu với cô.

Trần Dạ nhích đến gần sát bên cô ấy, ngắm nghía đứa nhỏ, mặt trời đã lên tới tận đỉnh đầu trán đứa nhỏ lấm tấm mồ hôi nhưng hai mắt vẫn cứ nhắm nghiền, cô thấy có vẻ không ổn bèn hỏi mẹ đứa nhỏ:

“Đứa bé này vẫn ổn chứ?”

Người phụ nữ đáp:

“Không sao chỉ là say thuốc phiện thôi.”

Trần Dạ kinh ngạc, đứa nhỏ này khoảng chừng chỉ mới hai ba tuổi, còn quá nhỏ để trở thành một con nghiện thuốc phiện.

Cô nói, trong giọng nói hơi xúc động:

“Con cô nó còn quá nhỏ để hút thuốc phiện, điều đó sẽ phá hủy thẳng bé mất.”

Người phụ nữ lắc đầu, ánh mắt thấp thoáng sự bất đắc dĩ:

“Không còn cách nào khác cả, tôi phải lao động để nuôi sống cả nhà, nếu tôi không cho con ăn thứ đó con sẽ không chịu ngủ!”

Cô đứng chết trân một lúc, ánh mắt nhìn chằm chằm khuôn mặt rám nắng của đứa nhỏ, môi của đứa nhỏ đã thâm đen lại, chúng khô khốc thiếu sức sống như cách mà đứa trẻ nằm im liêm trên lưng mẹ.

Người phụ nữ vẫn chăm chú làm việc, cô ấy kéo Trần Dạ xuống ý bảo cô mau làm việc nếu không sẽ bị quản đốc la mắng. Trần Dạ hỏi thêm về thông tin của người phụ nữ kia, cô ấy bảo rằng vốn xuất thân từ một gia đình nghèo làm nghề dệt thảm ở tỉnh Baikh, sau đó có chồng sinh liền một lúc bốn đứa con, cả gia đình chỉ trông mong vào mỗi sức lao động của cô ấy, chồng cô ấy năm ngoài vì đi ăn trộm nên đã bị bắn chết.

Người phụ nữ ấy còn giải thích:

“Thuốc phiện giúp chúng tôi gạt lợc để nuôi con. Ngoài ra chúng tôi nghèo đói chỉ có thuốc phiện để ăn thôi, đau ốm bệnh tật cũng vậy nó giúp chúng tôi không còn đau nữa.”

Trần Dạ hỏi nhỏ:

“Sao mọi người không đến bệnh viện để được chữa trị, khi ấy sẽ có thuốc cho mọi người dùng.”

Người phụ nữ ấy lại nói:

“Ở đây thuốc rất mắc chúng tôi làm gì có tiền, với lại dùng thuốc phiện chữa bệnh đã thành thói quen chẳng ai muốn bỏ điều đó đi cả.”

Trần Dạ lại hỏi:

“Tác hại của việc lạm dụng loại thuốc này rất ghê gớm, việc này mọi người có biết không?”

Người phụ nữ đáp:

“Biết thì thế nào thuốc phiện là thứ duy nhất chúng tôi có thể có để mà trông cậy. Từ thời ông cha chúng tôi đã như vậy rồi, vòng xoáy này không dứt ra

được.”

Giọng điệu khi nói ra những lời này của cô ấy rất bình thản, như đang kể về com cà muối mắm hằng ngày họ hay ăn. Còn riêng Trần Dạ cô chỉ cảm thấy sốc, thật sự rất sốc, cùng là kiếp con người nhưng không có nỗi khổ nào giống nỗi khổ nào. Cô lặng thinh cả ngày trời, vẫn còn chéch choáng vì cái nắng bên ngoài hay vì sự ám ảnh bởi khuôn mặt lặng im của đứa trẻ cô cũng không biết nữa.

Bạn đang đọc truyện *Cô Đơn Ơi Chào Nhé!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Ai Đem Lòng Yêu Ai Vì Chính Ai !

Từ trong lòng anh cô ngẩng đầu lên nhìn sâu vào mắt người kia , dưới ánh lửa lập lòe hơi ẩm bao phủ khắp mọi nơi trên cơ thể cô .

“ Để tôi đoán thử xem em đang nghĩ gì nhé .”

Trần Dạ lười nhác từ trong lòng anh phát ra một tiếng ừm.

“ Chắc hẳn bây giờ em đang rất cảm động và nghĩ rằng tôi rất tuyệt đúng không ?”

“ Đúng vậy !”

Anh có vẻ hơi ngạc nhiên về sự thành thực của cô .

“ Vậy ... em có thể yêu tôi được không ?”

“ Có thể tôi sẽ suy nghĩ ...”

“ Còn phải suy nghĩ nữa sao ? Tiêu chuẩn của em cũng thật là cao đó .”

Anh siết nhẹ cô trong lòng ra vẻ sẽ trừng phạt vì câu nói vừa rồi của cô .

“ À... ừm ... hừ ... Thưa tướng quân có vẻ như tôi xuất hiện không đúng lúc thì phải ?” . Lâm đứng phía sau hai người họ , anh chàng có vẻ hơi bối rối .

Trần Dạ vội tách ra khỏi lòng Rose , cô ngượng ngập , hai người họ trở nên mờ ám tự bao giờ vậy chứ ! Thật là ngượng quá đi mất.

Tâm trạng của Rose lúc này rất thoải mái , anh vui vẻ vỗ vai Lâm vài cái dường như không có ý định sẽ trách tội anh ta . Quân lính từ phía trên miệng hố ra hiệu cho bọn họ có thể tiến lên , một tốp lính đang dần xuống miệng hố bọn họ mang theo cả một cái cang nằm được căng hai bên đầu dây , cấu trúc như ròng rọc .

Trần Dạ nằm lên đó , chỉ cần thất nút an toàn là có thể từ từ được nâng lên ra khỏi hố .

Những người phía dưới thì chỉ cần đu dây thường được thả xuống , có vẻ như bọn họ ra ngoài cũng rất dễ dàng .

“ Con không thể đi được sao ?”

“ Không thể !”

“ Cha ... người không thể như thế được.”

Khiết Lan bộ dáng nũng nịu cố ý lấy lòng cha mình , nhưng ông có vẻ rất cứng rắn chưa có ý định sẽ thuận theo ý của cô .

“ Con gái à không phải là cha muốn làm khó gì con nhưng để dài quá người khác lại đâm ra khinh nhờn .”

“ Cha à người quá lo xa rồi , con biết nên như thế nào cho phải đạo mà . Cha người không tin tưởng đức hạnh của con gái người sao ?”

Thủ lĩnh Manshi nhướn mày thờ dài , cả cuộc đời của ông chỉ có duy nhất mỗi cô là con gái , thân là người làm cha sao có thể thờ ơ không lo đến hạnh phúc cả đời của con gái mình . Có điều con gái ông chọn ai không chọn lại chọn trúng tên thuộc hạ của tướng lĩnh trong quân doanh , đã vậy còn si mê đến không có thuốc chữa .

Ông là người dụng binh có nguyên tắc của người dùng binh một khi đã dùng đến ai thì sẽ không nghi , một khi đã nghi thì sẽ không bao giờ dùng . Nhưng hiện tại thời thế đã đổi , con người ông cũng không thể cố chấp mãi một nguyên tắc bất định nào đó được . Nỗi lòng của kẻ mưu cao sao ông không nhìn

thấu chí là chưa thể ra tay diệt trừ được mà thôi .

“ Anh trai con hai ngày nữa sẽ từ tiền tuyến trở về lúc đó e là trong quân sẽ có binh biến ta không yên tâm khi con cứ lòng nhông bên ngoài . Con hiểu ý cha chứ Khiết Lan !?”

Cô đang định nói tiếp lời cha nhưng đúng lúc lại có quân lính tới cấp báo tin khẩn , nên ông cố ý xua tay đuổi cô ra ngoài .

“ Chẹp”

Được rồi coi như tạm thời hôm nay cô sẽ làm một thiếu nữ ngoan ngoãn . Cả ngày chỉ biết may vá rồi lại chăm một đàn gia súc đơi chúng cho ra thật nhiều sữa cô nhất định sẽ làm món bánh kem mà anh yêu thích .

Cô đi dọc hành lang tốc độ chậm rãi dù sao cũng chẳng cần vội vốn dĩ cũng không có việc gì cho cô làm . Kẻ hầu trong quân doanh khá đông bọn họ đa phần là nữ nô lệ chiến tranh , cô không bao giờ nói chuyện với bọn họ thậm chí cô còn thấy chán ghét .

Ông trời quả thật rất công bằng không bao giờ cho ai tự mãn được quá lâu . Chẳng hạn như cô chính là một minh chứng rõ ràng nhất , có ai ngờ rằng một thiên kim đại tiểu thư ngày ngày được người khác cung phụng như cô lại phải lòng một người con trai xuất thân bản hàn , thấp kém cơ chứ .

Dù cô biết phía trước là ngõ cụt nhưng vẫn cố bướng bỉnh đâm đầu vào , cô không tin không thể tìm được lối thoát .

Thoáng một chút về phía trước , có một tốp người đang dần tiến gần cô , bất giác cả người Khiết Lan căng thẳng cô xoay lưng nhìn ra hướng khác tránh chạm mặt bọn chúng . Cô không muốn gây rắc rối vào lúc này cách tốt nhất chuẩn vẫn là thượng sách .

“ Chà ... chà đây không phải là Khiết Lan tiểu thư đó sao ?”

Cô giả lơ không hiệu quả đành xoay mặt lại , nghênh mặt lên đáp :

“ Thì sao ?”

Hắn ta thấy cô có vẻ khó chịu , cũng không giả là cột nhà nữa bộ dáng nghiêm túc hơn nhưng ánh mắt vẫn nhìn cô chằm chặp :

“ Lâu lắm không thấy tiểu thư ghé qua Mastasha ta rất lo cho cô .”

Khiết Lan liếc hắn , đáp :

“ Cũng chẳng thiếu thứ gì nên ta không sang Mastasha .”

Hắn có vẻ trầm ngâm , sờ tay lên cằm ánh mắt vẫn nhìn cô không rời .

“ Thì ra không thiếu nên thấy tiểu thư xinh đẹp hơn hẳn !”

Cô bực bội cau gắt :

“ Này ăn nói cho cẩn thận .”

Hắn ta cười cười :

“ Nhan sắc rung động lòng người như tiểu thư sao lại cam lòng về làm vợ cho một thằng thuộc hạ của Rose chứ , hừm !”

“ Cút , người nghỉ ở đây là Mastasha hay sao hả ? Ăn nói ngông cuồng coi chừng ta cắt lưỡi người cho chó ăn .”

Hắn ta không giận dữ mà ngược lại còn khá thích thú , lại vỗ tay cho đám thuộc hạ phía sau đi ra cổng trước . Hắn vờn quanh cô hai ba lượt sau đó nhếch môi lên đi thẳng chẳng có chút ý nghĩ tốt lành nào .

“ Cũng chỉ là loại tạp chủng tương bản thân thật sự ghê gớm .”

Cô nắm chặt hai nắm tay , nghiền răng ken két , được lắm bà đã nhìn người mà người lại không biết phải trái xem cô như kẻ điếc .

Nhắc chân phi cả người từ phía sau đập thẳng vào lưng hắn , hắn ta không kịp đề phòng liền ngã chới với sấp mặt xuống sàn . Cô còn chưa hả dạ đã thêm vài cước vào mông hắn làm hắn ta hét toáng lên .

“ Mẹ kiếp mày chưa nếm mùi lợi hại của bà đây là chưa biết sợ phải không !”

Hắn ta cũng chẳng vừa liền rà tay xuống định móc khẩu súng ra , nhưng chưa kịp đã bị cô đá văng cẳng súng ra xa . Lại tung thêm vài cước khiến hắn vừa bò vừa lết mà chạy ra ngoài cổng chính .

“ Khốn ...”

Cô tính rượt theo hắn nhưng phía sau đã nghe thấy tiếng gầm giận dữ .

“ Khiết Lan .”

Thủ lĩnh Manshi từ phía sau vội cùng đám tùy tùng chạy đến , vẻ mặt lạnh lùng .

“ Con lại đang gây rắc rối gì đấy ?”

Cô cắn cắn môi dưới :

“ Cha ... con ...”

Trần Dạ cũng coi như phúc lớn mạng lớn , trải qua bao nhiêu việc vẫn có thể bình an vô sự mà ngồi hóp từng hóp cháo nóng vừa thổi vừa ăn vẻ mặt lại thỏa mãn vô cùng . Người ta nói thực sắc tính dã kém có sai , cô càng nghĩ càng thấy đúng nếu không phải cô bị bỏ đói tới mù mị sao có thể cùng ai kia bày ra một màn đầy mờ ám .

Bây giờ chỉ cần cô bước chân ra khỏi cửa phòng sẽ có hàng loạt những ánh mắt kì dị luôn nhìn cô chăm chú , dò xét từng hành động của cô .

Tình hình của cô hiện tại chẳng khác nào một bước thành tiên , nào là được kẻ hầu người hạ cung phụng đầy đủ không thiếu thốn thứ gì. Mấy ngày nay vì chân còn đau nên không thể đi lại , cả ngày chỉ còn cách nằm trên giường khiến cho tinh thần cô có chút rệu rã .

Cũng từ hôm trở về quân trại tới nay cô vẫn chưa thấy bóng dáng người kia , có vẻ như anh ta đã lặn mất tăm hơi , cô cũng có vài lần tính hỏi người hầu nhưng lại không biết mở miệng ra hỏi như thế nào cho phải .

Cảm giác của cô rất lạ , Trần Dạ nghĩ cô sắp điên lên rồi chẳng phải cô luôn muốn thoát khỏi đây hay sao , nhưng lại vẫn có cảm giác luyến tiếc không nỡ dù cho nó có hơi mơ hồ .

Bạn đang đọc truyện *Cô Đơn Ơi Chào Nhé!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23: Ai Đem Lòng Yêu Ai Vì Chính Ai ! (Tiếp 1)

2 giờ sáng , tại Mazar Sharif .

“ Báo cáo khu trực ba an toàn .”

“ Khu trực bốn an toàn .”

“ Khu trực năm an toàn .”

...

Tiếng bước chân gấp gáp , dồn dập vang lên trong màn đêm , phía xa khu nội thành hàng loạt xe quân sự đang tiến vào , khói bay mù trời .

Những chấm đỏ xung quanh ngôi làng vẫn đang nhấp nháy , nơi đó tập trung từng khu trực của quân lính , mọi thứ vẫn đang trong tình trạng căng thẳng .

Rose Cyrus đi loanh quanh một vòng , hai tay chấp vào nhau để ra phía sau lưng , nghe tiếng bước chân anh ngẩng mặt lên nhìn :

“ Bố trí xong hết rồi chứ ?”

Lâm gác tay hành lễ chào chỉ huy , sau mới đáp :

“ Thừa tướng quân hiện tại đã xong , quân ta bố trí hơn năm trăm ở khu nội thành còn lại đều nằm ở các khu trực .”

Rose đi đến ngồi vào chiếc bàn trước mặt , tay cầm một vật kiểu cách như đồ mỹ nghệ xoay vòng vòng , trong phòng hơi tối nên Lâm không chắc đó có phải vật anh đang âm thầm suy đoán hay không . Rose như đoán được ý nghĩ của người bên cạnh , anh nhàn nhạt lên tiếng :

“ Biết gì đây không ?”

Lâm trầm ngâm một chút rồi nói :

“Chẳng phải đây là “Gác quý” sao !”

Rose gật gù , coi như thừa nhận câu trả lời của Lâm .

“Bọn Koso tiêu rồi ! Thế nên một phần Lưỡi liềm vàng vừa được bọn phiến quân Tali thu gọn . Còn lại vẫn được quân Nato kiểm soát , chúng ta cũng không thiệt thòi gì nhiều dù sao lô hàng lớn ở vùng Tam giác vàng chất lượng cũng không tệ nên nắm tay tạm ổn .”

Lâm như nghĩ ra được điều gì đó vội nói :

“Nếu vậy vụ tấn công tướng quân vừa rồi không phải là nhằm vào “Gác quý” này . Vậy bọn chúng muốn gì ở chúng ta ?”

Rose dùng tay chỉ xuống đất .

“ Là nơi này !”

Lâm im lặng , anh đi vòng qua cửa sổ mở một cánh bên hông ra , gió đêm lành lạnh lùa vào hòa quyện cùng một mùi hương nồng nàn của cánh đồng hoa rực rỡ bên ngoài khung cửa sắt .

“ Ai mà biết được loài hoa xinh đẹp ngoài kia lại như một quả bom không nổ chứ ! Trông chúng thướt tha yếu điệu như thiếu nữ đôi mươi vậy .”

Rose nhếch miệng cười :

“ Từ bao giờ mà thằng quý cậu lại biết suýt suýt như đàn bà thế hả ?”

Anh ta cũng cảm thấy bản thân rực cười , lại nghe chỉ huy nói :

“ Hai tiếng nữa là có thể cho công nhân vào được rồi . Phải tuyệt đối cẩn trọng vừa anh tức lần này là mẹ lớn , không biết bao nhiêu ánh mắt của bọn lang sói nhòm ngó đâu !”

Lâm nói :

“ Có cần đưa người làm của quân doanh tới không thưa chỉ huy ?”

Anh đáp :

“ Nếu cấp bách thì càng nhiều người càng tốt , chúng ta phải thu gom cho mau chóng tránh đêm dài lắm mộng . Được rồi cậu ra ngoài xem tình hình thế nào đi .”

Anh ta lập tức nghiêm chân chào .

“ Đã rõ thưa tướng quân .”

Rose tiến đến gần nơi Lâm vừa đứng , đôi mắt hướng ra xa thu gọn tầm nhìn của mình , loài hoa anh túc này đẹp thì có đẹp nhưng lại quá rực rỡ , quá uyển chuyển dễ làm lòng người lung lạc mê đắm . Chẳng phải đó cũng là thứ vũ khí quá lợi hại đó sao , hoa càng đẹp càng độc phụ nữ càng đẹp lại càng nguy hiểm . Những thứ hay phô bày rực rỡ lại càng dễ tạo ra một thế giới ảo hoàn hảo , một khi đã dấn thân vào thì cũng chẳng có hy vọng mà tìm được đường về.

Hơn bốn giờ sáng , mọi phụ nữ trong doanh trại đều bị dồn vào một chiếc xe tải lớn , mọi người mặt mũi ngáy ngủ bị động bước lên xe mơ màng chẳng biết việc gì đang xảy ra , chỉ nghe quân lính hô hào phải đi đến nông trường lao động . Trần Dạ cũng nằm trong số họ , cô hưởng phúc được vài ngày sau khi vết thương hồi phục hẳn , vẫn phải trở về vị trí cũ làm một cô hầu bếp chăm chỉ . Mặt trời chưa nhú lên khỏi rặng núi đã phải cùng mọi người ngồi trên chiếc xe xóc nảy băng qua hai ngọn đồi lớn , đầu óc cô vẫn còn hơi mụ mị , tiết trời buổi sớm ở nơi đây rất lạnh cô kéo cổ áo lại sát vào nhau hy vọng giữ ấm được cơ thể .

Chiếc xe này bên ngoài được phủ một tấm bạt dày , không gian kín mít chật chội . Mọi người đều ngồi im thin thít , thỉnh thoảng sẽ có vài tiếng ho hắt nhưng tuyệt nhiên chẳng ai tò mò rằng bọn họ sẽ đi đến đâu trừ Trần Dạ .

Xuất thân của cô vốn là con nhà nông , không giống lông cũng giống cánh những việc như cuốc đất , đào đất , chăm bón , hái gặt cô đều làm được cả . Chỉ có điều ở đây cô không biết bọn họ có làm theo cách mà cô biết không , cô cũng không muốn đến lúc đó bản thân lóng ngóng lại chọc giận bọn lính canh của nông trường . Tò mò thì tò mò nhưng cũng đành nuốt lại vào bụng vì chẳng ai có hứng thú muốn làm phiên dịch cho cô .

Khi chiếc xe dừng hẳn , mọi người mới lục tục đứng lên , có người còn uốn éo thân mình , Trần Dạ phui lớp bụi dính trên quần áo . Cửa xe được mở ra , ánh sáng vàng vọt xuyên vào bên trong đánh tan cái không khí lạnh lẽo đang bao trùm khắp nơi trên cơ thể họ .

Trần Dạ bước xuống xe , một tay đưa lên trán che bớt ánh nắng đang chói lóa , trước mắt cô là hàng ngàn nụ hoa anh túc đang lắc lư vẫy chào họ . Cô nuốt nước bọt thật khó tin khi chính tận mắt mình nhìn thấy “ loài hoa của thần chết” , những cánh đồng anh túc rộng lớn hiện diện ngay bên lề đường , dưới chân cô .

Những người công dân trên cánh đồng ngừng đầu lên quan sát ánh mắt của những con người đang không ngừng tò mò hướng về phía họ cùng hàng dài

các chiếc xe đang nói đuôi nhau tiến vào , ngạc nhiên là họ có vẻ không mấy quan tâm đến điều đó .

Bọn người của Trần Dạ được phát cho từng dụng cụ , một cái guì đựng cùng con dao hình lưỡi liềm. Trước khi cho phép bọn họ vào những cánh đồng anh túc , một viên quản đốc nông trường đứng trên một cái bục cao , ông ta cố gắng gằn cổ lên hét thật to :

“ Việc của mọi người là thu hoạch củ của cây anh túc , tôi hy vọng không có một con nghiện nào tồn tại ở đây và cũng không muốn một con nghiện nào sẽ xuất hiện sau khi mùa thu hoạch đã xong . Ở đây không có chống đối mà chỉ có sự phục tùng , tốt hơn hết mọi người nên biết sẽ có hàng trăm nòng súng hiện diện xung quanh khi có một sự đối trá nào diễn ra . Cuộc sống của mọi người sẽ tan nát , con cái sẽ không được đến trường nếu có ai đó cố gắng nếm củ của cây anh túc !”

Phía dưới đã có vài tiếng xì xào , Trần Dạ đưa mắt nhìn con dao lưỡi liềm đang cầm trên tay cô thờ một hơi dài . Bao năm cô cố gắng rèn luyện bản thân trở thành một bác sĩ giỏi chỉ để hy vọng có thể cứu được nhiều người khỏi bệnh tật giầy vò , đấu tranh với thần chết để họ được sống , đi nửa vòng tròn thì số phận lại đưa đẩy cô ngày hôm nay phải gồng lưng đem đến những thử phá hủy sự sống tốt đẹp của con người .

Tất cả mọi người bị lừa xuống một cánh đồng để thu hoạch , tiết trời tháng tư ban ngày thì nắng như lò thiêu ban đêm lại lạnh giá gần âm độ , khiến cho sự khắc nghiệt ở nơi đây càng thêm rõ nét . Một phụ nữ trạc tuổi cô đang cõng con nhỏ trên lưng , đứa trẻ ngoe đầu sau gáy mẹ ngủ li bì , Trần Dạ tiến đến gần cô ấy , bản thân cũng bắt chước làm theo từng động tác của người phụ nữ , cô ta xoay qua nhìn Trần Dạ ánh mắt không mấy thiện cảm nhưng nhìn cách cô làm cô ấy chỉ cười mỉm rồi xoay người về trước tỏ ý sẽ làm mẫu cho cô coi một lần .

Trần Dạ đứng thẳng người chăm chú nhìn , sau đó làm lại vài lần thì đã gần như thành thạo . Người phụ nữ ấy thấy vậy tầm tắt cười , còn giơ ngón tay cái lên ra hiệu với cô .

Trần Dạ nhích đến gần sát bên cô ấy , ngắm nghía đứa nhỏ , mặt trời đã lên tới tận đỉnh đầu trán đứa nhỏ lấm tấm mồ hôi nhưng hai mắt vẫn cứ nhắm nghiền , cô thấy có vẻ không ổn bèn hỏi mẹ đứa nhỏ :

“ Đứa bé này vẫn ổn chứ ?”

Người phụ nữ đáp :

“ Không sao chỉ là say thuốc phiện thôi .”

Trần Dạ kinh ngạc , đứa nhỏ này khoảng chừng chỉ mới hai ba tuổi , còn quá nhỏ để trở thành một con nghiện thuốc phiện .

Cô nói , trong giọng nói hơi xúc động :

“ Con cô nó còn quá nhỏ để hút thuốc phiện , điều đó sẽ phá hủy thằng bé mất .”

Người phụ nữ lắc đầu , ánh mắt thấp thoáng sự bất đắc dĩ :

“ Không còn cách nào khác cả , tôi phải lao động để nuôi sống cả nhà , nếu tôi không cho con ăn thứ đó con sẽ không chịu ngủ !”

Cô đứng chết trân một lúc , ánh mắt nhìn chăm chăm khuôn mặt rám nắng của đứa nhỏ , môi của đứa nhỏ đã thâm đen lại , chúng khô khốc thiếu sức sống như cách mà đứa trẻ nằm im liêm trên lưng mẹ .

Người phụ nữ vẫn chăm chú làm việc , cô ấy kéo Trần Dạ xuống ý bảo cô mau làm việc nếu không sẽ bị quản đốc la mắng . Trần Dạ hỏi thêm về thông tin của người phụ nữ kia , cô ấy bảo rằng vốn xuất thân từ một gia đình nghèo làm nghề dệt thảm ở tỉnh Baikh , sau đó có chồng sinh liền một lúc bốn đứa con , cả gia đình chỉ trông mong vào mỗi sức lao động của cô ấy , chồng cô ấy năm ngoái vì đi ăn trộm nên đã bị bắn chết .

Người phụ nữ ấy còn giải thích :

“ Thuốc phiện giúp chúng tôi gạt lức để nuôi con . Ngoài ra chúng tôi nghèo đói chỉ có thuốc phiện để ăn thôi , đau ốm bệnh tật cũng vậy nó giúp chúng tôi không còn đau nữa .”

Trần Dạ hỏi nhỏ :

“ Sao mọi người không đến bệnh viện để được chữa trị , khi ấy sẽ có thuốc cho mọi người dùng .”

Người phụ nữ ấy lại nói :

“ Ở đây thuốc rất mắc chúng tôi làm gì có tiền , với lại dùng thuốc phiện chữa bệnh đã thành thói quen chẳng ai muốn bỏ điều đó đi cả .”

Trần Dạ lại hỏi :

“ Tác hại của việc lạm dụng loại thuốc này rất ghê gớm , việc này mọi người có biết không ?”

Người phụ nữ đáp :

“ Biết thì thế nào thuốc phiện là thứ duy nhất chúng tôi có thể có để mà trông cậy . Từ thời ông cha chúng tôi đã như vậy rồi , vòng xoáy này không dứt

ra được .”

Giọng điệu khi nói ra những lời này của cô ấy rất bình thản , như đang kể về cơm cà muối mắm hằng ngày họ hay ăn . Còn riêng Trần Dạ cô chỉ cảm thấy sốc , thật sự rất sốc , cùng là kiếp con người nhưng không có nỗi khổ nào giống nỗi khổ nào . Cô lặng thinh cả ngày trời , vẫn còn chéch choáng vì cái nắng bên ngoài hay vì sự ám ảnh bởi khuôn mặt lặng im của đứa trẻ cô cũng không biết nữa .

Bạn đang đọc truyện *Cô Đơn Ơi Chào Nhé!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Ai Đem Lòng Yêu Ai Vì Chính Ai ! (Tiếp 2)

“ Reng-reng-reng”

Tiếng loa phát ra từng đợt tiếng kêu dài réo rắc, mọi người đều đã nghỉ tay.

“ Đến giờ ăn rồi, cô vào cùng tôi chứ?”

Người phụ nữ nhìn cô nói.

Trần Dạ gật nhẹ đầu đồng ý, hai người cùng nhập vào đám đông công nhân đang đi phía sau họ, vừa đi cô vừa trò chuyện với người phụ nữ kia.

“ Thực ra tôi là người ngoại quốc, cách nơi này cũng khá xa, chị cứ gọi tên tôi Trần Dạ đi.”

Người phụ nữ đứng đưa đứa nhỏ sau lưng.

“ Tôi có thể đoán được ... ừm ... nhìn cô khá khác biệt so với phụ nữ ở đây, tôi là Aziza Meer Rusavia, cô có thể gọi tôi là Aziza.”

“ Aziza ...tên cô thật hay!”

Cô ta xoay người, môi mím nâng lên thể hiện sự hài lòng khi nghe Trần Dạ khen ngợi.

Nhà ăn ở nơi đây thực chất là trại tập trung cũ được nông trường tận dụng lại, diện tích khá rộng có thể chứa cả mấy trăm người cùng lúc, mọi người xếp thành một hàng dài người này nối đuôi người kia, trật tự chờ đợi nhận thức ăn.

Ở đây không bố trí bàn ghế, cho nên mọi người tự giác tìm cho bản thân một góc nào đó để vừa ăn vừa tranh thủ nghỉ ngơi, có thông báo bọn họ phải làm tới nửa đêm mới được đi nghỉ, rõ ràng là đang vắt kiệt sức lao động của người khác một cách cùng cực.

Trần Dạ nhận lấy phần ăn, một chén súp nhỏ lỏng bỏng nước, một thanh bánh mì đen khô cứng được làm từ bột lúa mì lâu năm. Cô dáo dác nhìn xung quanh, tìm kiếm bóng hình người phụ nữ kia, đi một vòng cô trông thấy Aziza đang bế đứa nhỏ trên tay ngồi vào một góc gian nhà trống.

Cô lại gằn, đứa nhỏ mới thức dậy nên hơi gắt ngủ, ngoác nhìn. Trần Dạ mỉm cười thân thiện với nó, còn đưa miếng bánh mì trên tay mình cho đứa nhỏ, nhưng thằng bé xoay đi, hai tay nắm chặt lại không có ý muốn nhận lấy.

Cô cũng không ép buộc nó, chỉ chọc chọc cho nó cười, sau đó đưa bánh mì lên miệng cố gắng ăn một ít, bụng cô đã đói ngấu nghiêng nhưng loại thức ăn này quá khô khan, nó làm cho thực quản cô khô rát, nghẹn lại mỗi khi cố nuốt thức ăn xuống. Hóp vội vã vài ngụm canh nhưng vẫn không ăn thua.

Trần Dạ nhắm chặt hai mắt lại, trán cô dần hằn lên những vết lằn sâu, cố chịu những cơn đau quặn thắt từ dạ dày.

Phía ngoài cổng nông trường có hai chiếc xe Jeep tiến vào, bọn họ từ trên xe nhanh nhẹn bước xuống, đi đến cách đó không xa Lâm cùng thuộc hạ đã trông thấy người đàn ông bên trong bước ra. Anh ta đeo mắt kính đen, sống mũi cao ngất, khuôn mặt góc cạnh cùng hàng chân mày đen rậm càng tôn lên khí thế bức người. Trên người anh ta mặc một chiếc áo sơ mi đen, ba khuy áo không cài lộ ra vòm ngực săn chắc, khí thế bất cần, phối với quần tây âu cùng đôi giày da đen bóng. Thoạt nhìn có chút phong trần, tùy tiện nhưng lại rất hài hòa, càng tôn lên khí chất hoang dại của người đàn ông này.

Anh ta đánh mắt qua nhìn người bên cạnh, âm thầm đánh giá sau đó mới lên tiếng.

“ Đã lâu không gặp?”

Lâm gật nhẹ đầu, không đáp lời anh ta, chỉ truyền tới mệnh lệnh.

“ Tướng quân chúng tôi đang đợi ngài bên trong, bây giờ có thể vào được rồi.”

“Được.”

Anh ta đi phía sau Lâm, hai người một trước một sau dừng lại bên ngoài một cánh cửa bằng thép đang đóng chặt.

“Ngài đợi ở đây một chút, tôi vào trong thông báo cho tướng quân.”

Vừa nói, Lâm vừa nhập mã an ninh lên cánh cửa, lập tức cánh cửa tự động mở ra, anh ta lách vào trong nhanh chóng.

Rose đang ngồi sau bàn làm việc, hai chân vắt chéo gác lên trên bàn, ngửa đầu ra sau tựa mình lên ghế da nhắm mắt dưỡng thần, tay còn day day huyệt ở mi tâm. Anh nghe tiếng bước chân, mở hé mắt ra nhìn.

“Đã tới?”

Lâm đáp: “Vâng! Hắn ta đang đợi bên ngoài.”

“Hắn mang theo bao nhiêu thuộc hạ?”

“Khoảng mười tên.”

“Cho hắn vào đi.”

“Rõ.”

Rose đứng dậy, hơi uể oải nhưng ngay lập tức liền khôi phục trạng thái áp bức, lạnh lẽo thường ngày.

Người đàn ông đi tới, hắn ta vừa thấy Rose liền hớn hờ, đưa tay ra bắt lấy tay anh.

“Hân hạnh ... người anh em cũng đã lâu không gặp cậu rồi.”

Rose đáp lời: “Đúng vậy! Cậu ngồi đi.”

Sau khi yên vị, anh ta đảo mắt đánh giá căn phòng một lượt, rồi nói: “Đúng là mấy năm không gặp cậu càng ngày càng không tầm thường! Tôi cũng không nhiều lời, vào chủ đề chính vậy.”

Anh ta có vẻ thiếu kiên nhẫn, Rose biết rõ con người này, từ rất lâu rồi khi còn ở trên chiến trường hai người cũng từng đối mặt nhau như thế này. Nhưng lúc ấy, đối diện nhau là khoảng cách không là một bàn trà mà là từng núi lớn đầy xác người, nỗi ám ảnh ấy anh không bao giờ quên được, ngay cả anh ta cũng vậy.

“Nguồn hàng này tôi có thể cùng cậu giao dịch nhưng giá cả thì chúng ta có thể bàn lại một chút.”

Rose lắc đầu: “Giá cả không bàn nữa, tôi sẽ không nhượng bộ dù chỉ một đồng.”

Savalif, hắn ta bắt mắt: “Rose, cậu biết là không nên quá cứng nhắc như thế với tôi mà, phải không? Cha cậu biết tôi, tôi cũng biết người tên Shalad, cậu lại có thể như Manshi không biết tôi sao hả?”

Rose cười nhếch môi, ánh mắt sắc bén của anh nhìn thẳng vào đối phương: “Savalif, cậu đây là muốn làm ăn hay là đang cố tình uy hiếp tôi?”

Savalif nói: “Shalad, tôi muốn gì cậu rõ hơn ai hết! Chẳng phải khi Vivian còn sống cậu luôn muốn nó hạnh phúc đó sao, giờ nó mất rồi cậu lại cố tình làm khó anh ruột của nó. Đây là cái đạo lý gì chứ! Anh muốn gì nào Rose?”

Rose dùng tay nâng trán, đầu anh lại bắt đầu đau râm ran, anh không muốn tiếp tục nói về chủ đề này nữa. Anh đưa tay lên ra hiệu cho anh ta im lặng, Savalif còn đang muốn nói tiếp nhưng có vẻ tâm trạng người kia không được tốt, nét mặt Rose tối sầm nên anh ta cũng không dám nói tiếp nữa.

Rose cười lạnh, anh nhàn nhạt nói, khuôn mặt lạnh giá lại càng làm cho người khác cảm giác lạnh buốt đến tận tủy: “Tôi muốn mạng anh!”

Savalif cứng đờ người, lập tức bồn chồn, hắn thu mình lại dần trở nên ngoan ngoãn hơn, không ra vẻ phách lối như lúc vào nữa, cười cười nói: “Người anh em cậu cũng đừng quá căng thẳng như thế, tôi đây là lâu ngày không gặp được cậu nên ngẫu hứng muốn ôn lại chuyện cũ, nếu cậu không thích thì chúng ta không bàn tới nữa có được không?”

Rose gật nhẹ đầu: “Được! Tiền anh giao đủ, hàng có thể lấy người cũng có thể đi.”

Savalif bối rối, tay chân anh ta lỏng ngóng: “Cái này ... cái này ... hiện tại tôi không mang theo đủ tiền ... hay là cậu chờ tôi quay về mang đến cho cậu được không?”

Rose đứng dậy, anh xoay chân, rời khỏi ghế sofa được bọc da thú rằn ri đốm nhỏ, sau đó anh lại cho tay vào túi quần, lấy ra một cái bật lửa Zippo, ngón tay thon dài bật một tiếng “tách” sau đó lại “păng” nắp liền đóng lại, âm thanh sắc nhọn lại làm tăng thêm bầu không khí căng thẳng. Từ đầu đến cuối không mở miệng nói một lời, động tác nhẹ nhàng nhưng lại khiến cho đối phương lập tức không rét mà run.

“Không tiền thì rút! Đừng đến đây chơi trò mèo vờn chuột với tôi. Anh về báo với con trai cả của Manshi rằng tôi chào đón anh ta trở về?”

Người đối diện sắc mặt liền tái đi, anh ta khó nhọc đứng lên liền sai bước đi nhanh về phía cửa.

“Nếu anh đã biết thì tôi cũng khuyên anh nên chuẩn bị tinh thần đi! Một mạng đổi lấy một mạng.”

Rose lại cười lạnh, khéo môi anh nhếch lên theo một vòng cung.

“Còn phải xem thử bản lĩnh của anh đã, có thể trở về không còn chưa biết!”

Người kia nghe đến đó lại càng vội vàng hơn, đi như chạy ra ngoài cửa, còn rút trong túi ra một chiếc điện thoại vệ tinh, lập tức truyền đi tín hiệu khẩn cấp.

Trời tối đen như mực chạm vào không gian lạnh lạnh, sương muối bắt đầu giăng kín sườn núi hai bên nông trường, phủ lên bên ngoài sự khô khốc ngày thường một làn nước mờ ảo. Cánh hoa anh túc nặng trĩu tí tách từng giọt sương sớm, trông chúng yếu ớt lại càng thêm vô hại.

Bóng đèn chính của cả cánh đồng bật mở, chiếu sáng cả một phần lớn khu nông trường.

Mọi người từ nông trại lại lục đục nối đuôi nhau bước xuống cánh đồng, khuôn mặt ai nấy đều hết sức mệt mỏi, Trần Dạ đặt một chân lên bờ thành định nhắc chân bước xuống, cánh tay đã bị ai đó kéo trở lại, cô hụt chân ngã về sau, cả người rơi vào một vòm ngực săn chắc.

Trần Dạ kinh ngạc, vùng vẫy muốn thoát ra đã nghe giọng nói trầm trầm quen thuộc vang lên bên tai, mang theo mùi vị nồng đượm nam tính chỉ có duy nhất ở người kia.

“Em đang làm gì ở đây?”

Sau giây phút bất ngờ lại là thái độ cự tuyệt rành mạch, cô không muốn dính dáng tới người đàn ông này, đối với cô số phận đã rất bi thảm rồi, nhưng khi tận mắt chứng kiến, tận tai nghe thấy mới thật sự khiếp sợ. Nỗi sợ hãi như một con sâu đang kì làm kén từng chút từng chút một gặm nhấm sau đó là bủa vây bên ngoài từng lớp tơ dày chui mình kín đáo.

Cô luôn cảm giác được điều này rất rõ ràng, nỗi sợ hãi ngay cả chính bản thân cũng không thể can đảm đối diện, con đường phía trước càng trở nên xa xăm, mù mịt.

Cô biết một khi đã sa vào chuyện tình cảm thì khó có thể quay đầu lại, dù có muốn cũng không thoát được một cách dễ dàng. Cho nên tốt nhất vẫn là bóp nát từ trong trứng nước.

Cô bình tĩnh gỡ bỏ bàn tay to lớn của anh đang nắm chặt tay mình xuống, còn làm thêm động tác phui bụi, mắt đối mắt, lạnh lùng lướt qua.

“Chẳng phải anh đang bắt tôi làm việc như họ đó sao?”

“Đi... cùng tôi quay về!”, Rose bắt lấy tay cô từ phía sau, bàn tay anh rất lớn bao bọc bàn tay cô lọt thỏm vào trong.

“Xin lỗi! Tôi bận làm việc rồi, xin quý Ngài tránh đường cho tôi đi!”

“Trần Dạ! Đừng ngang bướng như vậy nữa có được không?”

“Được! Vậy anh nói đi anh muốn gì ở tôi?”

“Không muốn gì cả.”

“Tốt.”

Cô lại một lần nữa gắng tay ra khỏi tay anh, không nói nhiều lời liền phăng phăng đi vào cánh đồng, bước chân rất vội, chớp mắt đã hòa vào đám đông đang làm việc.

Rose Cyrus, anh ta hơi sững sờ, từ ngạc nhiên sau đó là tức giận rồi lại thấy thú vị. Anh nhìn vào bàn tay trống rỗng của mình liền cảm thấy thật không thực.

“Sao thế chứ! Tay cô ấy thật lạnh.”

Lâm cười hờ hững, như đáp lời anh lại như tự nói với chính bản thân mình.

“Đúng vậy! Đàn bà là loài sinh vật thật khó nuông chiều.”, giọng điệu hết sức cảm thán. Vừa dứt lời, liền cảm thấy không khí bên cạnh không thích hợp xoay đầu lại liền thấy ánh mắt của thủ lĩnh đầy mỉa mai, anh ta nhẹ nâng môi liền nở nụ cười.

Rose đứng tại chỗ một lúc thật lâu, trông về hình dáng nhỏ bé ấy, cô chỉ cho anh một bóng lưng nhưng vẫn cảm thấy thật yên tâm, dù sao vẫn còn có thể

nhìn thấy được cô.

Cô càng lạnh lùng với anh, anh càng cảm thấy kích thích, càng muốn chinh phục cô hơn.

Anh trải qua hơn nửa đời người trên chiến trường, cũng đã nếm qua không ít mùi vị nhân gian. Nhưng chưa bao giờ cho bản thân một cơ hội vì một người mà quên đi chính mình, anh cũng không cần hiểu hết mọi giá trị của cuộc sống. Từ lúc bắt đầu đã không cầu kết quả, cũng không trông mong được đáp lại.

Thật ra điều mà anh muốn nhất là không bỏ lỡ, không bỏ lỡ cô cũng sẽ không bỏ lỡ tình cảm của chính mình, cả một đời người dài bao lâu, anh chỉ muốn khi còn có thể, mượn cô một đoạn đường đời cùng nhau trải qua thật yên ổn.

Bạn đang đọc truyện *Có Đơn Ơi Chào Nhé!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25: Cải Nhau – Cấn Nhau – Hóa Ra Là Vì Để Ý .

4:30 pm, Kapul airport.

“Soạt ...soạt ...soạt!”

Người đàn ông ăn mặc thoải mái, với mắt kính đen trên sống mũi cao, cùng làn da vàng đặc trưng, anh ta có vẻ hơi sốt ruột.

Vừa quẹt thẻ an ninh liền lập tức nhìn dáo dác xung quanh, đảo mắt một lượt vẫn không thể thấy được dòng chữ tiếng việt nào có tên mình. Chỉ thấy hàng dài người mặc quần áo như đang “phủ bao bố” lên người, trên tay họ cầm những tấm bảng được viết bằng các nét chữ ngoằn ngoèo, anh nghĩ họ đang thi nhau vẽ giun trang trí lên đó.

Hừm ... cũng đặc biệt đó!

Anh theo thói quen móc từ trong túi ra chiếc điện thoại, sau khi khởi động hoàn tất, trên màn hình báo nhiệt độ hiện tại là bốn mươi bốn độ C. Ánh mắt không tự chủ lại lướt qua một lượt những người trước mặt, trong lòng không khỏi than thầm một tiếng, thật lợi hại, họ không bị nóng mà chết, hiện tại nếu người cần đến không đến anh sẽ bị nhiệt độ nơi này thiêu cho chết.

Quả không hổ danh một đất nước nướng chiều từ thần a!

Chiếc taxi công cộng dừng trước mặt anh, người bên trong bước ra. Người cần đến đã đến anh cũng không muốn nhiều lời định chỉ nói “hử”, để bày tỏ thiện tình. Nhưng cô nàng này sao thế nhỉ? Vừa thấy anh liền nhào tới ôm thật chặt.

Anh cười nhẹ, nói: “Hi! Có nhân.”

“Trần Thuận! Welcome to Afganistan, hahaha.”, cô cô tình trườn tới bên anh để nói, hơi thở cũng lượn lờ thổi gió khí bên tai.

Anh không kiềm được khẽ rùng mình, đẩy nhẹ cô ra, cười như mỉa.

“Em ăn hiếp anh thành nghiện rồi hả! Sao điệu cười của em nghe rùng rợn như phim kinh dị thể Thanh?”

“Ha ha ha em nào có! Em mừng vì anh đã đến thôi mà.”, Trang Thanh dùng tay vuốt lại đuôi tóc của mình, sau đó vội giúp anh mang hành lý lên xe.

Chiếc xe bon bon chạy trên phố xá thủ đô Kapul, hòa nhập trên tuyến đường đông nghẹt xe cộ, trong xe bởi vì không có hệ thống điều hòa nên tất cả cửa kính xe đều được hạ xuống. Nhiệt độ bên ngoài vẫn cứ hùng hực, xe chạy, gió thổi phất vào bên trong, đem theo khói bụi mịn mù làm cho con người khi mới tiếp xúc liền có cảm giác ngột ngạt, bí bách.

“Thật là sai lầm”, Trần Thuận vỗ hai tay vào nhau kêu “tách”, sau đó lôi kéo trong balo ra một tuýp nhỏ spf45++, thoa đều lên mặt, thỏa mãn thở ra một hơi.

Trang Thanh nhìn thấy hành động nhỏ này của anh, liền chịu không nổi bật cười thành tiếng.

“Anh thật là ...có căn kỷ lưỡng đến vậy không? Đàn ông gì mà có chút bụi cũng không thể chịu nổi, thật khác ngày xưa quá! Ngày trước anh có thể này đâu nhỉ?”

“Tin anh đi, giá trị của con người luôn luôn thay đổi theo năm tháng, anh bây giờ sống nhờ vào khuôn mặt này đây!”

“Anh chẳng phải là “mean boy” sao?”

“Ha ha ha đúng đúng!”

Anh cười phá lên một tiếng, nhưng khi xoay người nhìn ra ngoài cửa sổ, tiếng cười liền im bất, như trước đó nó chưa từng vang lên vậy, rất nhanh chóng. Trang Thanh nhìn theo hướng ánh mắt anh, thấy bên ngoài là lá cờ hình chữ thập của một trạm xá nằm bên đường, trong lòng cô cũng rầu rĩ đi không ít.

“Anh rất lo cho em ấy! Đã qua bốn tháng bất vô âm tín rồi Thanh ạ.”, giọng anh buồn bã vang lên. “Em xin lỗi! Tất cả cũng tại em quá bất cần, hại em ấy mất tích.”

Từ ngày, Trần Dạ mất tích, cô thật sự rất lo lắng, cô đã đi khắp mọi nơi thử thăm dò tin tức, cũng đã tận dụng hết mọi mối quan hệ mà mình có, hy vọng có thêm thông tin về cô ấy. Nhưng tất cả như muối bỏ biển, không một chút hồi âm nào. Cô sợ rằng bản thân sẽ bị sự hối hận và tự trách dày vò đến không thở nổi mất.

“Em đừng suy nghĩ nhiều, chẳng ai muốn điều đó xảy ra cả! Số phận đã sắp đặt sẵn cả, dù muốn dù không thì nó đều xảy ra. Chúng ta là người phạm nào địch nổi ông trời chứ.”

“Em chỉ mong em ấy có thể sống sót!”

“Anh cũng vậy.”

Hai người lại rơi vào im lặng, để mặc cho cảm xúc của mỗi người chia đôi đường suy nghĩ. Bởi họ biết rõ, dẫu sau những dãy nhà, hay những ngọn núi xa xa nằm yên tĩnh một góc kia là lưỡi hái tử thần không ngừng rình rập, một cô gái bé nhỏ như thế, cô làm cách nào mà có thể tồn tại nơi tràn ngập những nỗi hiểm nguy này đây!

Thành phố đã bắt đầu chìm vào sắc đỏ của hoàng hôn, một màu đỏ của đô thành, ở nơi ấy cũng có những con người ôm trong lòng nỗi thôn thức muốn được đoàn tụ.

“Mệt không? Để tôi giúp em nhé!”, giọng nói của ai đó cũng dịu dàng đi không ít.

“Không cần.”

Trần Dạ khuôn mặt lạnh tanh, mang một gió đầy áp đờ bản hướng phía sau núi đi đến. Rose nhìn thấy cô không thêm để ý đến mình, đánh mất, hai thuộc hạ của anh liền đi lên trước đón lấy gió đỏ trên tay cô, cuối thấp người lui về sau.

Trần Dạ khó chịu, cô chẳng thêm giành giật với họ, không cho cô làm hã, được cô làm việc khác dù sao trong doanh trại cũng không thiếu việc cho cô làm.

Cô kéo khăn che mặt, để lộ khuôn mặt trắng noãn liếc mắt nghiêng răng với người bên cạnh, cố tình cho anh thấy cô đang cực kỳ ghét bỏ anh, tốt nhất anh nên biến khỏi tầm mắt cô ngay.

“Được rồi! Tôi sai rồi, em giận nhiều như thế có phải là em đang để ý đến tôi không hả? Ha ha ha.”

Anh ta đang là mắc chứng hoang tưởng nặng sao?

Đề ý?

Có mà hận không cạp được cho anh một miếng thịt ấy.

Cô không thể đoán được thật ra anh ta đang muốn gì, định chơi trò ám muội với cô?

Tờ mờ sáng, khi mọi việc đã gần xong, muốn lên lút nghỉ ngơi một chút, chưa kịp, thì người đã bị ôm đi rồi. Anh ta nghênh ngang ôm cô nhét vào trong xe trước hàng trăm ánh mắt kinh ngạc của mọi người, làm cô vừa xấu hổ vừa tức giận. Cố vùng vẫy để thoát ra, nhưng lại bị người đàn ông đáng ghét kia dọa sẽ hôn cô trước mặt tất cả mọi người. Cô thà chết chứ nhất quyết không làm trò đùa cho thiên hạ!

Vì thế mà hiện giờ cô lại được về doanh trại, còn tất cả mọi người phải ở lại tiếp tục công việc, cô hơi có chút gì đó áy náy trong lòng. Điều làm cô khó chịu không chỉ có việc anh ta hành động lỗ mãng mà kể từ khi về đến nơi anh ta cứ liên tục quấy rối cô không chịu đi.

Thật là một tên phiền phức!

Bạn đang đọc truyện *Có Đơn Ơi Chào Nhé!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26: Cải Nhau - Cấn Nhau - Hóa Ra Là Vì Để Ý (Tiếp 1)

“A ... tôi có thứ này muốn cho em chơi, đợi tôi một lát.”

Cô vừa quay sang, đã thấy anh mất hút sau bức tường, không biết lại định làm trò gì nữa!

“Lóc cóc ...lóc cóc ...”

Một chú bạch mã trắng như tuyết hiện ra trước mắt cô, bên trên cổ có đeo một cái chuông khá lớn, mỗi lần chú ngựa di chuyển lại kêu lên “lóc cóc”. Anh từ trên cao đưa tay xuống với cô, anh rất đổi hiền ngang khi ngồi trên lưng ngựa, cô thật sự là không có nhìn lầm.

“Nào em lên đây!”

“Tôi không biết cưỡi ngựa đâu.”

“Yên tâm, tôi sẽ dạy em”

“Thôi ... không cần đâu.”

Trần Dạ xua tay liên tục, bước lùi về phía sau, trông thấy anh từ lưng ngựa nhảy xuống. Cô hốt hoảng xoay người bỏ chạy, nhưng chạy chưa được vài bước chân, đã bị anh vác lên lưng tiến thẳng đến con chiến mã.

“Thả ra, tôi không thích thế này đâu.”

“Em sợ gì chứ? Tôi sẽ không để em ngã đâu, tôi muốn đưa em đến một nơi đảm bảo em sẽ thích cho xem.”

“Lần nào cũng vậy, tôi đi riêng với anh tôi đều bị vạ lây từ anh cả, tôi không muốn bị truy sát nữa đâu. Làm ơn thả tôi ra a...á..á!”

Người đã được đặt trên lưng ngựa.

“Bám chặt dây cương.”

Anh ổn định vị trí cho cả hai, ôm sát cô thật chặt vào ngực, sau đó quất dây cương. Chú ngựa kêu vang một tiếng, lập tức phi nước đại. Trần Dạ nhắm chặt mắt, chỉ kịp hét lên “a”.

Vì thế âm thanh nổi bật nhất doanh trại là tiếng hét của phụ nữ cùng tiếng “lóc cóc” vang lên đồng điệu, âm thanh cao vút lại vang vọng.

Chiến mã lao vút ra ngoài cổng, hướng thẳng con đường mòn sau núi phi tới, cách một đoạn phía sau là hai chiếc xe Jeep trong quân doanh bám theo, luôn luôn duy trì một khoảng cách nhất định với chiến mã.

Cách đó không xa.

“Tướng quân của bọn anh hôm nay bị sao thế? Lôi đâu ra được một con ngựa kêu lóc cóc thế kia hả, thật là buồn cười chết mất.”

Lâm cầm trên tay một khẩu súng giảm thanh, anh dùng một khăn lụa đỏ vuông vức lau nhẹ lên thân súng, đem qua nó vừa mới hoạt động hết công suất, anh phải giúp nó làm sạch bớt mới được.

“Em mới tới hả?”

“Vâng”

Khiết Lan nghiêng đầu, ánh mắt chăm chú ngắm nhìn động tác trên tay anh, những ngón tay thon dài lướt nhẹ trên đầu súng, bàn tay anh thật đẹp, từng động tác như đang khiêu vũ trên thân súng, giả như có một cây đàn piano ở đây, cô nhất định sẽ cùng anh hợp tấu. Đàn ông trong mắt phụ nữ không cần ăn vận thật bảnh bao hay cơ bắp cuồn cuộn mới gọi là hấp dẫn, thật ra điều phụ nữ mê một nhất chính là khí chất tà mị ở người ấy, dù một cái liếc mắt hay một nụ cười nhếch môi cũng quyến rũ đến điên đảo.

“Thấy anh đẹp trai lắm đúng không! Em ngắm đến nhỏ cả nước miếng ra kia.”

“Không! Em không có ngắm anh đâu.”

“Thế sao em tập trung nhìn anh như thế!”

Khiết Lan vòng tay ôm cổ anh, cô nhẹ hôn lên mi tâm đã hằn vài nếp nhăn, đánh dấu bụi mờ của năm tháng trên người đàn ông này. Anh nắm nhẹ tay cô, thừa nhận cái hôn ấy. Có một loại tình cảm là si tâm là nặng trĩu, muốn buông tay cho thật nhẹ lòng. Khi bắt đầu thử buông, lại thấy không cam lòng, đã trải qua bao mùa mưa nắng, cánh hoa đẹp cũng có ngày ulla tàn. Tình yêu này là cô tình nguyện trao đi, tình yêu kì lạ đến thế biết rằng bản thân dù yêu lắm người nhưng vẫn không thể cưỡng lại mà sa vào lưới tình.

“Em đang xem anh có thay đổi gì không thôi! Lúc bắt đầu quen anh, anh chỉ là một cậu thiếu niên khuôn mặt lạnh tanh nhìn chăm chăm vào em, trông thật đáng sợ, vậy mà chớp mắt anh đã phong độ đến thế. Năm tháng thật lợi hại, em cảm thấy bản thân mình thay đổi cũng không ít rồi, anh nói có phải không?”

“Khiệt Lan, anh hiểu rồi! Em cho anh thêm một thời gian nữa, khi anh sắp xếp được mọi việc ổn định anh nhất định sẽ cho em cuộc sống mà em mong muốn.”

“Lâm, cuộc sống mà em muốn là bình yên được ở bên anh, có anh bên cạnh em như thế là đủ rồi.”

“Anh biết.”

Lâm xoa nhẹ tay cô, anh nợ người con gái này thật nhiều, đau khổ hóa thành hạnh phúc kể từ khi anh gặp được cô. Cô xinh đẹp như thế, cô của những năm tháng ấy vô tư biết bao nhiêu, nhưng từ khi nào trên môi cô đã vui tươi đi nụ cười. Đôi mắt cũng ngày càng trở nên bi thương hơn, anh làm sao thể này! Là yêu cô hay đang cuốn cô vào bi kịch cuộc đời mình.

Cô cười dịu dàng với anh, khiến anh ngày càng lún sâu, cho anh cảm nhận được rằng bản thân được yêu thương nhiều như thế nào, nhưng anh vẫn cảm thấy ngột ngạt cay cay sống mũi. Không cần tình yêu của anh, cô vẫn thật mạnh mẽ như thế, hai người từ lúc nào đã thật sự trở thành những diễn viên tài năng trong chính vở kịch của mình. Phải chăng trong lòng cả hai đầy những điều xót xa... tự dưng vô bản thân để trốn tránh sự cô đơn.

Bạn đang đọc truyện *Có Đơn Ơi Chào Nhé!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 27: Cải Nhau - Cấn Nhau - Hóa Ra Là Vì Để Ý (Tiếp 2)

“Sao hả ? Thích chứ !”

“Không tồi .”

“Gi mà không tồi chứ , nói lời thật lòng xem nào .”

“Thích lắm .”

Rose hài lòng , anh cho ngựa chạy vút lên ngọn đồi dưới dãy núi Hindu Kush hùng vĩ , rải rác xung quanh là những ngôi nhà đá có cấu trúc hình hộp , bùn được trát kín khắp căn nhà tạo thành một bức tường cách nhiệt rất tốt . Ban ngày nhiệt độ ở nơi đây rất cao , ngược lại ban đêm nhiệt độ lại rất thấp , nhờ có những bức tường trát bùn mà nhiệt độ trong nhà luôn được giữ ở mức độ ổn định .

Bọn họ cho ngựa chạy dọc theo một con đường mòn ven núi , từ xa xa đã trông thấy một màu xanh đậm tuyệt đẹp , bao quanh bởi những vách đá vôi màu hồng cao chót vót , chúng tạo thành những hình thù khác nhau nằm san sát gần như hoàn toàn không có thực vật .

Khi bạch mã tiến lại gần Trần Dạ mới nhìn rõ hóa ra là “những” hồ nước , thật ra chỉ có một cái hồ lớn nhưng nó được tạo thành từ quần thể sáu hồ nhỏ đổ vào , trái ngược với màu hồng bao quanh hồ là thảm thực vật xanh mướt hòa quyện cùng một màu xanh ngọc bích tuyệt đẹp . Nước hồ trong vắt , từ trên cao cô có thể ngắm từng đàn cá bơi lội .

Một vẻ đẹp tuyệt vời như thế lại có thể tồn tại ở một đất nước khắc nghiệt như thế này , Trần Dạ trong lòng không khỏi cảm thán .

“Em có biết hồ này gọi là gì không ?”

Trần Dạ lắc đầu , ánh mắt cô lấp lánh sự thích thú , dường như cảnh đẹp nơi đây đã phần nào thuyết phục được cô , cho cô cảm giác thân thiện hơn , không còn quá chán ghét như lúc ban đầu khi vừa đặt chân đến đây nữa .

“Tên hồ theo tiếng Dari nghĩa là “ngọc ngũ sắc của Amir”, em thấy không nước hồ rất xanh một màu xanh đậm như mực vậy .”

“Đúng vậy , nhưng tại sao tên hồ lại là của Amir ?”

“Amir nghĩa là chim hồng tước tức chỉ những tiểu vương của các quốc gia Ả Rập Hồi giáo ! Em nhìn kia có thấy những ngọn đá vôi màu hồng kia không , trông chúng giống với hình dáng của các vị vua đó .”

“Mmmm hóa ra là thế ! Thảo nào tôi thấy chúng đẹp như vậy .”

Rose liếc cô , môi cong lên một vòng cung nhỏ .

“Ngày xưa tôi hay theo cha đến nơi này tắm trần thân thể trước những ngày lễ , nước nơi này rất mát , em có muốn thử một chút không .”

Trần Dạ tròn xoe mắt nhìn anh, thật lòng cô vừa nhìn thấy nước trong hồ là đã muốn nhào đến ngâm mình rồi, đã vài hôm cô bị nhốt trên nông trường không được tắm rửa, khắp người đã bắt đầu bốc mùi khó ngửi rồi. Chỉ có điều nơi này vắng vẻ, không có nơi có thể che thân thể, đã vậy chỉ có một mình cô với anh ta, sao cô dám tắm trước tầm mắt “sốt” chứ!

“Sao...hửm...!”

“Tôi...thật ra...thì...”

“Em rất muốn tắm hả?”

“Cũng không phải là rất muốn, vốn dĩ tôi không biết bơi, nước ở đây lại sâu như vậy, tôi e là sẽ gặp nguy hiểm mất.”

“Không sao! Phía bên kia mỏm đá có một vùng rất cạn nước ở đó cũng sạch, tôi sẽ đưa em tới đó tắm.”

“Nhưng...tôi không có đem theo tư trang.”

Cô thấy ánh mắt anh nhìn mình đầy ý cười, Rose có một vẻ đẹp lạ, anh sở hữu cho mình một hàm râu quai nón đầy nam tính cùng đôi mắt sâu hút hồn, giờ phút này khi bỗng nhiên chạm vào ánh nhìn ấy cô cảm thấy toàn thân bất giác nóng rực, thật ngượng ngập.

Anh vói tay bên hông ngựa, lấy ra một bọc vải, dùng tay vỗ vài cái trên bọc.

“Yên tâm, tôi đã chuẩn bị giúp em rồi!”

Hai má Trần Dạ bỗng chốc nóng hừng hực như bắt đầu lên cơn sốt, cô ngượng chín cả mặt, bên trong bọc đồ đúng là quần áo cô, còn có quần áo anh, ngay cả đồ lót cũng là lấy bộ cô thích nhất.

Thật là xấu hổ quá!!!

Rose giúp Trần Dạ xuống ngựa, anh nắm lấy tay cô, kéo cô đi cùng mình, hai người một trước một sau, bước chân không biết từ lúc nào lại cùng đồng điệu cùng đạp lên những bãi cỏ non ven hồ, có cảm giác mềm mềm, gió thổi mạnh làm cho tấm lụa che mặt của Trần Dạ bay về phía trước.

Cô vói tay tới nhưng vẫn bắt không kịp, đành trơ mắt nhìn tấm lụa mỏng màu đen của mình bay lơ lửng trên không trung, sau đó nhẹ nhàng đáp xuống mặt hồ tạo thành một gợn sóng lan tỏa.

Anh bỗng buông tay cô ra, cởi một lớp áo khoác bên ngoài cùng khăn trùm đầu, anh lợi nhanh xuống nước, sau đó sai người bơi về phía có khăn lụa của cô đang không ngừng trôi bồng bềnh. Trần Dạ cũng đoán được anh định làm gì, cô mở miệng toan sẽ nói gì đó với anh, nhưng lại không biết nên nói như thế nào, cứ ậm ừ mãi mà không thành lời.

Người đàn ông đã bơi ra giữa hồ, tốc độ bơi của anh rất nhanh, mặt hồ bị động tác của anh mà liên tiếp tạo ra những sóng nước mạnh va vào bờ, chúng tràn cả lên chân của Trần Dạ. Cô mở to mắt nhìn theo bóng lưng của anh, đến khi anh bơi đến bên cạnh chiếc khăn, cô thấy anh cầm tấm khăn của mình lên khẽ quơ quào còn cười như khoe khoang với Trần Dạ.

Cũng trong khoảng khắc đó, cô cảm thấy con tim mình thật lạ lùng, dường như những nhịp đập đã không còn theo quy luật bình thường nữa, như có một cảm xúc mãnh liệt không ngừng đánh úp tới làm cơ thể cô bất giác tê liệt.

“Dạ...tôi...a á...ặc.”

Cô thấy bóng anh mất hút dưới làn nước, hoảng hốt lao ra, cô dường như quên mất rằng bản thân không hề biết bơi. Cô lộn vào nước với tốc độ cực nhanh chẳng mấy chốc nước đã ngập ngang ngực, cô gọi tên anh rất to, cô thật sự rất sợ, càng hoảng hơn nữa khi thấy mặt hồ phía trước vô cùng yên tĩnh chỉ có một mình cô quơ quào cùng đám lau sậy.

“Rose anh ở đâu? Rose...anh đừng làm tôi sợ...Rose...aaa.”

Chân cô như vướng phải vật gì phía dưới, cảm thấy bản thân sắp bị nước nhấn chìm cô ra sức vùng vẫy. Một lực mạnh kéo cô chìm vào dòng nước, Trần Dạ há miệng uống phải vài ngụm nước cô không ngừng đập đập trong nước hy vọng có thể nổi lên được, mắt cô vẫn nhắm tịt, tay phải có vẻ như đập trúng một vật gì đó cứng rắn, miệng vừa há ra đã bị ngập chặt. Cô ngạc nhiên mở mắt, khuôn mặt người đàn ông vừa phút trước mới làm cô sợ chết khiếp hiện tại đang làm gì thế này, anh ta đang biểu diễn một nụ hôn dưới nước sao, cô chết đến nơi mất. Trần Dạ đập mạnh tay vào lồng ngực người kia, vùng vẫy muốn tách ra, anh thấy cô không chịu được nữa liền ôm cô cùng nổi lên mặt nước.

Trần Dạ được người kia ôm chặt, thân thể hai người dán sát vào nhau, quần áo vì nước mà càng trở nên mỏng manh hơn, hai thân thể cọ sát vào nhau. Cô ho sặc sụa vài cái, há miệng lấy lại vài ngụm không khí, mở mắt nhìn vào khuôn mặt tràn ngập tiếu ý kia lại càng thêm tức giận. Cô vùng vẫy thoát khỏi tay anh, không ngờ anh lại thả tay ra thật hại cô lại chìm vào trong nước một lần nữa, nhưng chỉ mới uống chưa được vài ngụm, đầu đã được nhô ra khỏi mặt nước, cô như một con mèo nhỏ bị người khác đem ra đùa bỡn, hết lần này đến lần khác chìm mình xuống nước.

Thật đáng căm giận!!!

Trần Dạ mặt kệ Rose vừa kéo vừa lê cô vào trong bờ, cô nằm bẹp trên mặt cỏ, nhìn chăm chăm lên bầu trời, cô tưởng mình sắp chết rồi, đôi khi chết còn dễ chịu hơn là cảm giác bị người khác lấy ra làm trò tiêu khiển.

Rose chọc chọc tay vào hông người bên cạnh , không có phản ứng , ừm ...thật là một con mèo nhỏ ngoan ngoãn . Anh vừa lòng nằm xuống bên cạnh cô , một tay kê lên đầu , cũng muốn biết cô đang ngắm nghía gì trên bầu trời trông cô thật tập trung .

Trần Dạ lạnh phát run , nhưng cảm thấy cơ thể đã hồi phục được phần nào sức lực , nghiêng đầu trông thấy một bên sườn mặt anh . Cô đang rất ghét cái khuôn mặt bình thản kia , làm việc xấu mà còn không biết hối cải , thật là đáng ghét , cái mũi kia cũng thật là cao quá nhỉ ? Cô cho anh ta chinh dụng bớt mới được , ý nghĩ vừa lóe lên cô lập tức trườn người dậy ôm chặt anh , há miệng cắn thật mạnh vào sống mũi cao ngất của người đàn ông .

Anh đau tới mức nhăn nhúm cả mặt , đẩy cô vài lần nhưng không được , người này chân tay đều bám hết lên người anh . Anh ôm cô đứng lên , hai chân Trần Dạ quàng qua hông anh , tư thế hết sức mờ ám . Anh thử đẩy cô vài cái nhưng cô vẫn không buông , đành cố thở bằng miệng , anh nhìn xuống thấy đôi môi kia vẫn không có ý định buông tha cho mũi anh .

Rose bắt đắc dĩ , nói :

“ Em tính cắn đứt mũi của tôi lun hả ?”

Cô trừng to mắt , nói :

“ Đúng vậy , tôi cho anh biết thế nào là sự lợi hại , hừ ! ”

Thoắt , anh đã ôm chặt đầu cô thay vị trí mũi của trên môi cô thành miệng anh trên miệng cô , nụ hôn này đến thật nhanh , ban đầu cô còn kháng cự không cho lưỡi anh quấn chặt lưỡi mình , giống như một cuộc rượt đuổi không ngừng nghỉ .

Nụ hôn cứ như thế càng kéo dài lại càng say đắm , cho đến khi âm thanh của động cơ xe Jeep phá vỡ đi bầu không khí , mặt trời cũng đã lặn sau dãy Hindu Kush . Hai người ngượng ngập đối diện nhau , ánh mắt anh nồng nàn nhìn cô , Trần Dạ nghĩ mình điên rồi .

Anh dùng tay gạt một lọn tóc nhỏ vương vãi bên hàng mi dài đang cụp xuống của cô , lần theo khuôn mặt ve vuốt gò má ửng hồng của cô , cô nghe anh nói :

“ Trần Dạ , em thật đẹp !”

Bạn đang đọc truyện *Có Đơn Oi Chào Nhé!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28: Anh Sẽ Yêu Em Cho Đến Khi Ánh Dương Lụi Tàn !

Tiếng gió thổi vi vu trên những ngọn đồi hợp âm cùng tiếng côn trùng rả rít , về đêm bầu trời ở Afganistan dường như gần tầm tay với của con người hơn . Người Ả rập vốn sống du mục trên những miền sa mạc rộng lớn , họ dựa vào vị trí của các chòm sao trên bầu trời để phân biệt Nam , Bắc . Đối với nơi đây , không có điều gì là tuyệt đối chỉ có niềm tin vào đấng Sáng Tạo luôn là vĩnh cửu .

Khi một người đàn ông yêu thương một người phụ nữ , tình yêu của họ sẽ vĩnh hằng như lời thề của họ với đấng Tối Cao , kinh Koran là minh chứng cho sự thủy chung của người dân Hồi giáo .

“ Gửi đến người hình hài , người con gái con nguyện yêu thương . Con đem lòng yêu cô ấy vì chính cô ấy , không phải cô ấy của quá khứ cũng không phải cô ấy của tương lai mà là cô ấy của hiện tại . Sự thủy chung của con như linh hồn chính con , như niềm tin vào Người luôn hiện hữu . Con nguyện yêu cô ấy cho đến khi ánh dương kia lụi tàn , như ngọn lửa đỏ đốt cháy đi linh hồn con ! ”

Trong tiếng gió thổi , như bạt ngàn vi vu , giọng nói ấy vẫn cứ văng vẳng vang lên trong đêm , không một bữa tiệc linh đình , không một hôn lễ đầy những nghi thức , chỉ có lời thề với trời đất cùng vạn vật . Người ấy cho cô cả một cuộc đời to lớn !

Trần Dạ quay trở lại doanh trại đã là ngày sau đó , Rose nắm tay cô cùng vào văn phòng , Lâm đã đứng đợi sẵn bên ngoài cánh cửa , anh ta thấy cô cũng chỉ khẽ gật đầu không hề tỏ vẻ ngạc nhiên . Trong lòng Trần Dạ khẽ thở dài , mơ hồ chìm vào những điều không thực , chân vẫn bước nhưng trong lòng dần trở nên lạnh lẽo .

“ Sắp xếp phòng khác cho cô ấy , à bảo Manla hãy theo hầu hạ cho cô ấy cẩn thận , sẵn tiện cậu cũng thông báo cho mọi người từ nay nên thay đổi cách xưng hô với cô ấy đi ! Gọi là “ Phu nhân” !”

Đôi mắt hẹp dài của Lâm vì ngỡ ngàng mà mở to hơn lúc bình thường , môi anh mấp máy nhưng khi nhìn thấy thái độ của chủ nhân thì anh ta quyết định không lên tiếng , chỉ gật đầu sau đó thoái lui .

Rose xoay sang cô , hai tay anh ta nắm trọn bờ vai mảnh khảnh của cô , hơi thấp đầu quan sát sắc mặt của Trần Dạ , cô vẫn im lặng , từ lúc vào cửa không tỏ thái độ gì với anh cả . Anh cười nhẹ , vuốt nhẹ hai gò má cô !

“Em nên về phòng cùng Manla nghỉ ngơi cho tốt , tối tôi sẽ tìm em.”

“Được .”

Cô xoay người liền rời đi , chân vừa bước qua bậc thềm cửa đã nghe tiếng gọi sau lưng mình .

“Trần Dạ !”

Cô ngừng lại , nhưng không ngoái đầu nhìn anh , như chờ đợi anh nói tiếp .

“Chuyện kia ... em hãy tin tưởng , lời tôi nói là thật.”

Lời vừa dứt , cô đã theo Manla khuất gia rồi đi , để lại cho anh một bóng lưng xinh đẹp .

Anh vuốt mặt , cảm thấy bản thân tỉnh táo hơn , ngã lưng trên ghế cả người dường như vô lực . Có thể làm gì đây ? Có thể cất giấu chuyện này ở nơi nào ? Tất cả mọi nỗi niềm trong sâu khảm đáy lòng anh , làm anh ngày càng mỏi mòn , nơi bóng tối những người anh thương yêu nhất không thấy được những gì , họ phải chịu đựng những nỗi đau nào nữa .

Anh là kẻ thắng cuộc trên chiến trận , nhưng lại là kẻ thua cuộc trên chính chiến trường của bản thân . Từng có người con gái , cô ấy mỗi khi thấy anh đều sẽ cười trộm , có khi còn tràn ngập niềm vui khi được nói chuyện với anh , anh từng nghĩ cô gái này thật là ngốc nghếch . Cô ấy từng ngỏ nghe nói với anh rằng , sau này anh lên thủ phủ học nhất định không được quên cô , phải nhớ cô thật nhiều thật nhiều , giống như nỗi nhớ của cô dành cho anh vậy !

Khi cô nằm đó , khắp nơi ngập tràn máu , cô thoi thóp nắm lấy tay anh nắm thật chặt , bên má cô là giọt lệ chưa kịp lau đi . Cô thều thào nói với anh những lời cuối cùng , anh lúc đó mới biết bản thân thật sự đã mất đi nửa cuộc đời mình .

“Anh ở đây thật chẳng , hay chỉ là bóng hình trong mộng ? Thực hay là mơ , bao ngày rồi em vẫn mong nhớ , em cũng trở nên hồ đồ chẳng rõ nữa rồi . Anh hãy cho em nhớ đôi mắt đầy kiêu hãnh này , đôi môi lạnh này cùng nhịp đập con tim anh được không ? Ôm em chặt hơn chút nữa nhé!”

Anh ôm cô nép sát vào lồng ngực mình , máu từ ngực cô không ngừng tuôn ra , tay chân cô lạnh toát , anh kêu gào gọi người tới , mọi thứ xung quanh hỗn loạn rồi rạc .

“Anh tin em ? Mọi người đều nói em dối trá , đều nguyên rủa em , nhưng em ... trái tim em dành cho anh vẫn vẹn toàn . Anh tin em không , Rose ?”

Anh gạt đầu , gạt liên tục , rất sợ cô nếu nói nhiều thêm sẽ càng mất máu .

Cô nở nụ cười nhẹ nhàng , nụ cười mỗi một , nụ cười nhẹ tênh của một thiên thần bé bỏng .

“Em buồn ngủ rồi , mắt em nặng lắm ! Anh đừng để ai quấy rầy giấc ngủ này của em nhé !”

Cô cứ như thế lặng lẽ ra đi trong vòng tay anh , rời xa mọi nỗi đau trên thế gian này .

“Ồ giữa những ngọn đồi rộng lớn này

Nàng đã sống để phát họa nên chân dung tình yêu của mình

Nuôi hy vọng và đợi chờ ngày nào đó người sẽ quay về

Cùng Vivian – hương hoa cúc dại quanh quần bên chàng ...”

Đau rồi lại thêm một lần đau , dường như số mệnh đã định cho hai người chẳng thể bên nhau , dù rằng anh không hề mong muốn tình yêu này vụt mất , nhưng vẫn phải để Vivian rời xa , thật xin lỗi khi phải để cô ở lại nơi đó một mình .

“Này ... anh có thể tới giúp em một chút chứ ?”

Trời nắng như đổ lửa , hai bên đường vắng lặng , gió hanh khô của vùng sa mạc không ngừng thổi tốc tới tạo thành từng vòng xoáy nhỏ chúng chạy thẳng trên con đường được trải nhựa .

“Ê ... bên kia sao có nhiều lính canh thế ? Bọn họ cầm súng kìa , anh thấy họ quan sát chúng ta được một lúc rồi đấy !”

Trang Thanh nhìn theo hướng tay Trần Thuận chỉ tới , cô vội gạt tay anh xuống , sau đó cười cười với những người lính kia .

“Lính Liên hợp quốc đây ? Lính Mỹ cả thôi , anh đừng quan sát họ nữa cẩn thận họ nghĩ anh là Taliban đấy !”

“Ồ , anh từng thấy họ trên internet rồi ! Nhưng không nghĩ họ lại quanh quẩn ở những nơi hoang vắng như thế này !”

Trang Thanh nhún vai : “ Hoang vắng mới nên đến , chỉ có chúng ta là không nên thôi .”

“Hãy ... hai người làm gì ở nơi này ?”

Vừa nhắc tào tháo , tào tháo liền đến , có ba lính mỹ tiến đến gần họ , hai người di chuyển hai bên cánh tả trên tay cầm súng bắn tỉa nhắm thẳng vào đầu họ , bất cứ lúc nào cũng có thể bóp cò bắn nếu cô và Trần Thuận hành động lỗ mãng , còn người đi giữa thì nắm trên tay một khẩu súng ngắn , thận trọng tiếp cận .

Bọn người Trang Thanh liền giơ tay lên đầu , Trần Thuận có vẻ hơi lúng túng nhưng anh vẫn có thể giữ được bình tĩnh không quá hốt hoảng .

“Chào Đại tá ! Chúng tôi đang gặp khó khăn , xe chúng tôi chết máy giữa đường .” , Tranh Thanh giải thích với người lính đi chính giữa .

Anh ta quan sát cô , vẫn chưa có vẻ tin lời cô nói , hành động vẫn hết sức thận trọng . Cũng đúng , ở cái đất nước này làm sao có thể dễ dàng tin tưởng bất kỳ điều gì được , chỉ cần sơ hở một chút là banh xác .

Anh ta dùng tiếng anh đặc sệt của người Mi hỏi Trang Thanh : “ Giấy tờ tùy thân của hai người đâu ? Mau đem ra đây .”

Cô quắc mắt nhìn vào trong xe : “ Bên trong xe của tôi .” , vươn tay mở cửa xe ra .

Bọn lính liền hét lên , hãy hãy , sau đó lùi về sau tránh xa xe cô ra , Trang Thanh ý cười một bụng , cô với tay lấy túi xách của mình ra , lôi ra hai thẻ căn cước .

“Mấy ngài trung úy này , mấy anh nhạy cảm quá rồi , tôi chỉ là nhà báo thôi mà ! Không biết dùng bom đâu !”

Bạn đang đọc truyện *Cô Đơn Oi Chào Nhé!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Anh Sẽ Yêu Em Cho Đến Khi Ánh Dương Lụi Tàn ! (2)

Một anh lính Mi đứng phía tay trái cô hạ súng xuống , anh ta nhếch một bên khóe môi , đến gần cô.

“Tôi có thể giúp gì với chiếc xe này của cô không?”

Cô nhún vai , mở cốp máy lên , khói bên trong xe xì ra làm cô ho sặc sụa vội lấy tay xoa bớt khói đi.

“Xe cô thuộc dạng đồ cổ rồi , cũng can đảm khi dùng nó đấy!”, anh ta cười xuống xem xét chiếc xe , sau đó nhờ đồng đội lấy giúp mình dụng cụ sửa chữa tới.

Trang Thanh nhìn động tác thành thực của anh ta , bĩu môi.

“Anh cũng giỏi khoản này quá nhỉ?”

Anh chàng liếc cô , gồ nhẹ trên bugi xe.

“Tôi từng là tay đua chuyên nghiệp , sửa chữa cũng từng học qua không ít rồi . Cô có thấy con trâu sặc kia không , tôi cũng có thể sửa được nó đấy.”

Nhìn “con trâu sặc” mà anh ta chỉ , hóa ra là một chiếc xe thùng bọc thép , ừm , trong nó có vẻ nặng nề.

Mặt trời đứng bóng , cái nắng gay gắt ở Afganistan lại càng trở nên rõ ràng hơn bao giờ hết , cồn cát phía xa được gió thổi bay trên mặt đường trải nhựa tạo thành những vòng xoáy nhỏ cuốn trôi bụi bặm nối tiếp nhau . Trần Thuận nhìn về phía trước , có cảm giác không thực , anh chưa bao giờ nghĩ sẽ có một ngày anh lại đến nơi này . Lại nhìn sang anh Lính đang hí hục sửa chiếc xe giúp họ , mồ hôi trên trán thấm đẫm hai bên , tí tách nhỏ giọt xuống thành xe nhưng lại lập tức bốc hơi.

Thờ dài , cái nóng nơi này thật đáng sợ.

“Xong rồi!”

“Woa ... cảm ơn trung úy, tôi có thể thử nó chứ?”

“Tất nhiên rồi!”

Trang Thanh leo lên xe, cô khởi động máy, chiếc xe lạch cạch nổ sau một lúc động cơ cũng kêu âm thanh bình thường, cô mở cửa xuống cười thật tươi với anh lính.

Anh ta có vẻ thẹn thùng, dùng tay quạt mồ hôi ướt đầm trên trán, anh ta là Brian, lính đặc vụ của liên hợp quốc. Anh chàng tốt bụng chỉ đường cho cô đến địa điểm mà Trang Thanh muốn đến còn không quên đánh dấu những vị trí hay bị cài kíp nổ, cô cảm thấy nhẹ nhõm hơn phần nào.

Liên tục nói cảm ơn với bọn họ, sau đó hai người lập tức lên xe, chiếc xe nhả khói lao vút trên con đường nhựa.

Mười lăm phút sau.

“Em xem kia phía trước có một trạm gác, có vẻ như không phải của lính Liên hợp quốc đi!”

“Uhm! Chúng ta gặp rắc rối rồi đây.”

“Em xem này trên bản đồ có một con hẻm nhỏ băng qua núi, nếu chúng ta vòng qua hai ngọn đồi kia vẫn có thể vào được làng Kalex.”

Trang Thanh liếc hai ngọn đồi trọc lóc, trơ trọi mà Trần Thuận chỉ, cô mím chặt môi do dự.

“Thực sự không phải là giải pháp hay đâu?”

“Vậy em còn cách nào hay hơn sao? Liệu thôi, dù sao anh cũng chuẩn bị tâm lý xong rồi.”

Cô bị anh chọc cười.

“Không đến nỗi thế chứ anh trai, chúng ta vẫn còn cách quay lại mà.”

Trần Thuận trầm ngâm, không nói gì, bọn họ lúc này còn có tâm trạng do dự, không biết lúc này em gái anh thế nào rồi. Cô nhỏ bé như thế lại lưu lạc đến cái nơi đáng sợ này thật sự là không dễ dàng gì.

Lại thờ dài.

Trần Dạ ngồi bên cạnh cửa sổ sát đất, nhìn khung cảnh bên ngoài doanh trại, nếu quan sát từ ngoài vào thì mọi người rất dễ lầm tưởng đây chỉ là một ngôi làng bình thường ở ngoại ô Kapul. Người dân nơi đây đa phần phụ nữ và trẻ em vẫn sinh hoạt bình thường, còn rất rộn ràng nhộn nhịp, ở đây có vẻ như Rose rất được lòng người dân, mọi người rất kính trọng anh ta, ngay cả trưởng làng cũng chấp tay lên ngực để chào hỏi anh ta mỗi khi gặp gỡ. Người đàn ông như anh ta có bao nhiêu hung ác, nhưng trong mắt họ lại là bản lĩnh của một đấng nam nhi, con trai của Thánh Ala vĩ đại.

Phía sau lưng cô, bà Manla đang lục tục thu dọn đồ đạc, tướng người bà ấy hơi đậm, cũng tầm năm mươi mấy tuổi, bà không hay mở miệng nói chuyện nhưng Trần Dạ biết bà là một người rất được mọi người trong quân doanh tín nhiệm, trong đó có chủ nhân của bọn họ.

“Bà Manla này!”

Bà ấy dừng việc đang làm dở, nhìn về phía Trần Dạ, như chờ đợi cô nói chuyện.

“Bà biết ...uhm ... có biết gì về tướng quân không?”

Bà ấy lắc đầu, hơi chần chừ một chút nhưng lại tiếp tục làm việc, Trần Dạ cảm giác được thật sự bà Manla biết được việc gì đó nhưng có vẻ lo sợ không muốn nói cho cô. Cô thử dò xét.

“Thật ra về chuyện người phụ nữ trước đây của Ngài ấy, cũng có nói một ít với tôi, chỉ là tôi muốn biết trước đây cô ấy có sử dụng qua phòng này bao giờ chưa thôi?”

Lúc này bà Manla lắc đầu liên tục, vội giải thích với Trần Dạ.

“Phu nhân, cô đừng hiểu lầm chủ nhân, Ngài ấy và tiểu thư Vivian rất đáng hoàng, căn phòng này ngoài chủ nhân ra thì phu nhân là người đầu tiên được ở đây, không có ai khác cả.”

Hay lắm, cô nhắm mắt bừa mà lại thành sự thật, không ngờ trước đây anh ta cũng có một đoạn nhân duyên, cô không tỏ thái độ gì, dùng giọng ôn hòa hỏi chuyện bà Manla.

“Tiểu thư Vivian đó, vậy bây giờ cô ta đang ở đâu? Không phải là hai người đã chia tay nhau rồi chứ.”

Bà Manla thờ dài, sao chủ nhân lại nói với phu nhân là Ngài ấy chia tay với tiểu thư chứ. Chắc là lại đau lòng khi nhắc lại chuyện xưa nên không nỡ nói

thật với phu nhân đây mà, thật đáng thương quá.

“Phu nhân không biết đó thôi, thật ra tiểu thư Vivian qua đời cách đây hơn năm năm rồi, ngày trước lúc cô ấy vẫn còn sống đối xử với chúng tôi rất tốt. Chủ nhân là do một tay tôi nuôi lớn mà, thế nên bà già này mới biết được chủ nhân là người nặng tình nghĩa thế nào. Thật sự phu nhân rất may mắn khi được Ngài ấy yêu thương đó.”

Cô tò mò nên muốn hỏi tiếp, đã nghe ngoài cửa có tiếng động đành nuốt lời lại vào trong, hướng ánh mắt ra bên ngoài.

Rose một thân quân trang bước vào phòng, bà Manla vội hành lễ, anh ta chỉ gạt nhẹ đầu với bà ấy, đánh giá bằng mắt một lượt căn phòng, hài lòng cho bà lui ra ngoài.

Đi đến gần Trần Dạ, vuốt ve khuôn mặt cô, Trần Dạ hơi lui về phía sau, nhưng lại càng lui anh ta càng ép sát tới cho đến khi lưng cô sát vào tường cô mới thôi ép chặt cả người mình vào tường, mím môi, đôi mắt hạnh đào nhìn chăm chặp lồng ngực người phía trước, hơi thở phập phồng. Bên tai cô truyền tới tiếng cười nhẹ, hơi thở anh xẹt qua tai cô, có cảm giác nhột nhột.

“Sợ hả? Yên tâm, tôi sẽ không làm gì em bây giờ đâu.”

“Vậy anh tránh ra đi, tôi không thở nổi mất.”

Cô dùng tay đẩy Rose, nhưng người kia vẫn không hề xê dịch đi chút nào, như một dãy núi Hindu sừng sững.

“Này”

“Suýt ...”

“Đề tôi ôm em một chút.”

Đêm đã lên đèn, gió lạnh từ bên ngoài thổi tốc vào ô cửa sổ, hơi ấm từ vòng tay anh ôm chặt lấy cô, tay Trần Dạ nhấc lơ lửng giữa không trung, cô chần chừ, trên người anh có mùi hương như trầm vẩn vít bên mũi cô cảm giác rất dễ chịu.

“Tôi đã định hôn lễ của chúng ta lên thánh Ala, cuối tháng này sẽ tổ chức.”

Lời của anh vừa dứt bàn tay đang chần chừ của cô khẽ buông thõng, tai cô cũng dần ong ong lên, cảm giác như toàn thân vừa bị hút đi hết khí lực, cảm giác bất lực không ngừng đánh tới. Trần Dạ nhắm mắt, mặc kệ cái ôm thật chặt của anh, ánh trăng bên ngoài cũng đang e ấp bên khung cửa sổ, lại không thể hiểu hết được nỗi lòng người con gái.

Bạn đang đọc truyện *Có Đơn Ơi Chào Nhé!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.